

บทนำ

เจ้าสาวในชุดราตรีเกาะอกตัดเย็บด้วยผ้าลูกไม้ทอมือสีขาวยผสมผสานผ้าแก้วเบาบาง ผมเกล้าเป็นมวยสูงเก็บเรียบร้อย มีมงกุฎอันน้อยประดับไว้อย่างเก๋ไก๋ เครื่องประดับชิ้นเล็กๆ อย่างต่างหูเพชรและสร้อยคอเข้าชุดกับมงกุฎช่วยให้ชุดเจ้าสาวไม่เรียบจนเกินไป การแต่งหน้าแต่พอดีเห็นความงามคมคายของเจ้าสาวให้ยิ่งสะกดุดตา ดึงดูดสายตาคนในงานตามจุดประสงค์ของงานแต่งงานซึ่งเจ้าบ่าวเจ้าสาวจะต้องโดดเด่นที่สุด โดยเฉพาะเจ้าสาวนั้น ไม่ว่าจะใครก็ย่อมอยากสวยที่สุดในงานสำคัญของตน

เวลานี้ เจ้าสาวนั่งรอในรถที่ประดับด้วยดอกไม้...รถที่จะพาทั้งสองสู่เรือนหอหลังงามอันเกิดจากน้ำพักน้ำแรงของเจ้าบ่าวซึ่งกำลังล่าลาแขกหรือในงานก่อนก้าวมานั่งประจำที่คนขับ เขาหันมองเจ้าสาวอย่างชื่นชมและภูมิใจ เพราะทุกเสียงในคำคินนี้ต่างยินยอมเจ้าสาวแสนสวยของเขาเสียมากมาย แวดตาแห่งผู้มีชัยพร่างเมื่อพิศมองเจ้าสาวของตนเองเนิ่นนาน

รถบ่าวสาวกำลังจะเคลื่อนตัวออกจากหน้างานเลี้ยง หนุ่มสาวทั้งสองหันไปโบกมือให้เพื่อนๆ จำนวนไม่น้อยที่กำลังรอรับช่อดอกไม้ในมือเจ้าสาว

ช่อดอกไม้ที่เชื่อกันว่าสาวใดคว่ำมาเป็นเจ้าของได้จะมีโอกาสเป็นเจ้าสาว
คนถัดไป บรรดาสาวโสดจึงกระตือรือร้นที่จะไขว่คว้ามาครอบครอง
เมื่อรถเริ่มเคลื่อนที่ เสียงนับให้สัญญาณก็เริ่มขึ้น
หนึ่ง...สอง...สาม...

ช่อกุหลาบสีขาวลอยขึ้นไปบนฟ้า ก่อนจะตกลงมาท่ามกลางมือนับ
สิบคู่ที่ยื่นขึ้นเอื้อมคว้าย้อยแย่ง คนโยนไม่ให้เห็นไปมองว่าเพื่อนคนไหนได้รับ
ไป รู้แต่ว่าคงถูกใจและสนใจมากที่สุดทีเดียวเพราะได้ยินเสียงกรี๊ดกร๊าดดังลั่น
แคว้นช่อดอกไม้ได้ยังดีใจขนาดนี้ หากได้แต่งงานเมื่อไร เจ้าของเสียงนั้น
จะดีใจขนาดไหนกันนะ

ยานพาหนะแห่งคุร์กพาบ่าวสาวมาถึงหน้าบ้านหลังงาม ที่แม่ไม่ใหญ่
โต แต่ก็เพียงพอสำหรับครอบครัวเล็กๆ ซึ่งเพิ่งก่อร่างสร้างตัว แต่ที่น่าแปลก
ก็คือ คำว่าบ้านมีตมิด ไม่มีไฟเปิดอยู่แม้แต่ดวงเดียว ทั้งๆ ที่ตั้งระบบ
เปิดปิดไฟฟ้าอัตโนมัติไว้บางจุดแล้ว

“อาจมีไฟชอร์ต เครื่องตัดไฟเลยทำงาน ผมลงไปดูก่อน” เจ้าบ่าวบอก
พลางก้าวลงจากรถ เขาเปิดประตูเล็กตรงรั้วบ้านแล้วเดินฝ่าความมืดเข้าไป
ทันที

เจ้าสาวที่นั่งรอมองตามด้วยความห่วงใย นึกได้ว่าที่จริงเขาน่าจะเปิด
ประตูใหญ่เพื่อนารถเข้าไปจอด จะได้มีแสงไฟนำรถช่วยส่องสว่าง จึงตั้งใจ
จะตะโกนบอก

แต่เพียงแค่ลดกระจกฝั่งคนขับลง ยึดตัวแล้วชะโงกออกไป มือข้าง
หนึ่งก็ยื่นสวนเข้ามาพร้อมผ้าผืนเล็ก ตะปบปิดทั้งปากและจมูกของเธอทันที
หญิงสาวดิ้นรนตามสัญชาตญาณ แต่ทำไม่ได้ไม่นาน ร่างกายก็เริ่มอ่อนแรง
และหมดสติไปในที่สุด

เจ้าของมือและผ้าผืนนั้นนำของสีขาวเหน็บไว้กับประตูรั้วเหล็กตัด
แล้วก้าวเข้ามานั่งประจำที่คนขับ บังคับรถที่เพิ่งนำคู่บ่าวสาวมาถึงให้เคลื่อน
ออกไปจากหน้าเรือนหอหลังงามทันที

๑

สามปีก่อน

“...วันนี้เธอสวยเหลือเกินนะบุษบงกช...”

หญิงสาวพึมพำกับผู้หญิงในกระจกเงาบานใหญ่ตรงหน้า แล้วหมุนตัวไปมาหน้ากระจกอีกครั้งเพื่อสำรวจความเรียบร้อย ก่อนคลี๋มอย่างพึงพอใจ

บุษบงกชเพิ่งจบการศึกษาระดับอุดมศึกษาจากมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ คืนนี้เธอกับเพื่อนๆ นัดไปฉลองกันที่ผับแห่งหนึ่ง

เมื่อถึงเวลานัดหมาย อาร์ักษ์ เพื่อนชายคนสนิทที่เรียนมาด้วยกัน ก็มารับเธอที่หอพัก

“บุษ...สวยจัง”

ชายหนุ่มเอ่ยชมทันทีที่เห็นบุษบงกชเดินมากับเพื่อนสนิท เขาไม่เคยเห็นบุษบงกชแต่งตัวสวยอย่างนี้มาก่อน หรืออาจเป็นเพราะเขามองว่าเธอสวยอยู่แล้วจึงไม่ค่อยสนใจเรื่องเครื่องแต่งกายของเธอนัก แต่วันนี้ชุดที่บุษบงกชสวมดูแปลกตาออกไปจริงๆ จากที่เคยเห็นหญิงสาวในชุดเสื้อยืด

กางเกงยีนสบายๆ และลุยได้ทุกที่ วันนี้เธอกลับสวมชุดสีดำ กระโปรงสั้น กับเสื้อเนื้อบางเผยให้เห็นเสื้อเกาะอกด้านใน ถึงแม้จะดูเย้ายวนหากก็ไม่จัดว่าโป๊ จะว่าไปก็เป็นชุดแบบที่สาวๆ สมัยนี้สวมใส่กันทั่วไป

“แนนนีเยี่ยม” บอกออกไปแล้วก็ปรายตามองเพื่อนที่เดินมาด้วยกัน ก่อนหัวเราะคิก

ใช้ว่าครอบครัวเธอขัดสนขนาดต้องหยิบยืมเสื้อผ้าของเพื่อนมาสวมใส่ แม้เธอมาจากต่างจังหวัดแต่ฐานะทางครอบครัวก็อยู่ในขั้นร่ำรวย บิดามารดาเป็นเจ้าของหอพักหลายแห่ง รายได้ต่อเดือนมากพอสำหรับการส่งเสียบุตรสาวสองคนเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชน แต่เธอโศกดีและเฉลียวนฉลาดจึงสอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยรัฐชื่อดังในกรุงเทพฯ ได้

ปีแรกที่ย้ายมากรุงเทพฯ บุษบงกชเลือกอยู่หอพักของมหาวิทยาลัย ปีต่อมาจึงออกมาเช่าหอพักข้างนอกอยู่กับแนนนหรือนนทรี เพื่อนสนิท เพื่อความสะดวกสบายยิ่งขึ้น และที่วันนี้เธอเยี่ยมชุดของนนทรีมาใส่ ก็เพราะเจ้าหล่อนสั่งซื้อมาทางอินเทอร์เน็ตแล้วใส่ไม่พอดีตัวจึงเสนอขายต่อให้เธอ บุษบงกชคิดแล้วว่าหากใส่ได้พอดีก็จะช่วยซื้อไว้ เพราะเห็นใจเพื่อนที่เสียเงินไปไม่น้อยแต่กลับได้ชุดที่สวมไม่พอดี และเพียงแค่อสวมชุดนี้ครั้งแรก เธอก็ได้รับคำชมจากทั้งเจ้าของชุดตัวจริงและจากอารักษ์ประหนึ่งว่าชุดนี้ตัดเย็บมาเพื่อเธอโดยเฉพาะ

สายตาเกือบทุกคู่ต่างหันมองหญิงสาวในชุดดำที่กำลังเดินเข้ามาอย่างชื่นชม มีทั้งลอบมองและมองตรงๆ อย่างเปิดเผย คนถูกมองไม่ได้ตกประหม่าหรือทำท่ารำคาญ ผิดกับชายหนุ่มที่เดินมาด้วยกันซึ่งออกอาการไม่พอใจจนต้องบ่นกระปอดกระแปด

“จะมองหาหอกอะไรกันวะ”

แม้เสียงเขาจะเบา แต่บุษบงกชกับนนทรีที่เดินอยู่ข้างๆ ก็ได้ยิน

“เขามองเพราะอิจฉาที่นายมีสาวสวยเดินชนขาข้างถึงสองคน ไม่ชอบ

หรือยัง?”

“บุษนะสวย แต่ส่วนแก ฉันขอคิดดูก่อนนะว่ามีส่วนไหนสวยบ้าง”
 อารักษ์ย້อน นนทรีค้อนขว็บ แต่ยังไม่ทันได้โต้ตอบอะไรกันอีก
 บรรดาเพื่อนๆ ที่มาถึงก่อนก็โบกไม้โบกมือทักทายมา ทั้งสามจึงรีบเดินไป
 ที่โต๊ะทันที

“แม่เจ้า! บุษ...แกหรือนี้ เช็กซีजनจำไม่ได้ จบ ป. ตรีแล้ว แรดได้
 เต็มที่ละสิ”

เพื่อนหญิงที่สนิทสนมกันดีเอ่ยทัก แล้วพากันหัวเราะชอบใจ ขณะที่
 ผู้ชายในกลุ่มต่างก็มองบุษบงกชอย่างชื่นชมไม่ปิดบัง

ทั้งหมดดื่มกินและเต้นรำกันอย่างสนุกสนานจนถึงเวลาพับปิดบริการ
 อารักษ์ที่ดื่มสุราเข้าไปพอทำให้ตาเซื่องหวาน รีบเอ่ยชวนบุษบงกชทันที

“ไปต่อกันนะบุษ”

“ไปสิ ไปต่อที่ไหนกันดี”

นนทรีเป็นคนตอบ จึงถูกชายหนุ่มหันมามองตาขุ่น ก่อนตอบกลับ
 เสียงแข็ง

“ชวนบุษคนเดียว”

“นั่นแน่! คิดจะไปกินดับกันละสิ” นนทรีที่อยู่ในอาการเมามาย
 พุดออกไปเสียดังจนหลายคนหันมามอง

“ปากนะแก ไปๆ กลับ” บุษบงกชดูเพื่อนสาวเบาๆ อุดจะอายไม่ได้
 เมื่อคิดว่าใครต่อใครอาจคิดตามคำพูดของเจ้าหล่อน เพราะทุกคนเข้าใจดี
 ถึงความหมายของคำสแลงที่นนทรีเอ่ย ได้แต่รับลากคนยืนโง่งงงนให้เดิน
 ไปขึ้นรถ

อารักษ์ออกอาการซัดใจที่ไม่ได้พาบุษบงกชไปเที่ยวต่อ เพราะเขาเอง
 ก็คิดจะทำแบบที่นนทรีดักคอไว้จริงๆ ยังจำคำพูดที่เพื่อนทักบุษบงกชได้
 แม่นยำ...จบ ป. ตรีแล้ว แรดได้เต็มที่ ที่ผ่านมา เขากับเธออย่างมากที่สุดก็แค่
 จับมือถือแขน ไม่เคยมีโอกาสนกินเลยไปมากกว่านั้นทั้งที่ใจปรารถนา

บุษบงกชไม่ปฏิเสธที่จะไปไหนมาไหนกับเขาตามลำพัง แต่ก็มีโอกาสน้อยครั้งมาก เพราะส่วนใหญ่จะมีนัดติดสอยห้อยตามไปด้วย บุษบงกชไม่เคยบอกรักเขา แต่ก็ปฏิเสธความรักที่เขามอบให้ เธอไม่สนิทกับผู้ชายคนไหนเท่าเขา และเมื่อเพื่อนลือว่าเป็นแฟนกัน เธอก็ไม่ปฏิเสธ เขาก็มั่นใจว่าเธอมีใจให้เขา แม้เธอจะบอกเขาว่าให้ดูๆ กันไปก่อน เธอจะไม่ยอมมีอะไรกับใครจนกว่าจะเรียนจบและมั่นใจว่าฝากชีวิตเอาไว้ได้

ตอนนี้ต่างคนต่างเรียนจบแล้ว อารักษ์หวังว่าเธออาจจะเปลี่ยนใจยินยอมตามใจเขาบ้าง เพื่อนๆ ที่คบหาเป็นแฟนกันหลายต่อหลายคู่มิอะไรกันแล้วทั้งนั้น บางคนถึงขนาดเช่าบ้านอยู่ด้วยกันก็มี ไม่ทันคิดว่านานหรือจะทำให้เสียฤกษ์ บุษบงกชคงจะอายุที่เพื่อนรู้ทัน ทำให้ต้องปฏิเสธที่จะไปต่อกับเขา เขาก็พลาดโอกาสดีๆ ไป

วันนี้กลุ่มเพื่อนของบุษบงกชนัดไปเที่ยวทะเลด้วยกันอีกครั้ง ก่อนจะทำอำลาชีวิตนักศึกษา แยกย้ายกันกลับบ้าน บ้างจะกลับบ้านต่างจังหวัด ไปอยู่กับพ่อแม่ระหว่างรอเรียกตัวเข้าทำงาน บางคนเช่นอารักษ์ ก็รอไปศึกษาต่อต่างประเทศ ขณะที่อีกส่วนหนึ่งมีงานรออยู่แล้ว บุษบงกชนั้นขอกลับไปตั้งหลักที่บ้านก่อน คิดว่าอาจจะช่วยดูแลหอพักของบิดามารดาที่เปิดใหม่เพิ่มอีกสองแห่งใกล้แหล่งชุมชนซึ่งเป็นศูนย์กลางธุรกิจ หรืออาจหางานทำใกล้บ้านเพราะเมื่อชีวิตในเมืองหลวงที่เต็มไปด้วยการแข่งขันเต็มที่

รถยนต์สามคันพาหนุ่มสาวสิบกว่าชีวิตมาที่บ้านเช่าริมทะเลที่ติดต่อขอเช่าจากญาติเพื่อนคนหนึ่งล่วงหน้าเป็นสัปดาห์ ต่างแยกย้ายกันนำกระเป๋าสัมภาระข้าวของเครื่องใช้ไปเก็บ ในบ้านพักมีห้องนอนใหญ่สองห้อง แบ่งพักแยกชายหญิงได้สบาย ชำห้องด้านล่างยังมีที่ให้เด็กเล็กวิ่งเล่นหากใครมาจนลุกไม่ไหว หน้าบ้านเป็นลานปิกนิกกว้างพอจะรองรับคนได้หลายสิบคน ถัดลงไปเป็นชายหาดที่เวลานี้สาว ๆ บางคนกำลังวิ่งลงไปพักผ่อนชายหาดทรายและเกลียวคลื่นเหมือนไม่เคยพบเจอมาก่อน

“เดี๋ยวแดดก็เผาเกรียมหรือ รอเย็นๆ ก่อนสิ”

เสียงคนกล่าวผิวเสียดสีโทนเตือนเพื่อนซึ่งส่วนหนึ่งกลับขึ้นมาเมื่อได้เหยียบทะเลสมใจแล้ว แต่บุษบกชกกับนทรียังคงยืนมองนักเจ็ตสกีที่กำลังบังคับเครื่องยนต์เล่นโฉบเฉี่ยวยอดคลื่นอยู่กลางทะเล

“กลัมน่ากั๊ด” นทรีพูดพร้อมแลบลิ้นเลียริมฝีปากเมื่อเจ็ตสกีคันนั้นแล่นผ่านหน้าไป แม้ระยะไกล แต่ก็ยังเห็นรูปร่างลำสันของคนขับได้ชัดเจน

“ผิวสีแทน กล้ามใหญ่ โอ๊ย! อยากได้มาทำสามี” นทรีพูดเหมือนละเมอ

บุษบกชกขอดไม่ได้ ต้องเอื้อมไปตีแขนเข้าให้

“ยายบ้า เห็นแค่กล้ามเนื้อถึงขนาดอยากได้มาทำสามี หน้าตาเป็นยังไงยังไม่รู้เลย”

“เวลาปิดไฟมันหล่อหมดแหละ” นทรีพูดแล้วหัวเราะคิก มองตามเจ็ตสกีคันนั้นไปจนเห็นว่ามันแล่นเข้าจอดที่หาดหน้าบ้านถัดไปอีกสองหลัง

“ว้าว! อยู่ที่นี่เอง เย็นๆ จะไปเดินอ้อยชะหน่อย”

“ยังเพื่อไม่เลิกนะยายบ๊อง จันไปละ ร้อนจนเสกผิวไปหมดแล้ว” บุษบกชกพูดแล้วเดินกลับขึ้นบ้านพักทันที

“รอก่อน...ไปด้วย” คนที่มัวแต่เพื่อรีบวิ่งตามเพื่อน แต่ไม่วายจะเหลียวไปมองบ้านหลังที่เห็นนักเจ็ตสกีเดินเข้าไป มันเป็นบ้านสองชั้นหนึ่งในห้าหลังที่ปลูกเรียงเป็นแถวด้วยแบบแปลนเดียวกัน จึงเหมารวมได้ว่ามีเจ้าของคนเดียวกัน

พอตะวันเริ่มคล้อย เพื่อนๆ ต่างพากันลงไปเล่นน้ำทะเลอย่างสนุกสนาน แต่นทรีกลับชวนบุษบกชกไปเดินเล่นริมหาด และจำเพาะเจาะจงเดินไปทางบ้านหลังนั้น

“จันรู้นะ แกคิดอะไรอยู่” บุษบกชกตัดคองจนถูกเพื่อนสนิทค้อนให้ แต่ยังมีวายจับมือเธอลากให้ไปเป็นเพื่อนอยู่ดี

“มาๆ ทำเป็นเดินเล่นกัน จะได้เนียน”

“เนียนมากนะจ๊ะ แกล้งจ้องไปทางบ้านพักเขาตาไม่กะพริบแบบนี้ คงจะเนียนแยะ”

“เออน่า ก็ฉันอยากเห็นพ่อหนุ่มผิวสีแทนนั่นนี่นา”

“รู้ได้ยังไงว่าหนุ่มหรือแก่” บุขบงกชอดยิ้มเพื่อนไม่ได้

“กลั้มเบ๊ะขนาดนั้น ยังไงก็ไม่แก่มากมายนักหรอก แต่ถึงจะแก่ กลั้มใหญ่ซิกซ์แพ็คแน่นๆ แบบนั้น ฉันว่ายังมีแรงทำอะไร ได้อีกนาน”

“พูดอะไรของแก บัดสี”

“แกอยากคิดให้บัดสีเองทำไม ฉันละไว้ในฐานที่เข้าใจแล้วนะยะ”

นนทรีตอกกลับแล้วหัวเราะคิกจิ้งถูกเพื่อนสาวค้อนให้ แต่แล้วเมื่อสายตาค้นค้อนตัวดำนไปทางบ้านพักของหนุ่มเจ็ตสกีโดยไม่ได้ตั้งใจ ก็กลับประสานเข้ากับสายตาของคนที่มาอยู่ก่อนแล้วจากช่องทางต่างชั้นสองของบ้าน จนต้องรีบหันกลับมาบอกเพื่อน น้ำเสียงตื่นเต็น

“แกอย่าเพิ่งหันไปนะ เขายืนอยู่ที่หน้าต่างชั้นสอง”

ลิ้นเสียงของบุขบงกช นนทรีก็หันขวับไปทันที่ราวถูกยุ้งไม่ใช่ห้ามปราม ก่อนหันกลับมาแล้วเอามือปิดปาก ทำท่าเหมือนอยากจะกรี๊ดร้องให้ลั่นหาดด้วยความตื่นเต็น เพราะเจ้าของผิวสีแทนกลั้มสวยนั้นหน้าตาสะสวยไม่แพ้ดกกลั้มเลยทีเดีย

“อ๊วย! เทพบุตรตัวจริง อ้าย! อยากกรี๊ด ทำยังไงดีละแก!” นนทรีพูดไปเอามือป้องปากไป ก่อนเหลือบตามองอีกครั้งแล้วหลุบตาหนี เป็นแบบนี้อยู่หลายรอบก่อนตัดสินใจวิ่งกลับบ้านพักเมื่อระงับอาการตื่นเต็นเอาไว้ไม่อยู่

“ประสาท!” บุขบงกชเอ่ยตามหลัง อดไม่ได้ที่จะหันกลับไปมองคนต้นเรื่องที่ทำให้เพื่อนสาวของตนกลายเป็นคนเสียดสีอีกครั้ง แต่พอหันไปเจอรอยยิ้มที่ส่งมาจากหน้าต่างชั้นสองของบ้านหลังนั้นเข้า เธอก็ทำท่าจะเป็นเหมือนนนทรีไปอีกคน

“เขายืมให้เรา” บุษบงกชรีบกำหน้าหลบตาเขา เกิดอาการตกประหม่า หัวใจหวิวหวุ่นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน จนต้องรีบวิ่งตามนรินทร์เข้าบ้านไป

เครื่องดีมีสี่อำพันถูกส่งมาให้ บุษบงกชเหลือบมองแล้วส่ายหน้า ปฏิเสธ พร้อมล่ำทับด้วยคำพูด

“ไม่ไหวแล้วอาร์ เดียวเมาแย”

“แก้ของตัวเอง” อาร์กษะบังคับให้เธอรับแก้วเบียร์ไปจนได้ แล้วยื่นแก้วในมือมาตรงหน้า

“ฉลองเพื่อความรักของเรา”

หญิงสาวจำต้องยอมชนแก้วกับเขา แล้วยกขึ้นจิบอย่างเสียมไม่ได้ ไม่ใช่เพื่อความรักอย่างที่อาร์กษะเอย แต่ตัดบทไม่ยอมให้เขาเข้าสู้อีก ก่อนผลจากกลุ่มออกมาเดินเล่นย่านเหยียบเกลียวคลื่นที่โถมเข้าหาฝั่ง เพราะหนวกหู การร้องรำทำเพลงของเพื่อนๆ ซึ่งพอเหล้าเข้าปากก็แหกปากร้องเพลงดังลั่น เต็มแรงเต็มกักกันสนุกสนาน ดีที่ที่บ้านพักหลังติดกันไม่มีคนพัก ไม่อย่างนั้นเพื่อนบ้านคงออกมาโวยให้บ้างแล้ว

“บุษไปเรียนต่อเมืองนอกด้วยกันเถอะ”

อาร์กษะที่เดินตามมาด้วยเอ่ยชวน เขาวางแผนจะไปศึกษาต่อปริญญาโทที่ต่างประเทศ แต่ทำใจลำบากที่จะจากเธอไป มีอกระด้างแบบผู้ชาย รวบมือบุษบงกชไปกุมไว้

“นะบุษ” เขาบีบมือเธอเบาๆ สายตาเว้าวอน

“ไม่เอาละ บุษอยากทำงานหาเงินใช้เองมากกว่า ไม่อยากกรบกรวน พ่อแม่อีกแล้ว”

“เราแต่งงานกันก่อน แล้วไปเรียนต่อด้วยกัน ให้พ่อแม่อาร์ออกค่าใช้จ่ายให้บุษด้วย ท่านไม่ขัดข้องหรอก” อาร์กษะเสนอ

คนฟังถึงกับส่ายหน้าในความคิดสั้นๆ ของเขา

“พูดง่ายไปนะอาร์ ถ้าบุษจะแต่งงานทั้งนี้ เจ้าบ่าวของบุษต้องพร้อม

จะเลี้ยงดูบุษได้ ไม่ใช่ว่าขอลงเงินพ่อแม่ใช้ แล้วเอาบุษไปเป็นภาระอีกคน”

บุษบงกชพูดจบคนฟังก็หน้าอึ้ง ทั้งตัวลงนั่งแล้วตั้งให้เธอนั่งลงข้างๆ

“อาร์แค้ไม่อยากจากบุษไปไกลๆ นานๆ...”

อาร์กษ์พูดเสียงอ่อยพลางคว่ำมือหญิงสาวขึ้นมาจูบ แต่บุษบงกชรีบดึงกลับโดยเร็ว

“แค่นี้เองนะบุษ ทำไม่ต้องหวงด้วย คนอื่นเขาไปถึงไหนต่อไหนกันแล้ว มีแต่เราที่แหละที่ทำได้แค่อุ้มมือ” ชายหนุ่มพ้ออย่างน้อยใจ

บุษบงกชอยากคิดว่าเขาพูดไปเพราะมีนเมา แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ชอบใจอยู่ดี จริงอยู่ที่ว่าเพื่อนๆ ของเธอที่มีคู่รัก ต่างมองว่าการมีเพศสัมพันธ์กันก่อนแต่งงานเป็นเรื่องปรกติธรรมตาของคนยุคนี้ แต่คนเราแตกต่างกัน ทั้งทัศนคติและการใช้ชีวิต จะเอาชีวิตคนอื่นมาเปรียบเทียบและถือเป็นเรื่องที่ตัดสินไม่ได้ เธออาจจะคิดมากกับเรื่องนี้ และพ่อแม่ก็สั่งสอนเสมอไม่ให้ซิงสุกก่อนห้าม จึงทำให้เธอค่อนข้างระวังตัวในการคบหาเพื่อนชาย

กับอาร์กษ์เอง แม้จะคบหากันมาจนเรียนจบ แต่เธอก็ยังไม่เคยบอกพ่อกับแม่ถึงเรื่องของเขา ทั้งไม่เคยพาเขาไปแนะนำให้รู้จัก ไม่ว่าในฐานะเพื่อนหรือคนรัก เห็นคนอื่นใด เธอยังไม่มั่นใจในความรู้สึกของเธอที่มีต่อเขาว่าจะพัฒนาถึงขั้นคู่รักได้หรือไม่ ส่วนครอบครัวของอาร์กษ์นั้นเธอรู้จักดีเพราะเขาพาเธอไปไหว้พ่อแม่และแนะนำว่าเธอเป็นคนรักของเขาแล้ว เธออาจผิดที่ไม่แย้ง ทำให้อาร์กษ์คิดเช่นนั้นมาตลอด และพยายามแสดงความรัก เรียกร้องอยากมีสัมพันธ์ซึ่งกับเธอ

“อาร์คคงจะเมา กลับกันเถอะ” บุษบงกชรีบชวนแล้วลุกขึ้นยืนก่อนที่อาร์กษ์จะพูดพร่ำสิ่งใดให้ระคายหูและเคืองใจไปมากกว่านี้

“พูดเรื่องนี้ที่ไร บุษบ้ายเบี่ยงทุกที ทำไม...รังเกียจอาร์มากใช้ไหม หรือบุษไม่รักอาร์ บุษมีผู้ชายคนอื่นใช้ไหม”

อาร์กษ์ไม่ยอมมลุกตาม ซ้ำยังกระซอกมือจนหญิงสาวเสียหลักหลุดตัวลงมา เขาผลักเธอให้นอนหงายลงกับพื้นทรายก่อนลุกขึ้นคร่อมร่างเธอไว้

ไม่ยอมให้หลบหนีเขาไปอีกแล้ว

“อาร์จะทำอะไร! บุษไม่เคยบอกว่ารักอาร์นะ อย่าทำแบบนี้!” บุษบงกช ร้องเสียงหลงพลางผลักไสพัลวันเมื่ออาร์กษณ์ในมัตถวงมาหมายจะจับเธอ

ใบหน้าและเนื้อตัวที่คลุ้มไปด้วยกลิ่นเหล้ายังไม่ทันก้มลงชิต จู่ๆ ก็เหมือนลอยห่างออกไป ก่อนจะหายพลั้งลงไปในพื้นที่มีคลื่นม้วนตัวซัดเข้ามาเป็นระยะๆ บุษบงกชรับรู้เพียงว่ามีมือแข็งแรงคู่หนึ่งยื่นมาช่วยพยุงเธอ ให้ลุกขึ้นยืน

“อะไรวะ!” อาร์กษณ์กรี๊ดกราดเสียงดัง แต่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนเอง กระทั่งมองไปที่บุษบงกชอีกครั้งจึงเห็นชายหนุ่มร่างกำยำยืนอยู่ใกล้เธอ

“อ้อ...แฟนใหม่ใช้ไหมบุษ เพราะบุษมีมันใช้ไหม ถึงไม่ยอมเป็นของอาร์”

อาร์กษณ์เดินโซเซเข้ามาใกล้คนทั้งคู่ กำหมัดแน่นอย่างคุกคามก่อนจะชกเข้าไปใส่ชายหนุ่มตรงหน้าเท่าที่กำลังตนเองจะมี ชายคนนั้นเบี่ยงหลบแล้วชกสวนออกมาเข้าเต็มปลายคาง อาร์กษณ์ถึงกับหมดสติกลางอากาศหายหลังล้มตึงลงไปแช่น้ำทันที

“ว้าย! อาร์” บุษบงกชร้องอย่างตกใจ แล้วรีบเข้าไปประคองให้ใบหน้าเขาสูงกว่าระดับน้ำทะเลที่สาดเข้ามาเป็นระยะ กระนั้นก็อดหันมองผู้ชายที่ยื่นมือมาช่วยไม่ได้ แม้จะเห็นหน้าเขาไม่ชัดเพราะเป็นการมองย้อนแสง แต่เธอมั่นใจว่าเขาคือผู้ชายที่พักอยู่บ้านถัดไปอีกสองหลัง คนผิวสีแทนกล้ามเนื้อใหญ่ที่หนกรีหลังใหญ่

“ขอบคุณค่ะ” บุษบงกชเอ่ยขอบคุณเมื่อเขาเดินเข้ามาลากแขนอาร์กษณ์ ดึงตัวคนที่เมาทั้งเหล้าทั้งหมัดขึ้นไปให้พ้นชาน้ำ ก่อนปล่อยทิ้งลงกับพื้นทรายอีกครั้งแล้วหันกลับมาถาม

“จะให้ช่วยพาไปส่งที่บ้านหรือเปล่า”

“ช่างเถอะค่ะ ออกจากบ้านดินนี้ดีกว่า ปล่อยให้นอนหนาวอยู่ตรงนี้แหละ

ขอบคุณอีกครั้งนะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ ดึกแล้ว รีบกลับเข้าบ้านเถอะ”

เขาพูดเหมือนรู้ว่าเธอพักที่ไหน ใช้นะลิ ก็ตอนกลางวันเขามองอยู่
นี่นา คิดมาถึงตรงนี้ใบหน้าหญิงสาวก็ร้อนผ่าวขึ้นมาทันทีเมื่อนึกถึงสายตา
ที่เขามองมาและรอยยิ้มที่พาให้ใจสั่นเมื่อตอนเย็น

“ดึกแล้วจริงๆ ฉันขอตัวนะคะ”

บุษบงกชรีบเดินจากมา แต่ครั้นได้ยินเสียงย่ำทรายสวบสาบตามมา
ติดๆ หญิงสาวก็นึกกลัวขึ้นมาทันที ทางเดินไปบ้านพักแม่ไม่ไกลมากแต่ก็
มืดสลัว อดนึกตำหนิตัวเองไม่ได้ว่าทำไมถึงเดินออกมาเสียไกล แถมยังมา
นั่งอยู่ในที่มืดๆ แบบนั้น มิน่าเล่า อารักษ์ถึงคิดทำอะไรบ้าๆ ขึ้นมา แล้ว
ตอนนี้ผู้ชายที่เดินตามมาจะคิดทำแบบอารักษ์หรือเปล่า ถึงเขาจะเป็นคน
ช่วยเธอให้พ้นจากการถูกอารักษ์ข่มเหง แต่มันก็ไม่ได้เป็นหลักประกันว่าเขา
จะไม่ทำเสียเอง

เมื่อวิตกกังวลไปต่างๆ นานา บุษบงกชก็เร่งฝีเท้าขึ้นแล้วเปลี่ยนเป็น
วิ่งทันที ไม่รู้ตัวเลยว่าคนที่มองอยู่ด้านหลังขำจนอดยิ้มไม่ได้

สายจนแดดส่องลอดหน้าต่างเข้ามาแล้ว แต่สาวๆ ที่นอนพักห้องเดียว
กับบุษบงกชยังไม่มีใครตื่นเลยสักคน คงเพราะเมื่อคืนดื่มกินฉลองจบ
การศึกษากันหนักไปหน่อยจึงยังคงนอนหลับไหลไม่ได้สติ หญิงสาวไม่รู้ว่า
พวกผู้ชายจะตื่นกันบ้างหรือยัง แต่เพราะไม่ได้ยินเสียงเค็ดลอดเข้ามาในห้อง
จึงคาดว่าคงยังไม่มีใครตื่นเช่นกัน เมื่อคืนหลังจากวิ่งมาถึงบ้าน เธอก็ตรง
เข้าห้องพักแล้วอาบน้ำเข้านอนเลย แต่แล้วก็ต้องตื่นกลางดึกเมื่อเพื่อนสาว
ซึ่งต่างเหมายพากันกลับขึ้นมานอน เธอลุกไปดูที่หน้าต่าง เห็นเพื่อนผู้ชาย
ยังนั่งกินเหล้าร้องเพลงกันอยู่ ไม่รู้ว่าเข้านอนกันตอนไหนเพราะเธอกลับมา
นอนแล้วหลับรวดเดียวจนถึงเวลานี้

บุษบงกชเดินข้ามเพื่อนที่นอนเกาะกะขวางทางไปเข้าห้องน้ำ จัดการ

ดูส่วนตัวเสร็จก็เดินลงไปชั้นล่าง หญิงสาวชะงักไปเล็กน้อยเมื่อเห็นอาร์กซ์นั่งอยู่และกำลังมองเธอเดินลงบันไดมา บุขบงกชหยุดเดินทันที ทำท่าเหมือนจะถอยกลับ แต่แล้วเสียงแหบพร่าของคนที่นั่งรออยู่ก็รั้งเธอไว้

“ไปไหนละบุข มียาแก้ไข้ไหม อาร์บวดหัว ครั้นเนื้อครั้นตัวบอกไม่ถูก”

...ทำไมจะไม่จับไข้ล่ะ ก็นอนตัวเปียกตากน้ำค้างอยู่ริมทะเลอย่างนั้น บุขบงกชนึกในใจ เธอไม่รู้แค่ว่าเขาตากน้ำค้างอยู่ทั้งคืนหรือเปล่า

“รอเดี๋ยว เดี๋ยวไปเอาให้” เธอพูดอย่างเสียไม่ได้ ยอมรับว่ายังไม่หาย โกรธเขาเรื่องเมื่อคืน ไม่ว่าเขาจะจำได้หรือไม่ก็ตาม และคำพูดในเวลาต่อมาของอาร์กซ์ก็บอกชัดว่าเขาไม่รู้ตัวเลยว่าทำอะไรลงไปบ้างในเวลาที่เกิดเป็นทาสน้ำเมา

“ทำไมอาร์ไปนอนอยู่ตรงชายหาดได้ก็ไม่รู้ แล้วก็ปวดๆ ตรงปลายคางนี่ด้วย”

เธอจะบอกเขาตีใหม่ล่ะ ว่าเมากจนขาดสติแล้วคิดจะปล้ำเธอ ส่วนคางที่เจ็บนั้นก็ถูกหมัดคนที่มาช่วยเธอชกให้ สมน้ำหน้า อยากทำอะไรทำมุกดีนัก

๒

หาดทรายสีขาวสะอาดตาสะท้อนแสงแดดในยามเช้าขับผิวสีแทนของคนที่นอนแผ่อยู่บนผืนทรายเม็ดละเอียดให้เห็นสะดุดตา เจ้าของร่างที่นอนซมซับแสงแดดยามเช้าหันตัวลุกขึ้นนั่งมองออกไปในทะเลเมื่อได้ยินเสียงเครื่องยนต์ แลเห็นเจ็ตสกีคันงามแล่นแหวกคลื่นเป็นลำยาวเข้ามาใกล้เรื่อยๆ ก่อนชะลออยู่เบื้องหน้า คนขับโบกมือ ส่งเสียงโหวกโหวกทักทาย

“เฮ้! รุจน์ ไม่ลงน้ำหรือ”

เจ้าของเรือสายหน้าและโบกมือซ้ำเพราะกลัวคนถามจะเห็นไม่ถนัดก่อนลุกขึ้นแล้วออกวิ่งเหยาะๆ ไปตามชายหาด คนขับเจ็ตสกีรีบนำเครื่องเข้ามาจอดแล้ววิ่งตามชายหนุ่มผิวสีแทนไปทันที

“บ้านนี้พวกไหนมาพักวะ ส่งเสียงหนวกหูทั้งคืน น่ารำคาญ” คนที่เพิ่งวิ่งตามมาเอ่ยขึ้นเมื่อทั้งสองวิ่งผ่านหน้าบ้านหลังหนึ่ง

“พวกบัณฑิตมาฉลองจบการศึกษา”

“มิน่า...เล่นซะเต็มคราบ พอมาได้ที่ก็พีดกันนิ้วเนีย นี่นะหรืออนาคตของชาติ เฮ้อ!” คนพูดผลอลอนหายใจออกมาดังๆ สลดหดหู่กับพฤติกรรม

ของหนุ่มสาวที่พบเห็นเมื่อคืน

ศุภรุจน์เหลียวมองเจ้าของเสียงถอนหายใจแล้วยิ้มในหน้า ก่อนถาม
“แล้วแกแอบดูทำไมวะหมอ”

“ไม่ได้แอบ แคนนอนไม่หลับเลยลงมาเดินเล่นแล้วเห็นเอง จับคู่พีด
กันตรงลานปิกนิกหน้าบ้านนั่นแหละ ทุเรศลูกตามาก” นายแพทย์เอกสิทธิ์
บอก ก่อนสายหน้าอีกครั้งเมื่อนึกถึงภาพดังกล่าว หนุ่มสาวซึ่งเมามายได้ที่
ผลจากถ้วยชามและเครื่องดนตรีที่นำมาสร้างความครื้นเครง เข้ากอดรัด
พืดเหวี่ยงกอดจูบกันโดยไม่อับอายสายตาใคร หรืออาจเป็นเพราะต่างก็
เมามายกันทุกคนจึงไม่มีใครมีสติพอจะยับยั้งั้งใจ ไม่หลงเหลืออย่างบน
ไบหน้าให้อับอายกับการกระทำของตนเอง

“ลงมาตอนไหนวะ ทำไมฉันไม่เห็น” ศุภรุจน์ถามเพราะเมื่อคืนเขาก็
อยู่ที่ชายหาดจนดึกดื่น เขาเองก็นอนไม่หลับเพราะเสียงโหวกเหวกจากบ้าน
หลังนี้ จึงออกมายืนรับลมที่หน้าต่าง เห็นสองหนุ่มสาวเดินมาตามแนวหาด
แล้วนั่งลงตรงหน้าบ้านหลังที่ไม่มีคนเข้าพักซึ่งค่อนข้างสลัว ยอมรับว่าตอน
นั้นเขาก็คิดไม่ต่างจากเอกสิทธิ์ หนุ่มสาวปลื้กตัวมาตามลำพังตรงมุมมืด จะ
ทำอะไรหากไม่ใช่กิจกรรมชนิดถึงเนื้อถึงตัว เขาไม่อยากสนใจจึงเสมองไป
ทางอื่นเสีย แต่ภาพที่เห็นเหมือนหญิงสาวจะบ้ายเบี่ยง ไม่ได้ยินยอมพร้อมใจ
กับชายหนุ่มที่มาด้วยกัน ทั้งอาการดึงมือกลับเมื่อถูกอีกฝ่ายคว้าไปจูบ และ
การริบลุทหนึแต่ถูกจุดเอาไว้ ทำให้เขานิ่งดูตายไม่ได้

เขาตัดสินใจวิ่งลงไปดูและช่วยเธอเอาไว้ทันเวลาพอดี ยืนมองจนเธอ
เดินกลับบ้านไป ทั้งผู้ชายคนนั้นให้นอนตัวเปียกอยู่ที่หาด ที่แรกเขาตั้งใจจะ
กลับขึ้นบ้านโดยไม่สนใจคนหน้ามืด แต่แล้วก็อดสงสัยไม่ได้ จึงลากไปไว้
ที่หาดตรงหน้าบ้านหลังนั้น แม้ต้องตากน้ำค้างแต่คลื่นก็ซัดไม่ถึงตัว ก่อน
จะเดินกลับบ้านพักโดยไม่เห็นเอกสิทธิ์ที่บอกว่านอนไม่หลับและออกมา
เดินเล่นแต่อย่างใด

“ก็ดีที่อยู่เหมือนกัน ที่แรกคิดว่านายยังไม่นอน จะออกมาคุยด้วย

แต่เห็นเข้าห้องปิดไฟไปแล้วเลยลงไปเดินเล่น ตั้งใจเดินไปแสดงตัวให้พวกเด็กนั้นรู้เสียหน่อยว่ามีคนต้องการพักผ่อน แต่ไปถึงเห็นกำลังพันตุ๊กกัน ไม่อยากเป็นตากุ้งยิง ฉันเลยออกไปเดินที่ชายหาด ง่วงก็กลับขึ้นมาอนนั้นแหละ” เอกสิทธิ์อธิบายยาวเหยียด ก่อนหยุดวิ่งเมื่อเห็นคนสะพายแพทิวกระเป๋างพลาสติกเดินผ่านมา

“ได้ปลามาทริอเปล่าครับ ขอซื้อได้ไหมลุง” เอกสิทธิ์รีบเดินเข้าไปชะงักดูแล้วเอ่ยถาม

“ขอเหมาหมดนะครับ” หมอหนุ่มบอกโดยไม่รอคำตอบ ปลาที่จับมาใหม่ๆ สดๆ นำไปประกอบอาหารไม่ว่าเมนูไหนก็อร่อยทั้งนั้น

“แต่ไม่มีเงินติดตัวเลย ไปเอาที่บ้านโน้นนะลุง” เขาชี้ไปที่บ้าน แล้วพาชายสูงวัยเดินย้อนกลับไปทางเดิม ทิ้งศุภรจนไว้ตามลำพัง

ชายหนุ่มไม่ได้วิ่งต่อ แต่ออกเดินช้าๆ ไปตามชายหาด อดคิดถึงไบหน้าหญิงสาวที่ช่วยเอาไว้เมื่อคืนไม่ได้ จนผลอยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว

เสียงวิ่งลงบันไดตึกๆ ทำให้บุษบงกชที่กำลังเดินสวนขึ้นไปเพื่อหา ยาแก้ปวดลดไข้ให้อารักษ์ต้องหยุดที่กลางบันได แล้วเอ่ยปรามเพื่อนสาวผู้ทำเสียงดัง

“เบาๆ หน่อยสิ เดียวบันไดได้หักคาเท้าหอรอก”

“กรี๊ด! อยากจะบ้า โอ๊ย!” นนทรีกรีดเสียง กระตืบเท้าเราๆ ทนยืนนิ่งไม่ไหวเพราะตื่นตื่นเต็มที น้ำเสียงตื่นตื่นไม่ต่างจากไบหน้า เจ้าหล่อนคว้าข้อมือบุษบงกชแล้วเอ่ยบังคับบงกช

“ไปด้วยกันเร็ว”

“จะไปไหน อะไรของแก ดูทำเข้า”

“ไปด้วยกันหน่อย โน่น...คุณสามีกำลังเดินให้แดดเลียอยู่ที่หาดตรงโน้น ฉันอยากไปเลียแทนแดดจังเลย” นนทรีทำท่าชวนฝัน แต่ก็ต้องหันองเพราะนอกจากบุษบงกชจะไม่ก้าวตามแล้ว ยังตีแผ่เยาะเข้าที่ต้นแขนพลางเอ็ด

“พูดน่าเกลียดอีกแล้วนะ”

“เออน่า ไปเป็นเพื่อนหน่อยสิ อยากรู้จักเขาจะแย่อแล้ว...นะ” นนทรี
สบตาบุษบงกช ทำตาปริบๆ ชวนสงสาร พร้อมพยักหน้าแว่วอน

บุษบงกชนึกอายน่ากต้องไปเผชิญหน้ากับชายผู้นั้นเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นกับเธอเมื่อคืน ถึงแม้เขาจะเข้ามาช่วยไว้ทันโดยอาร์กซ์ยังไม่ทัน
ลวนลามให้เสียหาย แต่เธอก็ไม่กล้าสู้หน้าเขาอยู่ดีเพราะไม่รู้ว่าเขาจะคิด
อย่างไรและคิดไปถึงไหน

“อาร์ไม่สบาย ฉันจะไปเอายามาให้เขา ไปกับแกไม่ได้หรอก” เธอเลือก
ที่จะปฏิเสธโดยอ้างถึงเพื่อนชาย

“ก็แค่ไปหยิบยาให้มันแล้วไปกับฉันหน่อย นะแก...นะ” คนออกไป
ยังอ้อนวนอน ก่อนถามอย่างสงสัย “แล้วทำไมอาร์ถึงไม่สบายได้ ไม่ได้นั่งตาก
น้ำค้างสังสรรค์กับพวกเราซะหน่อย เมื่อคืนฉันเห็นพวกแกหายไปทั้งคู่
ไปกินดับ...”

คำถามหยุดลงเหลือเพียงดวงตาสงสัยใคร่รู้ เมื่อบุษบงกชเอามือไป
ปิดปากคนที่สงสัยไว้ ก่อนตัดบท

“เออๆ รอแป็บ ไปเอายาให้อาร์ก่อน แกไปหาน้ำให้ด้วยละกันจะได้
เร็วขึ้น”

“จ๊ะ” นนทรีรีบรับปากก่อนยิ้มอย่างมีเลศนัย แล้วเดินลงบันได
สวนกับบุษบงกชที่เดินขึ้นไปชั้นบนเพื่อหยิบยาลดไข้ให้อาร์กซ์

ถ้ามีคนบอกว่าสิ่งที่เห็น คือประติมากรรมฝีมือประติมากรเอก
สองสาวก็คงไม่ปฏิเสธ สรีระของชายที่ยืนท่าแดดท่าลมช่างสมส่วนงดงาม
มัดกล้ามเนื้อแน่นไร่ไขมัน หากก็ไม่ใหญ่บึกเป็นพู่ก้ามดาบแบบนักเพาะกาย
เรียกได้ว่า เป็นสรีระชายในฝันของหญิงสาวหลายคน รวมถึงหญิงสาวที่ลอบ
มองเขาอยู่ไกลๆ ในเวลานี้ด้วย

นนทรีหันไปสบตาบุษบงกชหลังจากมาหยุดยืนมองชายหนุ่ม

เป้าหมายอยู่เป็นครู เธอตั้งใจมาทำความรู้จักเขา แต่พอมาถึงจริงๆ กลับไม่กล้าเข้าไปเสียอย่างนั้น ได้แต่ยืนมอง

แล้วจู่ๆ เขาก็หันมอมมา เล่นเอาทำหน้าไม่ถูก ต้องเสหนไปพูดกับ
บุษบงกช

“อากาศเย็นสบายดีนะบุษ”

“แดดร้อนขนาดนี้แหละ เย็นสบาย” คนเป็นเพื่อนแย้งซ้ำๆ รู้ดีว่า
นนทรีออกอาการเคอะเขินชายคนนั้นจึงพูดไปเรื่อยเปื่อย

“เออนั้นแหละ เย็นสบายแบบอบอุ่น” นนทรีทำตาเขียวที่ถูกแซว ก่อน
เสมองไปทางอื่น ไม่กล้าสบตาผู้ชายที่ตนเผลอจ้องอยู่นานจนเขาหันมามอง
อย่างสงสัย

เมื่อครู่ศุภรจรรย์ยืนมองคลื่นในทะเล คิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย กระทั่ง
รู้สึกเหมือนถูกจ้องมองจึงหันกลับมา พบหญิงสาวสองคนที่พักอยู่บ้านถัด
ไปอีกสองหลังยืนมองเขาอยู่ แม้ระยะไม่ใกล้นักแต่ก็รู้ว่ามองเขา เพราะเมื่อ
เขาหันกลับมาทั้งสองต่างรีบหันมองไปทางอื่น พูดอะไรกันได้ยินไม่ถนัด รู้
แต่อีกคนยืนมองเพื่อนยิ้มๆ เขานิ่งมองอยู่ครู่หนึ่ง แต่เมื่อทั้งคู่ยังทำเหมือน
จะยืนคุยกันเองเขาจึงหันหลังจะเดินกลับบ้านพัก

“เดี๋ยวค่ะ”

สุดท้ายหนึ่งในสองก็วิ่งเข้าไป ศุภรจรรย์ชะงักแล้วเหลียวไปมอง เห็น
สองสาวเดินตรงเข้ามา เขาหันไปทั้งตัวเพื่อยืนรอ คิดว่าคงเข้าใจไม่ผิด หนึ่งใน
ในสองเรียกเขาแน่นอน

“ชื่อแนนค่ะ...พักบ้านหลังนั้น” หญิงสาวผมซอยสั้นทันสมัยแนะนำ
ตัวพร้อมชี้ไปที่บ้านพัก ก่อนหันไปทางเพื่อนที่มาด้วยกัน

“นี่บุษค่ะ”

หลังจากแนะนำตนเองและเพื่อนแล้ว นนทรีรู้สึกโล่งใจขึ้นเล็กน้อย
แต่ก็ไม่ทั้งหมด เพราะยังรอลุ้นว่าเขาจะรับไม่ตรีจากเธอหรือไม่ แล้วก็ยิ้ม
ออกเมื่อชายหนุ่มพยักหน้าพร้อมรอยยิ้มมุมปาก

หญิงสาวหันไปจับมือบุษบงกชอย่างตื่นเต้น จนคนถูกจับมือต้อง
 ปรายตามองเพื่อนอย่างระอา ขนาดอีกฝ่ายยังไม่เอ่ยปากสักคำ เจ้าหล่อน
 ยังออกอาการขนาดนี้ ถ้าเขาพูดด้วย เพื่อนเธอจะสติแตกขนาดไหน

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ ผมรุจน์”

“รุจน์...ชื่อเพราะจังเลย”

นนทรียิ้มอย่างลึมตัวจนบุษบงกชรู้สึกอับอายแทนที่เพื่อนออกอาการ
 เหมือนพวกเด็กสาวคลั่งไคล้ดาราไม่มีผิด

“พี่รุจน์เล่นเจ็ตสกีเก่งจัง” นนทรีเรียกอย่างสนิทสนม

“อยากเล่นไหมครับ ไปเอามาขี่เล่นได้เลยนะ” เขาเอ่ยอนุญาตพร้อม
 ออกเดิน

นนทรีรีบดึงมือบุษบงกชให้เดินตามทันที

“อยากเล่นมากค่ะ แต่แน่นซีเจ็ตสกีไม่เป็น”

นนทรีเริ่มปูทางให้ตัวเอง แล้วหันไปยกคิ้วให้บุษบงกชที่ส่ายหน้า
 เบ้าปากกับคำปดของเธอ เพราะรู้ว่าเธอขี้ขายนพาหนะทางน้ำชนิดนี้ได้
 อย่างคล่องแคล่ว ขณะที่บุษบงกชเองต่างหากที่ขี่ไม่เป็น เพราะไม่ชอบกีฬา
 ทางน้ำทุกชนิด

“งั้นพี่สอนให้ครับ” ศุภรุจน์เสนอ

“เห็นไหมแก ทั้งหล่อทั้งใจดี” นนทรีหันมากระซิบกระซาบกับ
 บุษบงกชด้วยความตื่นเต้นทันที ดวงตาหญิงสาวพรวยพราย และเริ่มกล้า
 ที่จะเดินแยกห่างจากบุษบงกชเข้าไปใกล้ชายหนุ่มเรื่อยๆ

“ขอบคุณมากค่ะ ถ้าไม่เป็นการรบกวนเวลาที่พี่รุจน์”

“ไม่รบกวนครับ เชิญตอนนี้เลย หรือจะมาช่วงเย็นๆ ก็ได้”

“ตอนนี้เลยค่ะ แต่เดี๋ยวใจมากเท่าไร” นนทรีรีบรับไมตรีเพราะเกรง
 ว่าหากทอดเวลาผ่านไป เขาอาจเปลี่ยนใจ

“ฉันขอเข้าบ้านก่อนนะ” บุษบงกชเอ่ยขอตัวเมื่อคิดได้ว่าตอนนี้นนทรี
 คงไม่ต้องการคนเดินเป็นเพื่อนแล้ว ความเขินอายประดักประเดิดหายไป

ข้ายังกล้าขนาดไปเดินเคียงข้างเขาเสียด้วย

เมื่อนนทรีซึ่งมีความสูงตามมาตรฐานหญิงไทยก้าวไปเดินเคียงคู่ภุจรุจน์ บุขบงกซก็เห็นถึงความสูงของชายหนุ่มได้อย่างชัดเจน นนทรีสูงแค่ว่าเขา แกมรูปร่างผอมบางของนนทรียังดูเหมือนเด็กขาดสารอาหารไปทันทีเมื่อเทียบกับร่างกำยำล่ำมเนื้อแน่นตึงของคนที่เดินอยู่ข้างๆ

“อ้าว! จะรีบเข้าไปทำไม พวกนั้นแมายังไม่ตื่นสักคน” นนทรีไม่ยอมรีบมาดึงมือเพื่อนเอาไว้ลากให้เดินต่อ บุขบงกซจะอ้าปากคำ แต่เพื่อนสาวรีบตัดบท

“พี่รุจน์สอนบุขด้วยนะคะ”

“ยินดีครับ”

“ไม่! ไม่เอานะแก” บุขบงกซทำตาเขียวใสเพื่อน ทั้งที่รู้ว่าเธอไม่ชอบเล่นกีฬาทางน้ำทุกชนิด นนทรียังจะเสนอให้เขาสอนเธอขี่เจ็ตสกีอีก

“ไม่ต้องเกรงใจพี่หรอกครับ พี่เต็มใจ”

“เห็นไหม พี่รุจน์ใจดีจะตาย” นนทรีเยินยอชายหนุ่มอีกครั้ง รอยยิ้มชื่นชมมาพร้อมกับดวงตาเคลิ้มฝัน

บุขบงกซไม่มีทางเลียงเมื่อนนทรีพาเดินมาถึงหน้าบ้านหลังที่คู่ภุจรุจน์พัก บนชายหาดมีเจ็ตสกีจอดอยู่สองคัน เขาขอตัวเข้าไปเอากุญแจเจ็ตสกีเพื่อจะได้สอนพวกเธอขี่ นนทรีมองตาม ยิ้มกว้างอย่างสมใจ แต่แล้วก็ต้องหุบยิ้มเมื่อหันมาสบตาขุนนาง้าของเพื่อนสาว

“แกก็รู้ว่าฉันไม่ชอบ” บุขบงกซพูดเสียงลอดไรรพัน

“แหม...ไม่ชอบก็นั่งมองเฉยๆ ก็ได้ นะๆ แกเห็นไหม พี่รุจน์นะหล่อมาก ไม่เสียแรงที่ฉันจะยอมเป็นเมียเลย”

“บ้า! พูดออกมาได้ไม่อายปาก”

“อายุทำไม ธรรมชาติของคน...กิน นอน ขับถ่าย แล้วก็กินต่อกัน”

พูดจบนนทรีก็สะดุ้งเพราะถูกคนข้างๆ ตีตังเผียะ หญิงสาวหน้าเป็นหัวเราะแล้วออกวิ่งวนไปรอบๆ เมื่อถูกบุขบงกซวิ่งไล่ต้อยอย่างหมั่นไส้

“พูดแบบนี้อีกจะตีให้เจ็บเลย คนอะไร วันๆ คิดแต่เรื่องพรรคนี้”
 “ไอสิ แกเคยแล้วนิ จันมันไม่มีแฟน ยังเวอร์จันอยู่ ก็อยากโดนมั่ง
 นี้หว่า”

“ยายแนน!” บุษบงกชทวาดแหว้อีกครั้ง ก่อนจะหยุดกึกเมื่อวิ่งไล่
 นนทรีจนชนเข้ากับใครคนหนึ่งล้มไปด้วยกัน หญิงสาวรีบเอ่ยปากขอโทษ
 ขอโทษลั่น

“ขอโทษค่ะ เจ็บตรงไหนบ้างคะ”

นนทรีหยุดวิ่งแล้วรีบมาช่วยจุดเธอให้ลุกขึ้น เช่นเดียวกับคนที่ถูกชน
 ล้มก็ได้ศุภรุจน์ช่วยดึงมือขึ้นมา แล้วเอ่ยแนะนำทันที

“นี่หมอเอกสิทธิ์เพื่อนพี่ จะมาช่วยสอนเราสองคน”

สองสาวรีบกระพุ่มมือไหว้อย่างพร้อมเพรียง ทั้งที่ตอนทำความรู้จัก
 กับศุภรุจน์ ทั้งคู่ก็แค่เอ่ยทักทายธรรมดา อาจเพราะคำว่าหมอและแว่นตาที่
 อีกฝ่ายสวมอยู่ทำให้ดูน่าเกรงขามและมีอายุจุนริ้วได้ถึงวัยที่ห่างกัน

เอกสิทธิ์รับไหว้สองสาว แต่ดวงตาจับอยู่ที่คนซึ่งชนเขาจนล้มกลิ้ง
 นายแพทย์หนุ่มยิ้มเอ็นดูเมื่อเห็นบุษบงกชยังหน้าตาตื่น ก่อนจะยิ้มกว้างเมื่อ
 ทั้งสองแนะนำตัว

“แนนค่ะ”

“บุษค่ะ”

“ครับ...เรียกพี่หมอหรือพี่เอกก็ได้ เห็นรุจน์บอกว่าน้องๆ อยากร
 ี่เจ็ดสกีเป็น”

“ใช่ค่ะ เห็นพวกพี่ที่เล่นกันน่าสนุก” นนทรีรีบบอกเสียงดังฟังชัด แล้ว
 เดินตามเมื่อสองหนุ่มเดินตรงไปที่เจ็ดสกีเตรียมเข็นมันลงไปใหน้า นนทรี
 รีบเข้าไปช่วยศุภรุจน์ทันที ขณะที่บุษบงกชยังรีรอ ไม่อยากเข้าไปใกล้เอาเสีย
 เลย

จนเมื่อทั้งสามลงไปเตรียมพร้อมสำหรับการเรียนการสอนแล้ว
 หญิงสาวก็ยังยืนหนึ่งบนชายหาด ร้อนถึงนนทรีต้องหันมาทักว่ามีเรียกหย้อยๆ

“อ้าว! ลงมาสิปุษ เร็ว”

“ไม่เอาดีกว่า ฉันนั่งรอตรงนี้นะ” เธอบอกแล้วทิ้งตัวลงนั่งตื้อๆ

“หมอ...แกสอนแน่นไปก่อน”

ศุภรุจนบอกเพื่อนแล้วเดินขึ้นไปบนหาด จูงมือบุษบงกชให้เดินตาม
เขาลงมา ที่แรกหญิงสาวขึ้นตัว แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นสบตาเขา เธอก็ไม่กล้าขีต
นนทริมองภาพนั้นแล้วไม่ชอบใจเท่าไร รีบวิ่งมาหา ดึงมือเพื่อนสาว
ไปแล้วบอกศุภรุจน

“พี่รุจสอนแน่นดีกว่า บุษมันกลัวจนน้ำก็ให้พี่หมอสอน ถ้าเกิดอะไร
ขึ้นจะได้ใกล้หมอ ...ที่นี้หายกลัวหรือยังแก” ประโยคหลังหญิงสาวหันไป
ถามเพื่อนเสียงเย็น ตาขุ่น ฉายชัดถึงความไม่พอใจ

“ถ้ากลัวก็ต้องให้ไอ้รุจนสอน รับรองไม่มีคว่ำ เพราะรุจนเป็นคนสอน
พี่มา”

เอกสิทธิ์ตะโกนมาจากในน้ำ ยิ่งสร้างความไม่พอใจให้न्हทรีเป็นอัน
มาก กระนั้นหญิงสาวก็ไม่ได้เอะอะอะไร ได้แต่รอดูท่าทีว่าบุษบงกชจะเอา
อย่างไร ทว่าเพื่อนของเธอยังไม่ทันได้ตัดสินใจอะไร ศุภรุจนก็ดึงมือไป
อีกครั้งพร้อมพูดเนิบๆ

“ไปกับพี่ไม่ต้องกลัวครับ” เขาจูงแกมบังคับให้หญิงสาวเดินตามมา
न्हทรีได้แต่มองตามไปอย่างขุ่นเคือง ก่อนจ้ำพรวดๆ จนน้ำกระจ่าย
ไปหาเอกสิทธิ์ที่กัวก็มือเรียก

ศุภรุจนส่งบุษบงกชขึ้นคร่อมบนเจ็ตสกีเรียบร้อย ตนเองก็ขึ้นนั่งซ้อน
หลัง

“ซึ่งยากกว่าจักรยานอีกนะครับ เพราะเจ็ตสกีมันทรงตัวได้อยู่แล้ว เรา
แค่ขึ้นนั่งแล้วกำคันเร่งไว้ ช่วงแรกๆ ก็บิดเบาๆ ก่อน พอชำนาญค่อยบังคับ
ให้เร็วตามต้องการ มือใหม่อาจยากตอนเลี้ยว เพราะถ้าเราเมาเร็วแล้วเลี้ยว
เลย เราอาจถูกเหวี่ยงตกได้ หรือไม่เจ็ตสกีอาจหมุน ต้องลดความเร็วลง
ก่อนแล้วค่อยๆ เลี้ยว เอาละ...มาลองกันเลยนะครับ” เขาอธิบายคร่าวๆ

ก่อนสตาร์ทเครื่อง จับมือเธอไปวางบนคันเร่งแล้วกำทับลงไป บิดคันเร่งช้าๆ
 เจ็ตสกีคันงามก็เคลื่อนตัวออกไปทันที

นายแพทย์เอกสิทธิ์ก็สอนนन्हรีไม่ต่างกัน แต่เหมือนหญิงสาวจะ
 ไม่สนใจฟัง ดวงตาขุ่นขวางคอยแต่ชำเลื่องไปทางบุษบงกชและศุภรุจน์
 เมื่อเห็นเจ็ตสกีของทั้งคู่แล่นออกไปแล้ว เธอก็เร่งให้เอกสิทธิ์พาออกไปบ้าง
 เพราะหากบิดคันเร่งออกไปเองเขาก็รู้ว่าเธอซึ่งเป็นพอดี

“เมื่อคืนเป็นยังไงบ้าง” เสียงถามดังขึ้นด้านหลัง คนใจคอไม่ดีถึงกับ
 อึ้ง ก่อนถามอย่างงงๆ

“เมื่อคืน...ทำไมคะ?”

“ผู้ชายคนนั้นกลับไปตอนไหน แล้วทำอะไรบุษหรือเปล่า?”

“อ้อ เขาทำอะไรไม่ได้เลย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าที่ปวดคางเพราะถูกชก นี่ก็
 มีไข้ กินยาแล้วนอนพักอยู่ที่บ้านค่ะ”

“แสดงว่าทำไปทั้งหมดเพราะความเมา ...แฟนบุษหรือเปล่า?”

“เพื่อนค่ะ”

“แน่ใจหรือ” ศุภรุจน์ไม่เชื่อ

“เอ่อ...”

บุษบงกชถึงกับพูดไม่ออกที่เขาถามแบบนี้ แต่ก็เหมือนมีระฆังมาช่วย
 ชีวิตเมื่อเจ็ตสกีที่นन्हรีและหมอเอกสิทธิ์บังคับแล่นโฉบเข้ามาใกล้ ทำให้เกิด
 คลื่นขนาดใหญ่ซัดเข้ามาจนเจ็ตสกีลำที่เธอนั่งอยู่โคลงวูบ บุษบงกชหวีดร้อง
 อย่างตกใจ หันไปกอดศุภรุจน์ไว้แน่น ก่อนได้ยินเสียงหัวเราะเคล้ามากับคำ
 ปลอบโยน

“ไม่ต้องกลัว”

เพียงไม่นาน เขาก็เร่งเครื่องพาเจ็ตสกีออกพ้นแนวคลื่นและเจ็ตสกี
 อีกลำ ไกลไปถึงกลางทะเลเว้งว่างมองเห็นฝั่งแล้วไร้อีกก่อนจะดับเครื่อง
 ปล่อยให้มันลอยตัวอยู่บนพื้นน้ำ

“ลองขับเองใหม่ ไกลแบบนี้ไม่ต้องกลัวคลื่นซัด” เขาถามเสียงอ่อนโยน

“ไม่...ไม่ค่ะ” บุษบงกชขยับยืนกรานคำเดิม คือไม่อยากขับ “พาบุษกลับเข้าฝั่ง บุษ...”

พูดไม่ทันจบ คนที่นั่งซ้อนหลังอยู่ก็กระโจนลงน้ำแล้วว่ายน้ำออกไปเสียไกล ก่อนจะหันมามักมือเรียก

“ขับมาๆ”

“ไม่...” เสียงพูดของหญิงสาวไม่ได้หลุดออกจากปาก เพราะเธอไม่ได้บอกเขา หากพิมพ์กับตัวเอง ...เธอไม่มีทางขี่เจ้าเครื่องบ้ำๆ นี้เด็ดขาด ไม่เอา!

ศุภรุจณ์มองหญิงสาวที่นั่งนิ่ง สีหน้าเธอบ่งชี้ว่าฉลาดกลัว แม้จะกระตุ้นสักกี่ครั้งเธอก็ยังนิ่งไม่ยอมบังคับมันมาหาเขาเสียที

...หรือเธอกลัวตกน้ำเพราะว่ายน้ำไม่เป็น?

ชายหนุ่มตริตรตรงอยู่ชั่วครู่ก็ว่ายน้ำเข้าไปหา แต่ทว่าไม่ทันถึง

“โอ๊ย! ช่วยด้วย” เขายกมือส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือ เมื่อร่างกายจมดิ่งลงไปแล้วทะเลิ่งตัวขึ้นมา ก่อนจะค่อยๆ จมหายลงไปอีกครั้ง

“พีรุจณ์!” บุษบงกชตกใจกับภาพที่เห็น เขากำลังจะจมน้ำ เขากำลังขอความช่วยเหลือ ภาพนี้ช่างเหมือนภาพในความทรงจำวัยเด็กไม่ผิดเพี้ยน เด็กผู้หญิงคนหนึ่งกำลังจะจมน้ำในสระบัว

“ไม่นะ! ต้องไม่ตาย” บุษบงกชกระโจนลงน้ำแล้วว่ายน้ำเข้าไปหาร่างที่กำลังพยายามยื้อชีวิตตนเองกับมัจจุราชทันที เธอตรงเข้าด้านหลัง ใช้แขนสอดไปใต้คาง ยกใบหน้าเขาให้สูงขึ้นไม่ให้น้ำเข้าปากและจมูก ก่อนจะว่ายน้ำพาเขามาที่เจ็ตสกี ใช้มือเกาะเอาไว้เพื่อพยุงตัวพร้อมหอบหายใจแรงๆ เพราะต้องแบกน้ำหนักผู้ชายตัวโตๆ มาไกลพอสมควร

“ว่ายน้ำแข็งนี่ แล้วทำไมถึงกลัวตกน้ำจนไม่กล้าขี่เจ็ตสกี” คนที่เพิ่งรอดพ้นจากการจมน้ำถามขึ้นเสียงแจ้ว

บุษบงกชหันขวับ มองหน้าเขาอย่างคาดไม่ถึง สีหน้างุนงงค่อยๆ แปร
เปลี่ยนเป็นชุดเครื่องโครทกริ้ว

“คุณหลอกฉัน!” เธอขวักน้ำสาดเข้าหน้าเขาก่อนลอยตัวถอยห่างออก
มา

“ถ้าไม่ทำแบบนี้พี่จะรู้หรือว่าบุษวายน้ำแข็ง” ศุภรุจน์พูด สีหน้าเขา
กังวลเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าหญิงสาวโครทกริ้วจริงจัง ดูจากอาการว่าน้ำหน้า
ออกไปเรื่อยๆ เรียกก็ไม่ยอมหยุด

“บุษรอก่อน...บุษ” เขารีบกลับขึ้นเจ็ดสก็แล้วพามันโฉบมาใกล้ๆ
หญิงสาว ก่อนเอี้ยวตัวลงไปคว้าแขนเธอเอาไว้ แล้ววิ่งขึ้นมาทั้งตัว แม้ร่าง
บุษบงกชจะเปียกชุ่มทำให้มีน้ำหน้หนักมากขึ้น แต่ชายหนุ่มก็ดึงเธอขึ้นมาได้
อย่างง่ายดาย เขากอดเอวเกร็งแขนไว้ บังคับเจ็ดสก็ด้วยมือข้างเดียว

“พี่ขอโทษ แต่บอกได้ไหม บุษกลัวอะไรถึงไม่ยอมหัดขี่เจ็ดสก็”
ศุภรุจน์ถามน้ำเสียงอ่อนโยน แต่ก็ไม่ได้คำตอบจากคนที่นั่งนิ่งเหมือน
ก้อนหินในวงแขน จนต้องถอนใจเฮือก

“โอเค...กลับก็กลับ”

เขาบอกอย่างตัดใจ ดูจากสีหน้าท่าทางหญิงสาวแล้ว ถึงถามไปก็คง
ไม่ได้คำตอบ และถึงสอนอย่างไร ลองคนไม่ใส่ใจก็คงไม่จดจำ

๓

เสียงดนตรีบรรเลงอย่างครื้นเครงหน้าบ้านพักตั้งแต่พลบค่ำ หลังจากแดดร้อนลมตก หนุ่มสาวก็พากันลงเล่นน้ำทะเลอย่างสนุกสนาน มีเพียงอาร์กซ์เท่านั้นที่จับไข้หนาวสั่น แต่ยังอุตส่าห์หอบผ้าห่มผืนหนามาพันตัวแล้วไปนั่งห้อยเท้าอยู่ที่เขื่อนหินหน้าบ้าน มองบุษบงกชที่นั่งเล่นทรายอยู่ที่ชายหาดกับเพื่อนบางคนที่จะลงเล่นน้ำแล้ว

เขาไม่รู้ว่าทำไมบุษบงกชถึงไม่ชอบเล่นน้ำ เวลาไปเที่ยวกับเพื่อนๆ ไม่ว่าจะทะเล น้ำตก หรือล่องแพกลางแม่น้ำใหญ่ คนอื่นๆ เพลิดเพลินกับการเล่นน้ำ แต่บุษบงกชกลับพอใจแค่ได้มองเพื่อนเล่นน้ำ อย่างคราวนี้เธอก็เอาแต่นั่งก่อกองทรายเล่นเหมือนเด็กๆ ถึงกระนั้นก็น่าเอ็นดูไม่น้อยในสายตาเขา หากไม่คิดว่าใช้ชิ้นสูงและเป็นหวัดคัดจมูก เขาก็คงลงไปนั่งก่อกองทรายเล่นเป็นเพื่อนเธออีกคน

หนุ่มๆ สาวๆ พอเล่นน้ำสำราญบานใจแล้วก็กลับขึ้นมาตั้งวงดื่มกิน และร้องรำทำเพลงกันอีกครั้ง รวมทั้งบุษบงกชและเพื่อนที่เล่นทรายอยู่ที่ชายหาด แต่อาร์กซ์จับไข้หนัก จึงขอตัวเข้านอนไปก่อน

นนทรีดีกรอบุขบงกชที่เดินมาเข้าห้องน้ำในบ้าน ทำยีนจังก้าขวางทาง บอกลีให้รู้อะไรเสียเจ้าหล่อนก็จะไม่ยอมให้เพื่อนสาวเดินผ่านไปเด็ดขาด บุษบงกชกอดอกมองหน้าอีกฝ่ายแล้วบอกซ้าๆ และชัดเจน

“ฉันไม่ไป แกรับปากเขาไว้ก็เชิญแกลไปคนเดียว ไม่ต้องมาบังคับฉัน อีกแล้วนะ”

“แต่...” นนทรีพูดไม่ออกเพราะรู้ว่าตนเองบังคับขู่เชิญให้บุษบงกช ทำในสิ่งที่ไม่ชอบมาหลายหน ตั้งแต่ออกไปเดินเป็นเพื่อนเมื่อเห็นศุภรุจณ์ เดินเล่นอยู่บนชายหาด บังคับให้หัดขี่เจ็ตสกีด้วยกัน รวมถึงตักปากรับคำ แทนเมื่อเอกสิทธิ์ชวนไปรับประทานอาหารมื้อค่ำด้วยกันวันนี้

“ไม่ไปเป็นเพื่อนฉันจริงๆ เหรอ ผู้ชายตั้งสองคนเชียวนะ ไม่กลัวเขารุมจีบฉันหรือไง” นนทรีทำตาปริบๆ หวังให้นำเอ็นดู บุษบงกชอดขำไม่ได้ กระนั้นก็ยังคงส่ายหน้าแล้วยืนกราน

“ไม่ละ ครั้นเนื้อครั้นตัวยังงไม่รู้ว่า สงสัยจะเป็นไข้ ฉันจะกินยาแล้วนอนเลย ไม่อยากทำอะไรทั้งนั้น แกลเข้าใจนะแน” ไม่อยากบอกว่าที่ไม่ไป เพราะไม่อยากพบหน้าศุภรุจณ์อีก หญิงสาวยังคงเคืองเขาอยู่เรื่องเหตุการณ์เมื่อเช้า

เพราะเขาแกล้งจมน้ำ จึงทำให้เธอต้องลงไปช่วย

เพราะเขา ทำให้เธอกำลังจะเป็นไข้

และเพราะเขา...ทำให้เธอฝันร้ายเมื่อตอนนอนกลางวัน

ร้อยวันพันปีเธอไม่เคยนอนกลางวัน และไม่เคยนอนฝัน แต่วันนี้เธอ รู้สึกเหนื่อยจึงนอนพัก และฝันร้ายถึงเรื่องราวในวัยเด็ก มาตื่นเอาเกือบเย็น ไม่เห็นก็อยากอยู่คนเดียวอีกจึงลงมานั่งเล่นทรายกับเพื่อนทันที

“ตามใจ ฉันไม่บังคับแกลแล้ว ถ้าฉันไม่กลับมานอนที่นี่แกอย่าอิจฉาแล้วกัน...ไปละ” นนทรียื่นหน้ามาใกล้ตอนที่พูด ตามด้วยเสียงหัวเราะ ก่อนจะเดินออกจากบ้านไปอย่างอารมณ์ดี ไม่ลืมที่จะแวะไปหยิบอาหารทะเลเผาติดมือไปฝากสองหนุ่มด้วย

ศุภรุจน์มีวามองข้ามไหล่บนทรีไปด้านหลังเพื่อว่าจะมีใครเดินตามมา
 ั้งที่เห็นแต่ไกลแล้วว่าหญิงสาวเดินมาคนเดียว คนที่เพิ่งมาถึงทักทายเขา
 เลียงใส่พร้อมยกจานอาหารในมือให้ดู

“แนเอาอาหารทะเลมาแลกข้าวคะ”

“เชิญจะ นั่งรอก่อน เดี่ยวหมอกจะทำเสร็จ”

เขารับงานใบใหญ่จากหญิงสาว ปลายนิ้วเธอสัมผัสมือเขาอย่างจงใจ
 ีเชื่อว่าเขาจะดูไม่ออกว่าผู้หญิงคนนี้คิดยังไงกับเขา เพียงแต่เขาไม่สนใจ...มัน
 ก็เท่านั้น

หากเทียบกันระหว่างนนทรีกับเพื่อนสาวของเจ้าหล่อน หน้าตานนนทรี
 จัดว่าน่ารัก ผมตัดสั้นทันสมัย ใบหน้าจิ้มลิ้ม รูปร่างเล็กกะทัดรัดเหมือนสาว
 สมัยใหม่ทั่วไป ทว่ารวมๆ แล้วกลับไม่มีจุดดึงดูดสายตา ต่างกับอีกคน ที่
 แม้เขาจะพบเจอเธอในสภาพไม่ปรุงแต่ง ไม่แต่งหน้าทาปาก ผมยาวรวบเป็น
 หางม้าๆ หากใบหน้านั้นกลับมีเสน่ห์อย่างประหลาด ปากคอคิ้วคางดู
 เหมาะเจาะลงตัว เวลาเธอยิ้ม ดูสวยสดใส แต่เขากลับชอบดวงตาสีเข้มที่
 แฝงแววเศร้ามากกว่า ดวงตาที่มองปราดแรกจะเห็นว่าสวยหวาน ทว่าเมื่อใด
 ที่เจ้าตัวผลอไพล เงาหม่นกลับทอดจับดวงตาคูสวย ชวนให้เกิดคำถามว่า
 เธอมีเรื่องอะไรทุกข์ร้อนใจอยู่หรือ

“มาแล้วหรือจ๊ะ” เอกสิทธิ์ที่เดินมาจากครัวเอ่ยทักทาย ก่อนหันมอง
 ชายชวาแล้วถามอย่างแปลกใจ “บุษล่ะ...ไม่มาหรือ”

“บุษครั้นเนื้อครั้นตัวเหมือนจะเป็นไข้ เลยนอนนอนพักค่ะ”

“อ้าว! ป่วยซะแล้ว” นายแพทย์หนุ่มทำเสียงแปลกใจ ก่อนรับงาน
 จากมือศุภรุจน์

“คงจะติดจากแฟน เห็นผ้าใช้ใกล้ชิดกันทั้งวันทั้งคืน” นนนทรีรู้ว่า
 ตนเองพูดเกินไป เพราะความจริงบุษขงกชไม่ได้ใช้ผ้าใช้อรักรัษอย่างที่เขาว่า
 เธอแค่อยากพูดให้ผู้ชายสองคนรู้ว่าบุษขงกชมีแฟนแล้วก็เท่านั้น เพื่อใคร
 ที่แอบสนใจอยู่จะได้เปลี่ยนใจ ถ้าตาไม่ฝ้า เธอเห็นสายตาศุภรุจน์ที่มอง

บุษบงกชแปลกไปจากเวลาที่เขามองเธอ ซึ่งทำให้เธออดหึงหวงไม่ได้ แม้ตอนนี้เธอจะเป็นแค่คนแอบชอบเขาเท่านั้น แต่เธอก็จะพยายามทำให้เขาประทับใจและชอบเธอให้ได้

เสียงพึมพำจากปากหอมหุ่มเรียกให้นนทรีหันมอง เห็นเขาล่ายหน้ากับของในจานที่เธอมีน้ำใจนำมาฝาก

“ของทะเลพวกนี้ ยกเว้นปลา รุจันมันแพ่หมด”

“อ้าว!” หญิงสาวอุทานอย่างเสียดาย ทั้งที่ตั้งใจเอามาฝากศุภรุจัน แต่กลับเป็นของที่เธอแพ่ไปเสียนี่

“ไม่เป็นไรจ๊ะ พี่รับผิดชอบกินแทนรุจันเอง” หอมหุ่มพูดกั้วหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

“ใครรับผิดชอบแทนใครเรื่องอะไรคะ” เสียงเจ็ยแจ้วดังมาจากด้านในที่เอกสิทธิ์เพิ่งเดินมา ไม่นาน เจ้าของร่างบอบบางก็ถือจานอาหารเดินออกมาสมทบ ศุภรุจันรีบตรงเข้าไปรับจานในมือหญิงสาวทันที

“คุณอร...ยกมาเองทำไม มานั่งนี่ครับ” มือหนึ่งรับจาน มืออีกข้างจับต้นแขนหญิงสาวไปหน้าซัดเซี้ยว พาไปนั่งที่โต๊ะอาหารซึ่งเอกสิทธิ์นำจานอาหารทะเลมาวางไว้ คุณหอมหุ่มช่วยรับจานจากมือศุภรุจันเพื่อให้เขาประคองหญิงสาวผู้บอบบางลงนั่ง ขณะที่นนทรีหันมามองอย่างสงสัย หากซ่อนความหึงหวงเอาไว้ได้รอยยิ้ม

“นี่คุณอรน้องสาวพี่” ศุภรุจันรีบแนะนำเมื่อเห็นผู้เป็นแขกมองมา...น้องสาว!

นนทรีอยากจะร้องกรี๊ดออกมาดังๆ ด้วยความดีใจ แต่ก็จำต้องเก็บอาการไว้ คลียิ้มอย่างมีไมตรีแล้วเอ่ยทักทาย

“ชื่อแนนคะ ยินดีที่ได้รู้จักนะคะคุณอร” เมื่อคนแนะนำเรียกขานว่า คุณอร เธอก็เรียกตามนั้น แม้จะแปลกใจที่คำเรียกขานน้องสาวของเขาดูเป็นทางการเหลือเกิน

“เพื่อนคุณรุจหรือคะ ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ”

พอได้ยินอีกฝ่ายเอื้อนเอ่ยออกมา นนทรีก็อมยิ้ม เธอเคยได้ยินมาบ้างในหนึ่งในละคร ที่พี่น้องเรียกขานกันแบบนี้ เพียงแต่ยังไม่รู้ว่า สองคนนี้เป็นพี่น้องแท้ๆ หรือเปล่าเท่านั้น

“เชิญนั่งครับ อาหารพร้อมแล้ว” เอกสิทธิ์ที่เดินเข้าไปชนอาหารมาอีกสองที่ยาวสี่จานเอ่ยชวน

ศุภรุจน์เลื่อนเก้าอี้ให้แขกนั่ง ก่อนที่เขาจะนั่งลงข้างๆ ทำเอานนทรีปลื้มปีติจนหัวใจพองโต ส่วนเอกสิทธิ์นั่งลงข้าง “คุณอร” หรือองค์อร น้องสาวของศุภรุจน์

จากการพูดคุยทำให้รู้ว่าองค์อรน้องสาวของศุภรุจน์มีโรคประจำตัวทำให้สุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง แม้เรียนจบมหาวิทยาลัยแล้ว แต่ครอบครัวก็ไม่อนุญาตให้ออกไปทำงานนอกบ้าน เธอจึงอยู่บ้านช่วยงานเล็กๆ น้อยๆ ที่พอจะทำได้ องค์อรเป็นคนชอบทำอาหาร ครอบครัวจึงจ้างครูมาสอนที่บ้าน และอาหารมื้อนี้ก็เป็นฝีมือองค์อรกับเอกสิทธิ์ช่วยกันทำ

“เก่งจังค่ะ อาหารอร่อยมาก แหนไม่เอาไหน ทำอาหารไม่เป็นเลย กินเป็นอย่างเดียว” นนทรีเอ่ยชมแม่ครัวพร้อมกัดตัวเองนิดๆ ก่อนหัวเราะคิกคัก

“ว่างๆ มาสิ คุณอรจะสอนให้” องค์อรเสนอ

“อยากเรียนค่ะ แต่พู่นี่พวกเราที่กลับกรุงเทพฯ แล้ว” นนทรีถอนใจไม่ได้เสียดายที่ไม่ได้เรียนทำอาหาร หากเสียดายโอกาสที่จะได้อยู่ได้ใกล้ชิดศุภรุจน์

“ก็ไปเรียนที่กรุงเทพฯ สิ พวกเราก็จะกลับพู่นี่เหมือนกัน คุณอรมีนัดตรวจสุขภาพกับพี่หมอ” เธอหันไปมองคนนั่งข้างๆ แล้วยิ้ม รอยยิ้มและแววตาที่องค์อรมองนายแพทย์เอกสิทธิ์นั้นมากกว่าคนไข้กับหมอ และเพื่อนพี่ชายกับน้องสาวเพื่อนธรรมดาๆ

“ไว้แน่นอนจะหาเวลาวางไปเรียนนะคะ ขอบคุณล่วงหน้า ถ้างั้น เอ่อ... ขอเบอร์ติดต่อไว้ได้ไหมคะ” ใจจริงเธออยากได้เบอร์โทรศัพท์ของศุภรุจน์

มากกว่า แต่ไม่กล้าขอตรงๆ เลยคิดว่าได้เบอร์โทรศัพท์ของน้องสาวเขาไว้ก็
ยังดี เพราะถ้าไปหาคอร์ ก็คงได้เจอคุณลุงอีกแน่

วันนี้วงสังสรรค์หนุ่มสาวไม่เด็กเหมือนเมื่อคืนวาน เพราะต้องเตรียม
ตัวกลับกรุงเทพฯ แต่เข้ามิด กระนั้นก็ยังเมามายกันเต็มที่ก่อนเข้านอน
เหมือนเดิม

บุษบงกชที่เข้านอนก่อนคนอื่นตื่นขึ้นมากลางดึกเพราะรู้สึกคอแห้ง
จึงลุกออกจากห้องเพื่อไปหาน้ำดื่มชั้นล่าง ยามนี้ บ้านซึ่งไร้เสียงดนตรีจาก
วงเหล้าเจียบสนิท มีเพียงเสียงคลื่นซัดเสาตอมหาดทรายแว่วมาเป็นระยะ แต่
ครั้งเดินผ่านห้องนอนของพวกผู้ชาย หญิงสาวก็ต้องหยุดชะงัก ชยับเข้าไป
ใกล้ประตูอีกนิด เมื่อแหงนหูฟังจนมั่นใจว่าเสียงที่ได้ยินคือเสียงครางของใคร
สักคน เธอก็รีบเคาะประตูเรียกทันที

“ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!”

“ใครเป็นอะไรนะ เปิดประตูหน่อย”

“บุษหรือ...”

นานที่เดียวกว่าจะมีเสียงตอบแหบพร่ามาจากด้านใน ก่อนประตูจะ
เปิดออก อาร์กซ์ยืนโอดแอนยึดประตูเอาไว้แน่นเพราะกลัวจะล้มลง

“อาร์!” หญิงสาวรีบเข้ามาประคอง ใจหายวาบกับอุณหภูมิจนในร่างกาย
ของอีกฝ่าย รู้สึกเหมือนเธอจับของร้อนๆ นี่เอง

“ตัวร้อนจี๋เลย” บุษบงกชเหลียวมองเพื่อนผู้ชายที่เมาหลับกับนอนอยู่ใน
ห้อง ไม่มีสักคนที่จะรู้ตัวตื่นขึ้นให้เธอได้ขอความช่วยเหลือ

“กลับไปนอนก่อน บุษไปหาหมอให้”

“ลงไปนอนข้างล่างดีกว่า เหม็นเหล้า หายใจไม่ออก” คนป่วยหนัก
จนปากซีดบอก

บุษบงกชเห็นด้วย เพราะแค่เปิดประตูห้อง กลิ่นแอลกอฮอล์ก็โชย
ออกมาฉุนกึก หญิงสาวช่วยพยุงอาร์กซ์เดินลงบันไดไปนอนที่เก้าอี้ตัวยาว

ชั้นล่าง แล้วกลับขึ้นไปบนห้องนอนอีกครั้งเพื่อหายาแก้ปวดลดไข้มาให้เขา
 “อ้าว...หมดแล้วหรือนี่ แน่นๆ เธอมียาบ้างไหม” ยาที่เธอเตรียมมา
 หมดแล้ว จึงปลุกนทรีตามหาหาเพื่ออีกฝ่ายจะมีเก็บไว้ แต่เขาย่าอย่างไรก็
 ไม่ตื่นเช่นเดียวกับเพื่อนคนอื่นๆ เพราะไม่ได้หลับธรรมดา แต่เป็นเมาหลับ
 ...จะอย่างไรดี?

แวบแรกเธอนึกถึงศุภรุจณ์ ก่อนจะนึกถึงเพื่อนของเขาขึ้นมาได้
 “พี่หมอเออ!”

บุษบงกชรีบหยิบไฟฉายที่พกติดกระเป๋าเดินทางไว้ตลอดเพื่อฉุกเฉิน
 ก่อนวิ่งลงบันได เหลือบมองคนนอนจับไข้หนาวสั่นบนเก้าอี้ แล้วรีบออกจาก
 บ้าน วิ่งไปตามชายหาดตรงไปยังบ้านพักอีกหลังทันที

เสียงทุบประตูและเสียงเรียกร้อนรนหน้าบ้านทำให้ศุภรุจณ์ลืมตาตื่น
 เขาลุกไปดูที่หน้าต่าง เห็นแสงไฟดวงน้อยวอมแวมแถวหน้าประตูบ้าน แต่
 มองไม่เห็นเจ้าของเสียงเรียกนั้น รู้แต่เพียงว่าเป็นผู้หญิง ชายหนุ่มตัดสินใจ
 เดินลงไปดูทันที

“อ้าว...บุษ มีอะไรครับ”

“พี่หมออยู่ไหมคะ รมกวนช่วยไปดูอาการเพื่อนบุษที เป็นไข้ตัวร้อน
 จี แต่ยาแก้ไข้เราหมดพอดีนะค่ะ” เธอออกเสียงร้อนรน กระนั้นก็ยังอดซัดใจ
 เล็กน้อยไม่ได้กับสายตาของชายหนุ่มที่มองมาก่อนจะถามเสียงเรียก

“ผู้ชายคนนั้นหรือ”

“ค่ะ” หญิงสาวตอบอ้อมแอ้มแล้วชะเง้อมองเข้าไปในบ้าน อยากรบ
 หมอมากกว่าคุยกับเขา แต่ศุภรุจณ์ก็กลับบอกในสิ่งที่เธอไม่อยากจะยิน

“ไอ้เอากลับกรุงเทพฯ ไปก่อนหน้านี้สักชั่วโมงเห็นจะได้”

“อ้าว!” บุษบงกชถึงกับอึ้ง ทำอะไรไม่ถูก หัวใจจะให้หมอไปช่วยดู
 อาการแต่กลับมาก่อ

“ไปโรงพยาบาลเถอะ พี่พาไปเอง” ศุภรุจณ์เห็นหญิงสาวยืนอึ้งเหมือน

ทำอะไรไม่ถูก จึงเสนอโดยไม่รอความยินยอมพร้อมใจของอีกฝ่าย

“พี่เปลี่ยนเสื้อผ้าแป็บ” เขาวี้งขึ้นบันไดไม่ถึงห้านาทีก็ลงมาในชุดใหม่
ที่พร้อมออกจากบ้านได้โดยไม่นำเกลียด

“ไป”

เขาชวนบุษบงกชขึ้นรถแล้วขับไปที่บ้านพักของหญิงสาว ก่อนจะลง
ไปช่วยพยุงคนป่วยมาขึ้นรถพาไปโรงพยาบาล เท่าที่เห็น เขาทำทุกอย่าง
อย่างเต็มที่ ไม่ได้ฝืนหรือทำเพราะถูกขอร้อง จนบุษบงกชอดชื่นชมและนึก
ขอบคุณในใจไม่ได้

เมื่อรถแล่นใกล้ถึงโรงพยาบาล ศุภรุจน์ก็ส่งเสื้อแจ็กเก็ตหนึ่งสีดำ
ตัวใหญ่ให้ พร้อมบอกเบาๆ

“ใส่คลุมเสียหน่อย”

ตายแล้ว! อารามตกใจ เธอลืมไปเสียสนิทว่าตัวเองสวมเพียงเสื้อ
ก้ามหลวมๆ กับกางเกงขาสั้นซึ่งเป็นชุดที่ใส่นอนเป็นประจำ บุษบงกชรีบ
รับเสื้อของเขามาสวมทับทันทีโดยไม่อิดออดเพราะรถใกล้ถึงที่หมายเต็มที
แล้ว

เมื่ออาร์กซ์ถึงมือหมอแล้ว ศุภรุจน์จึงชวนบุษบงกชไปหาของ
รับประทานเพราะรู้สึกหิว หญิงสาวเองที่ตอนเย็นก็กินน้อยและรู้สึกหิว
เช่นกัน จึงรับคำชวนแต่โดยดี

ระหว่างรับประทานอาหาร ศุภรุจน์ชวนคุยไปเรื่อยๆ จึงรู้ว่าครอบครัว
บุษบงกชอยู่ต่างจังหวัดและเธอก็กำลังจะกลับไปบ้านในอีกวันสองวันนี้
เพราะจบการศึกษาแล้ว บิดามารดาเธอเปิดหอพักให้เช่า จัดว่ามีฐานะดี
พอสมควร

“บุษเป็นลูกคนเดียวหรือครับ”

“ก็ไม่ใช่ค่ะ” คำตอบเธอออกจะแปลกไปนิด แต่หลังจากนั้นเธอก็
ยอมเล่าเรื่องราวบางช่วงบางตอนในชีวิตให้เขาฟัง...

‘ช่วยด้วย’ เสียงเรียกให้ช่วยดังแว่วมา เด็กหญิงละจากกอนั่งสี่ที่อ่านอยู่ รีบวิ่งไปตามเสียงที่ได้ยินทันที ปากก็พรวดโกนถามด้วยความห่วงใย

‘บัวเป็นอะไร...บัว ว้าย!’

ขาแข็งแทบจะวิ่งไม่ออกเมื่อเห็นร่างเล็กผลุบโผล่อยู่ในบึงบัวกว้างและลึก แต่เมื่อคนที่กำลังร้องขอความช่วยเหลือคือน้องสาวของตน เด็กหญิงก็ต้องบังคับตัวเองให้ละทิ้งความตระหนกตกใจไปเสีย รีบกระโจนลงน้ำแล้วว่ายน้ำไปหา คำว่าร่างที่อ่อนแรงจนเกือบจะจมลงกันสระเอาไว้ได้อย่างหวุดหวิด ใช้มืออีกข้างพยุงน้ำพุงตัวพาน้องเข้าฝั่งทันที

‘เจ้าบัว อย่ายเป็นอะไรนะ...บัว...เจ้าบัว’ บุษบงกชตบหน้าน้องสาวเบาๆ เรียกสติ ครั้นอีกฝ่ายยังไม่มามีที่ท่าว่าจะฟื้น เด็กหญิงก็เตรียมจะพลิกตัวน้องให้นอนคว่ำหวังจะให้สำรอกน้ำออกมา แต่คนเป็นน้องลืมตาขึ้นเสียก่อน

‘เจ้าบัวฟื้นแล้ว!’ ตะโกนลั่นพยางค์แรกดังอย่างดีใจสุดขีด

‘อะไรกันบุษ...บัว’ ปรีชาผู้เป็นแม่วิ่งมาจากในบ้านตะโกนถามเสียงดัง ‘ว้าย! ตายแล้ว บัวเป็นอะไร ทำไมเปียกปอนขนาดนี้’

‘เจ้าบัวจมน้ำค่ะแม่’

‘ตัวพลิกเค้า’ บัวบุษขาลักคนเป็นพี่ที่กอดตัวเองอยู่อย่างห่าง แล้วโผล่เข้ากอดมารดา

‘แม่จ๋า...บุษผลักบัวตกน้ำ บุษเกลี้ยงบัว’

‘พี่ไม่ได้...’

‘บุษ! ทำไมเกลี้ยงน้องแบบนี้ ก็รู้ยู่ว่าน้องว่ายน้ำไม่เป็น’ คนเป็นแม่โกรธจัด ใช้ฝ่ามือฟาดบุตรสาวคนโตไม่ยั้ง

บุษบงกชไม่ได้อธิงให้ไววาย แต่มองน้องสาวนึ่ง ไม่คิดว่าบัวบุษจะบอกกับแม่เช่นนี้ เธอรักน้องมาก มีหรือจะเกลี้ยงน้องแรงๆ จนเฉียดตายขนาดนี้

‘เอะอะอะไรกัน เสียงดังไปถึงนอกบ้าน อ้าว...ตีบุษทำไม’

เสียงคนเป็นพ่อดังมาก่อนตัว ก่อนตรงเข้าห้ามภรรยาด้วยการจับ
ข้อมือเอาไว้ แล้วถามย้ำ

‘ตีลูกทำไม’

‘มันแก๊งน้อง พลั๊กน้องตกน้ำจนเกือบจมน้ำตาย’

‘จริงหรือบัว’ คนที่เพิ่งมาถึงเอ่ยถามลูกสาวคนเล็กน้ำเสียงคาดคั้น
และสุดท้ายก็ลงโทษบุงกชไปอีกคน...

“อ้าว! บุงเลยเจ็บสองเต็งเลย” ศุภรุจน์ค่อนข้างแปลกใจกับบทสรุป
ในเรื่องราววัยเด็กที่บุงบงกชเล่าให้ฟัง ก่อนถามต่ออย่างสงสัย

“แล้วทำไมน้องถึงต้องใส่ความบุงล่ะครับ”

“เจ้าบัวกลัวจะถูกตุ๋นที่แอบมาพายเรือเก็บดอกบัวทั้งที่พ่อกับแม่เคยสั่ง
ห้าม เพราะเจ้าบัวว่าน้ำไม่เป็นค่ะ”

“เพราะอย่างนี้หรือเปล่าบุงถึงไม่ชอบว่ายนํ้าหรือเล่นกีฬาทางนํ้าเลย”

“ก็มีส่วนค่ะ แต่...มันมีเหตุการณ์มากกว่านั้นอีก” บุงบงกชถอนใจ
ก่อนเล่าเรื่องราวต่อจากนั้นให้ชายหนุ่มฟัง

ด้วยเหตุที่บัวบุงว่ายนํ้าไม่เป็น พ่อของเธอจึงให้เธอสอนน้องว่ายนํ้า
บัวบุงเองก็ต้องยอมเรียนว่ายนํ้ากับพี่สาวโดยดี เพราะพ่อออกคำสั่งว่าต้อง
ว่ายนํ้าให้เป็นภายในหนึ่งสัปดาห์ แต่พอบัวบุงว่ายนํ้าได้ ก็คึกคะนองว่า
ไปตรงจุดที่น่าลึกและเกิดเป็นตะคริวขึ้นมาขณะที่บุงบงกชนั่งพักเหนื่อย
อยู่บนฝั่ง

เมื่อเห็นน้องกำลังจะจมนํ้า เธอก็รีบลงไปช่วยทันที แต่ครั้งนี้เพราะ
ความเหนื่อยล้า กว่าที่จะว่ายไปถึง บัวบุงซาก็จมนหายไปแล้ว บุงบงกชใจหาย
วาบ เรียกน้องเสียงหลงก่อนดำลงไปควานหา กว่าที่จะคว้าตัวบัวบุงขึ้นมา
ได้แล้วพาเข้าฝั่งอย่างทุลักทุเลก็เหนื่อยแทบขาดใจ

“น้องของบุงนี่คือไม่เบาเลยนะ” ศุภรุจน์เอ่ยพลางยิ้มอย่างเอ็นดู นึก
เห็นใจหญิงสาวตรงหน้าและรู้สึกผิดอยู่ไม่น้อยที่เขาพยายามทดสอบว่าเธอ

ว่าย่น้ำได้หรือไม่

“พี่ขอโทษเรื่องที่แกล้งจมน้ำ ทำให้บุษต้องผินใจลงไปช่วย”

“ถ้ามีคนจะจมน้ำตายต่อหน้าต่อตาจริงๆ ยิ่งไงเสียบุษก็ต้องลงไปช่วยอยู่ดี” เธอพูดให้เขาคลายกังวลกับเรื่องที่ผ่านมา แมื่ก่อนหน้านี้เธอจะเคืองเขาอยู่ไม่ใช่่น้อย แต่ก็ต้องยอมแพ้ความมีน้ำใจของเขา ขนาดไม่ใช่นญาติหรือคนรู้จัก เขายังมีน้ำใจขับรถพาอารักษ์มาส่งโรงพยาบาล

“แล้วตอนนี้ห้องสาวบุษอยู่ที่ไหน” ศุภรุจน์ถามอย่างสนใจ แต่หญิงสาวกลับส่ายหน้า ยกแก้วน้ำขึ้นมาดื่ม กิริยานั้นบ่งบอกว่าไม่ขอเอ่ยถึงอีกแล้ว เขาได้แต่พยักหน้าช้าๆ อย่างเข้าใจ ทุกคนยอมมีเรื่องส่วนตัว มีความหลังที่ไม่อาจเอ่ยออกมาได้...

อดีตไม่ได้มาจากเหตุการณ์ครั้งนั้น ห้องสาวของเธออาจไม่อยู่แล้ว บุษงกชถึงเกลียดการลงน้ำและไม่ยอมเปิดปากพูดเรื่องนี้อีก

เพื่อนไม่เคยทิ้งกัน...คำนี้ไม่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับบุษงกชเสียแล้ว เพราะวันรุ่งขึ้นหญิงสาวก็พบว่าเพื่อนๆ ต่างเก็บข้าวของเตรียมตัวกลับกรุงเทพฯ กันหมด ไม่มีใครสนใจอารักษ์ที่ป่วยหนักนอนอยู่ที่โรงพยาบาล ไม่มีคนอาสาอยู่เป็นเพื่อนเธอจนกว่าอารักษ์จะออกจากโรงพยาบาลเลยสักคน แม้แต่คนทรี่ที่อาศัยรถอารักษ์มาก็ยังหิ้วกระเป๋าไปขออาศัยรถเพื่อนอีกคน

“ไม่อยู่ด้วยกันก่อนหรือเนน พออาร์หายค่อยกลับไปพร้อมกัน”

“ไม่ละ ฉันจะรีบกลับบ้านไปหาพ่อแม่ ขอเงินไปเที่ยวเกาหลีหรือญี่ปุ่นสักพักแล้วค่อยกลับมาหางานทำ”

“แล้วฉันจะอยู่ยังไงคนเดียว” เธอไม่กลัว แต่อยากทดสอบน้ำใจเพื่อนเท่านั้น แต่ในที่สุดก็ไม่มีใครว่างและเสนอตัวจะอยู่เป็นเพื่อนเลย มีแต่บอกว่าแล้วจะโทร. มาถามอาการอารักษ์ภายหลัง

บุษงกชมองตามรถยนต์ของเพื่อนๆ ที่เคลื่อนตัวออกไป เหลือเพียงเธออยู่รอแม่บ้านมารับบุญแจบ้านพัก หญิงสาวคิดว่าน่าจะขอเช่าต่ออีกสัก

คืนสองคืนจนกว่าอารักษ์จะออกจากโรงพยาบาลและแข็งแรงพอที่จะกลับ
กรุงเทพฯ ได้ ทว่าเมื่อแม่บ้านมาถึงพร้อมกับอุปกรณ์ทำความสะอาด และ
เธอเอ่ยขอเช่าอยู่ต่อ ก็กลับถูกปฏิเสธเนื่องจากมีคนรอเข้าพักอยู่แล้ว เช่น
เดียวกับบ้านอีกสองหลังที่ว่างอยู่

ที่พักเต็ม...บทรูปง่าย ๆ ที่ทำให้เธอตกที่นั่งลำบากอีกครั้ง เวลา
นี้บุษบกจึงต้องรีบเก็บข้าวของทั้งของตัวเองและของอารักษ์ไปใส่ไว้ในรถ
ก่อน แล้วค่อยหาที่พักใหม่

แต่แล้วก็เหมือนโชคชะตาตลบันดาล ยามที่เธอต้องการความ
ช่วยเหลือหรือตกอยู่ในสภาพคับขัน เขาคนเดิมจะยื่นมือเข้ามาช่วยได้
ทันเวลาทุกที

“ไปพักบ้านพี่ใหม่” ศุภรุจน์ซึ่งวิ่งออกกำลังกายผ่านมา เห็นเธอกำลัง
ชนของใส่รถจึงเข้ามาสอบถาม ครั้นรู้เรื่องก็เอ่ยชวน

“เอ่อ...” บุษบกซ้ลแล เกรงว่าจะน่าเกลียดเกินไปที่จะไปนอนค้าง
อ้างแรม อยู่ร่วมกับผู้ชายที่เพิ่งรู้จักกันเพียงไม่นาน แต่ครั้นจะหาที่พัก
ใหม่ในช่วงวันหยุดยาวเช่นนี้ก็คงลำบาก ดูอย่างบ้านพักสองหลังข้างบ้านที่
ก่อนหน้านี้ไม่มีคนเข้าพัก แต่ตอนนี้คนกลับจองเต็มหมดจนเธอเข้าพัก
ไม่ได้

...แค่คืนเดียวคงไม่น่าเกลียด หญิงสาวตริตรวงอย่างดีแล้วจึงยอมรับ
น้ำใจของเขา

“รบกวนหน่อยนะคะ”

“ไม่รบกวนหรอก บุษบกขับรถไปจอดเลย แล้วเดี่ยวเราออกไปหาอะไร
กินกัน” เขาบอกง่ายๆ พลางชี้มือไปทางบ้านพักของตน บุษบกเองก็ทำ
ตามที่เขาบอกทันทีโดยไม่อิดเอื้อนอันใด

๑

บรรยากาศชายทะเลยามแดดร้อนลมตกช่าน่าอภิรมย์ ตลอดแนวหาดเต็มไปด้วยผู้คน ทั้งที่ลงเล่นน้ำทะเล เล่นเครื่องเล่น หรือแม้กระทั่งเล่นวอลเลย์บอลชายหาด บุซบงกชนั่งบนเขื่อนหินหน้าบ้าน มองคนทำกิจกรรมสารพันอย่างเพลิดเพลิน

หญิงสาวไม่อาจปฏิเสธว่า ในจำนวนผู้คนเหล่านั้น คนหนึ่งที่อยู่ในสายตาเธอแทบตลอดเวลา ก็คือชายหนุ่มผิวสีแทนกล้ามเนื้อมัดซึ่งเพื่อนสาวของเธอชื่นชอบออกนอกหน้า นี่ถ้าหากนนทรีรู้ว่าเธอมาพบกับผู้ชายคนนี้ สองต่อสอง เจ้าหล่อนจะออกอาการอย่างไร คิดแล้วอดซันไม่ได้จนผลอยิ้มออกมา

ศุภรุจน์ที่เล่นวอลเลย์บอลกับเพื่อนบ้านที่เพิ่งเข้ามาพักบ้านข้างๆ เหลียวมาเห็นบุซบงกชนั่งยิ้มอยู่พอดี จึงอดสงสัยไม่ได้ เขาเรียกคนที่ยืนดูอยู่ข้างสนามให้เข้าไปเล่นแทน ก่อนจะเดินไปหาคนที่นั่งห้อยเท้าบนเขื่อนหินสูงระดับเอว

“ยิ้มอะไร” เขาถามทันทีที่มาถึงตัว

“เปล่าค่ะ...เล่นกันน่าสนุกนะคะ”

“ไปซีเจ็ตสกีกันดีกว่า” เขาเอ่ยชวน

บุษบงกชซึ่งไปเล็กน้อย ไม่คิดว่าจะได้ยินคำชักชวนนี้จากปากเขา ทั้งที่เธอก็เล่าถึงสาเหตุที่เธอไม่ถูกโรคกับกิจกรรมทางน้ำให้เขาฟังแล้ว

เขามองหน้าเธอหนึ่ง ก่อนพูดเหมือนมานั่งอยู่ในใจเธออีกครั้ง

“บุษไม่ยากขจัดความกลัวนั้นออกไปหรือครับ”

“แต่...” หญิงสาวมองหน้าเขาอย่างลังเล ใจหนึ่งยังนึกกลัว หากอีกใจก็อยากปลดปล่อยตนเองจากเรื่องราวฝังใจอย่างที่เขابอก

แต่ศุภรุจนไม่รีรอ เขาจูงมือเธอให้ก้าวตามไปที่ชายหาดซึ่งมีเจ็ตสกีจอดอยู่ เมื่อไปถึงก็จัดการเซ็นเจ็ตสกีลงน้ำแล้วหันมากำมือเรียก

บุษบงกชมองภาพตรงหน้าอย่างซึ่งใจ ก่อนจะก้าวเดินไปหาศุภรุจนที่ส่งยิ้มพอใจมาให้ เขาจับเอวเธอช่วยส่งขึ้นไปบนเจ็ตสกีแล้วตามขึ้นไปนั่งคร่อมด้านหลัง ก่อนบังคับมันให้แล่นไปในทะเลห่างจากจุดที่มีคนว่ายน้ำเล่นกันอยู่ พักเดียวเขาก็หันมาบอก

“ลองดูนะบุษ...ไม่ยากเลย”

พูดจบเขาก็ปล่อยมือจากคันเร่งมากอดเอวเธอไว้ บุษบงกชถึงกับอึ้งไปเล็กน้อย ก่อนเตือนสติตนเองว่าเธอไม่ได้ตั้งใจจะเอาเบรียบหรือลวนลาม ครั้นได้ยินเสียงกระตุ้นให้เธอบังคับเจ็ตสกีตั้งขึ้นข้างหูอีกครั้ง หญิงสาวก็สุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ สองสามครั้ง แล้วจับคันเร่งบิดเบาๆ ทันที

เจ้ายานยนต์คันเล็กเพรียวพุ่งทะยานไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว และเร็วขึ้นเรื่อยๆ เมื่อคนบังคับเริ่มคุ้นชินและคึกคะนอง ยิ่งคนข้างหลังยุส่งให้ขับเร็วๆ เลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาอยู่ตลอดเวลา หญิงสาวก็ยิ่งเร่งความเร็วตามเสียงกระตุ้น แต่เพราะเป็นมือใหม่ เมื่อหักเลี้ยวกะทันหัน ทั้งตัวเธอและคนนั่งซ้อนหลังก็ถูกแรงเหวี่ยงกระเด็นตกจากเจ็ตสกีที่กำลังหมุนตัวทันที

ศุภรุจนรีบดึงตัวหญิงสาวลงไปได้ทันเพื่อหลบวิธิการหมุนของเจ็ตสกี

เพื่อความปลอดภัย ขณะที่บุษบกซึ่งไม่รู้ว่าเขาดึงตัวเธอลงไปทำไม กอปรกับตกใจจนลืมหูลืมตาใจทำให้ล้าล้าก้น้ำ ก็พยายามถีบตัวขึ้นมา

ชายหนุ่มกอดเธอไว้แน่นไม่ยอมปล่อย เพราะรู้ว่ายังไม่พ้นรัศมีแรงเหวี่ยงของเจ็ตสกี แต่พอเห็นสีหน้าตื่นตกใจและอาการอึดอัดหวาดกลัวของหญิงสาว เขาก็รีบกอดกระชับแล้วแนบริมฝีปากเป่าลมเพื่อเพิ่มอากาศหายใจให้คนในอ้อมแขนที่กำลังตกตะลึงอีกครั้ง ซึ่งทำให้อาการตื่นนอนอย่างตื่นตกใจค่อยคลายลง

บุษบกซึ่งไม่รู้เลยว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้วที่เธอกับเขาอยู่ในสภาพเช่นนี้ มารู้ตัวอีกทีก็เมื่อปลายลึนอุ่นๆ ของเขาแทรกเข้ามาไล่เลีย หญิงสาวรีบผลักเขาออกห่างทันทีที่พบว่าทั้งเธอและเขาลอยตัวขึ้นสู่ผิวน้ำแล้ว

“ขอโทษ... พี่ลืมหูลืมตา”

เขาบอกเร็วๆ ก่อนเหลียวมองหาเจ็ตสกีที่คว่าอยู่ไม่ไกลแล้วว่ายน้ำเข้าไปกุ่มน้ำขึ้นมา คล้ายไม่สนใจเลยว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกอย่างไร

บุษบกซึ่งได้แต่ทำหน้าง้ำ

‘ขอโทษ... พี่ลืมหูลืมตา’

...พี่ลืมหูลืมตาเพราะลืมหูลืมตาหรือ?

เจ้าของร่างเพรียวบางในชุดเจ้าสาวสีขาวบริสุทธิ์ทอดกายอยู่บนเตียงกว้าง มีผ้าคลุมสีขาวสะอาดตาเช่นเดียวกับชุดที่เธอสวม ผมซึ่งเกล้าไว้เรียบร้อยบัดนี้หลุดร่วยระย้าไปหน้าและลำคอ จนคนที่อุ้มเธอมาวางบนเตียงเห็นแล้วอดรำคาญแทนไม่ได้ ต้องนั่งลงข้างๆ แล้วบิดเส้นผมออกจากใบหน้าและลำคอให้ ก่อนจ้องมองหญิงสาวที่ยังหมดสติเพราะถูกโปะยาสลบอย่างเต็มตา

เขาไม่พบเธอมาสองปีกว่าแล้วนับจากไปเรียนต่อต่างประเทศ ไม่คิดเลยว่า การตัดสินใจไปเรียนต่อตามคำขอของบิดามารดาโดยทิ้งให้เธออยู่ที่บ้านเขาในฐานะว่าที่ลูกสะใภ้ จะกลายเป็นการบั่นทอนสายใยความสัมพันธ์

ของเธอกับเขาให้ขาดสะบั้น บุษบงกชหนีออกจากบ้านเขา ทว่าไม่ได้จากไป
เปล่าๆ เธอยังทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเอกสิทธิ์กับครอบครัวของเธอ
สั่นคลอน เอกสิทธิ์ถอนหมั้นองค์อรเพื่อมาแต่งงานกับเธอ

...เพื่อนรักของเขา ทั้งน้องสาวของเขา เพื่อมาแต่งงานกับเมียเขา!

ชายหนุ่มเบนสายตาคำลึงไล่เรื่อยไปยังเนินเนื้ออวบอิมที่พันขอบ
ชุดวิวาร์เกะอกขึ้นมา หันไปพิศดูวงหน้าแทน เพราะไม่อยากจะหันไปพบกับ
สิ่งแยบยวนในเวลาอันนี้

ใบหน้าของคนทีหลับตาพริ้มดูจิ้มลิ้มพริ้มเพรา ทั้งปากรูปกระจับ
จุมุกโตงเล็กรับกับดวงตาวารีที่ยามนี้ปิดสนิทแลเห็นแพขนตาวาวอน
ชัดเจน เช่นเดียวกับคิ้วดกดำที่กันแต่งไว้ได้รูป แม้แต่งแต้มเพิ่มเติมแต่
ทูนเติมย่อมมีมากพอจึงดึงดูตสายตาได้ขนาดนี้

“สวยเหมือนนางฟ้าเลยนะบุษ...”

เขาหลุดปากพึมพำออกมาเบาๆ เป็นเวลาเดียวกับที่คนในชุดเจ้าสาว
เริ่มขยับตัว พยายามจะลุกขึ้นนั่ง แต่แล้วก็ต้องยกมือขึ้นมากุมขมับ ท่าทาง
มีนงง เขาเห็นเธอนั่งไปอีกรูทกว่าจะล้มตาคืนซ้ำๆ ก่อนจะหลับตาลงอีกครั้ง
เมื่อแสงจ้าเบื้องหน้าแยงตา

“ภู...ภู...” ทั้งๆ ยังหลับตา หญิงสาวร้องเรียกหาเจ้าบ่าวที่เพิ่งเข้าพิธี
วิวาร์ ก่อนจะนั่งลงไปเมื่อภาพเหตุการณ์ที่ผ่านมาทยอยกลับสู่ความรับรู้

เมื่อคืน...เธอนั่งรถมากับเจ้าบ่าวของเธอจนถึงหน้าเรือนหอ แล้ว
หลังจากนั้น...

“ไม่ละ!” หญิงสาวลืมตาคืนหันทีพร้อมกับลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว แต่
แล้วก็ต้องตกใจเมื่อเห็นชายที่นั่งอยู่ตรงขอบเตียง

“นาย! ออกไปนะ!” เธอร้องไล่พลางกระเถิบตัวหนี กลัวอีกฝ่ายจะ
ขยับเข้ามาใกล้ “นายจับฉันมาทำไม ปล่อยฉันไปนะ คอยดู...ภูจะต้องเอา
ตำรวจมาลากคือนายแน่! นายจู้จี้!”

“จำได้หรือว่าฉันชื่อจู้จี้ แล้วจำได้ไหมว่าเธอเป็นเมียฉัน” ภูจู้จี้

มีท่าทีคุกคาม ขยับตามเมื่อเจ้าหล่อนกระเถิบหนี

“ไม่ใช่ ฉันไม่ใช่...”

“ไม่ใช่อะไร บุษบงกช” ชื่อเธอที่ออกจากปากเขาค้างนี้เต็มไปด้วย
ความขมขื่น แค้นเคือง ผิดจากสามปีก่อนที่ทุกถ้อยคำเรียกขานที่ออกจาก
ปากเขา บ่งบอกถึงความรักอันหวานล้ำ ความห่วงหาอาทร

ช่วยไม่ได้! ในเมื่อเธอเองเป็นคนทำให้ความรู้สึกของเขาที่มีต่อเธอ
เปลี่ยนไป!

ความรู้สึกรักที่สุดแปรเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง สายตาที่จ้องมองเธอ
เวลานี้เปี่ยมไปด้วยเพลิงแค้น เธอเองก็คงรับรู้ได้จึงรีบหลบหลีกจาก
เตียงหนีไปยืนชิดหน้าต่าง สีหน้าหวาดหวั่น กระนั้นก็ไม่พ่นเงื้อมมือเขา
ศุภรจันต์ตามไปลากตัวเธอกลับมาแล้วเหวี่ยงลงบนเตียงอีกครั้ง

หญิงสาวพยายามจะลุกหนี แต่ชายหนุ่มไม่ยินยอม เรือนร่าง
แข็งแรงแถมไปด้วยมัดกล้ามเนื้อแกร่งแบบบางเอาไว้ กดไหลทั้งสองข้าง
ของเธอแนบกับที่นอน แวตระหนกตกตื่นปรากฏชัดในดวงตาหญิงสาว แต่
นั่นกลับยิ่งเพิ่มความเคืองขุ่นให้เขา

เธอกลัวเขา กลัวผู้ชายคนแรกของตัวเอง!

สายตาเธอยามที่มองเขา ไม่เพียงไร้เยื่อใย หากคล้ายไม่มีอะไรเหลือ
ติดอยู่ในความทรงจำ

ขณะที่เขา...เรื่องราวเมื่อสามปีก่อนยังชัดเจนราวกับเพิ่งเกิดขึ้น
เมื่อวาน

หลังเจ็ดสัปดาห์ ศุภรจันต์พาหญิงสาวกลับเข้าฝั่งราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น
หากใครจะรู้...เหตุการณ์นั้นก่อความใจเขาจนนอนไม่หลับ กระทั่งต้องออก
มานั่งเล่นรับลมหน้าบ้าน มองท้องทะเลยามคลื่นสงบท่ามกลางความมืดของ
ราตรี ปล่อยจิตใจล่องลอย

แต่ไม่ทันไร ใบหน้างามแจ่มของบุษบงกชก็ลอยมาอยู่ตรงหน้า

สำหรับเขา ดวงตาโตยามตื่นตระหนกของเขากลับดูมีเสน่ห์อย่างประหลาด
วันนี้เขาตั้งใจจูบเธอ มิได้เผลอเผลอเช่นที่บอกออกไป ริมฝีปากนุ่มยังจำติดใจ
ใคร่อยากจะได้สัมผัสอีกครั้ง...

เขาไม่คิดว่าเร็วหรือช้าไปหากจะบอกว่าเขาชอบผู้หญิงคนนี้ ความ
ชื่นชมที่แปรเปลี่ยนเป็นความรักไม่จำเป็นต้องใช้เวลา จะว่าไปแล้ว เขาชอบ
เธอตั้งแต่ที่เห็นครั้งแรกในสถานบันเทิงยามราตรีแห่งหนึ่ง คือนั้นเธอไปกับ
เพื่อนๆ ซึ่งก็เป็นกลุ่มเดียวกันนี้ เพราะเขาจำนทรีและอารักษ์ได้ เพียงแต่
ไม่คิดว่าจะมีโอกาสได้พบกับเธออีกครั้งและได้ทำความรู้จักกันเช่นนี้

...นี่คือพรหมลิขิตโดยแท้

ชายหนุ่มไม่รู้ว่าบุขงตนเองกินนอนไม่หลับ จึงออกมายืนรับลมตรง
หน้าต่างชั้นสอง ไม่ทันคิดว่าจะมีใครมานั่งอยู่หน้าบ้านในเวลาค่ำมืดอย่างนี้
ใบหน้าหญิงสาวร้อนผ่าวขึ้นทันทีที่เห็นเขา มีน้อยยกขึ้นแตะริม
ฝีปากอย่างลึมตุ้มยามจ้องมองเขาอย่างเผลอเผลอ จิตใจเตลิดเปิดเปิงกระทั่ง
ไม่รู้ตัวเลยว่าคนที่ถูกมองเงยหน้าขึ้นมองมาทางเธอ เพราะเจ้าตัวก็รู้สึกได้
ว่ากำลังถูกจับจ้องมองอยู่จากใครสักคน

ศุภรૂจน์อดยิ้มออกมาไม่ได้เมื่อเห็นว่าคนที่จ้องมองมาจากหน้าต่าง
ชั้นสองเป็นใคร และแค่เห็นหญิงสาวยกมือขึ้นแตะริมฝีปาก เขาก็รู้ได้ทันที
ว่าเธอกำลังนึกถึงเรื่องเมื่อตอนเย็นเช่นเดียวกันกับเขา ช่วยไม่ได้ที่เลือดใน
กายเขาจะสูบฉีดรุนแรง ความปรารถนาที่เก็บซ่อนไว้กำลังก่อตัวขึ้นอย่างช้าๆ
เขาลุกขึ้นแล้วเดินไปจากตรงนั้นทันทีเพื่อหักห้ามใจ

บุขงกชยีนใจลอยจนไม่รู้เลยว่าคนที่ตนลอบมองอยู่เมื่อครู่ลุกเดิน
ออกไปแล้ว มารู้ตัวอีกทีก็เมื่อตกอยู่ในอ้อมแขนของใครบางคน

“อ๊ย!” หญิงสาวสะดุ้งโหยง รีบหันไปมองพร้อมผลักไปส “พี่รૂจน์...
ปล่อยค่ะ”

เมื่อครู่ศุภรૂจน์ลุกจากหน้าบ้าน ตั้งใจจะเดินหนีไปชมอารมณ์
ปรารถนาที่ก่อตัวขึ้นหลังจากเห็นหญิงสาวคนที่ก่อทวนหัวใจเขามาแต่เย็น

แอบมองเขาอยู่ ท่าที่ที่บอกว่าเธอกำลังนึกถึงเรื่องเดียวกับเขาทำให้เขาอดคิดเข้าข้างตัวเองไม่ได้ว่าเธอพึงใจ และนั่นก็ทำให้เลือดในกายเขาฉีดแรงจนต้องลุกหนีไปเสีย แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าว เขาก็ต้องวกกลับมาตามเสียงเรียกกร้องของร่างกายและหัวใจ

ชายหนุ่มเดินเข้าบ้าน ก้าวขึ้นบันไดไปชั้นสอง แล้วตรงเข้าสวมกอดหญิงสาวที่ยังยืนอยู่ที่เคยมีกันที่ รู้ตัวดีว่าคงไม่มีทางปล่อยเธอไปง่ายๆ แม้เธอจะขับไล่ไล่ส่งเขาก็ตาม

“บุษเจ้า...ที่ชอบบุษนะ” เขาบอกแล้วก้มลงจูบเธอทันที ริมฝีปากร้อนผ่าวเปี่ยมล้นด้วยไฟปรารถนาบดคดลึกลงบนริมฝีปากนุ่มอย่างรวดเร็วและรุนแรง วงแขนแข็งแรงงออดกระชับร่างบางชนิดที่ไม่ยอมให้เธอผลักไล่เขาได้ เพียงครู่ จูบรุนแรงก็เปลี่ยนเป็นอ้อยอิ่งดูดีเต็ม บุษบงกชที่มีที่ทำต่อต้านในคราแรกกลับเริ่มคล้อยตามและโอนอ่อน

เขาไม่รู้ว่าจูบเธอนานแค่ไหน รู้แต่อยากจูบไปเรื่อยๆ และพร้อมจะทำมากกว่านั้น

ศุภรุจน์สอดแขนเข้าไต่ร่างเพรียวบาง อุ้มเดินตัวปลิวตรงเข้าห้องนอน กระนั้นก็ยังไม่ยอมถอนริมฝีปากที่กำลังบดคดลึกลง เขาวางเธอลงบนเตียงแล้วโน้มตัวลงตาม ลูบไล้ผิวกายนวลเนียนอย่างขำใจ หากเมื่อเริ่มล้วงล้ำเข้าไปไต่อารมณ์ ก็มีเสียงพ้อขึ้นเบาๆ พร้อมกับที่อาการผลักไล่เริ่มขึ้นอีกครั้ง

“พี่รุจน์...ไม่ นะคะ”

“บุษเจ้า...พี่รักบุษ ต้องการบุษเหลือเกิน อย่าห้ามพี่เลยนะ”

เสียงกระซิบว่าวอนแว่วอยู่ข้างหู ไม่ห่างนวลแก้มที่เขากำลังพรมจูบอย่างไม่ฟังคำทัดทาน บุษบงกชเคลิบเคลิ้มสะท้านไปทั้งกายกับการเล้าโลมที่เจนนัดของชายหนุ่ม

เธออยากผลักเขาออกห่าง แต่ก็นึกเสียดาย อยากบอกให้เขาหยุด แต่ก็ยังอยากไปต่อ หญิงสาวสับสนกับอารมณ์ตนเองจนศุภรุจน์เปลื้องผ้าของเธอออกหมดทุกชิ้นเธอก็ยังไม่รู้ตัว มารู้อีกทีเมื่อเธอลุกขึ้นจัดการกับ

ตัวเอง

บุษบกชเมิกตาโพลงเมื่อได้เห็นสรีระเปล่าเปลือยของชายหนุ่มอย่างเต็มตาและใกล้ชิดเป็นครั้งแรก เธอไม่ปฏิเสธว่าการใช้ชีวิตวัยสาวในหอพักกับเพื่อนนิสัยเปิดเผยเช่นนนทรีจะไม่มีการนำหนังใต้สะดือมาเปิดดู แล้วหัวเราะคิกคักชี้ชวนกันชมสรีระชายหนุ่มแต่ละคนรวมทั้งท่วงท่าในการร่วมรักที่ชวนติดตาตรึงใจ แต่ก็นั่นแหละ เธอไม่เคยเห็นของจริงมาก่อน แถมยังเป็นการเห็นที่ใกล้ชิด ขนาดที่มันจอตจ่ออยู่ใกล้ตัวเธอเหลือประมาณ

“พีรจัน...” หญิงสาวไม่รู้ว่เธอเรียกเขาทำไม จะห้ามหรือจะเร่งเร้าอยากลิ้มรสสัมผัสที่ไม่เคยพานพบ รู้แต่ร่างกายเธอผ่าวร้อน สะบัดร้อนสะบัดหนาวอยากให้เขาช่วยปลดปล่อย เขาก็มลงมากกระซิบว่าวอนอีกีกครั้งก่อนจะทำตามที่เขารารถนาโดยไม่รอให้เธอเอ่ยตอบรับหรือปฏิเสธ

ว่ามันไม่ได้มีความรู้สึกลักษณะที่เธอคาดหวังเหมือนยามชมบทรักในหนังพวกนั้นเลย ตัวแสดงหญิงทำหน้าที่ชวนฝันแล้วควรดูตรงอย่างมีความสุขเมื่อฝ่ายชายโลมแล้ว แต่เธอกลับกรี๊ดร้องจนเขาต้องเอื้อมมือมาปิดปากแล้วลอบโยนเพื่อให้ผ่อนคลาย เธอหลังน้ำตาตลอดเวลาเมื่อเขาทำทุกอย่างเพื่อให้บรรลู่ในสิ่งที่ต้องการ ขณะที่เขาดูอย่างมีความสุขเหมือนนักแสดงชายไม่มีผิด แต่เธอไม่ใช่ มันเจ็บปวดเหมือนร่างจะแยกออกเป็นเสี่ยงๆ

ศุกรจันพลิกตัวมากอดหญิงสาวเอาไว้ รับรู้ถึงความเจ็บปวดของเธอ แต่ขณะเดียวกันก็ภูมิใจอย่างมากที่เขาเป็นผู้พิชิตความบริสุทธิ์จากเธอมาได้ ชายหนุ่มยอมรับว่าแปลกใจไม่น้อยกับเรื่องนี้ อาจเพราะคำบอกเล่าของเอกสิทธิ์ถึงพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนหนุ่มสาวของเธอ และจากที่ได้เห็นด้วยตาตนเองในผับวันนั้น เขาจึงมองเธอผิดไปและขาดการยับยั้งชั่งใจกว่าที่ควร กระนั้นเขาก็ไม่ปฏิเสธว่า ทุกสิ่งที่ทำลงไปก็เพราะหัวใจเรียกร้อง...เขาเชื่อเรื่องรักแรกพบ

ชายหนุ่มบรรจงจิบช้ำน้ำตาที่ยังเปรอะเปื้อนใบหน้าหญิงสาว กระซิบบอกอย่างอ่อนโยน

“ครั้งต่อไปจะรู้สึกดีขึ้น ไม่เจ็บอย่างนี้แล้วนะจะ...บุษ”

“มันจะมีครั้งต่อไปอีกหรือคะ”

“ทำไมบุษถามแบบนี้ มีสิทธิ์ที่จะรับผิชอบทุกอย่างที่ทำลงไป เรา
จะแต่งงานกันถ้าบุษไม่ขัดข้อง” ในเมื่อเขาเป็นผู้พิชิตความสาวของเธอ เขาก็พร้อมดูแลเธอและรับไว้ในความครอบครองด้วยความเต็มใจ

“พี่รุจน์...”

บุษบงกชเอ่ยเรียกเขาอย่างซาบซึ้งใจ ความเจ็บปวดมลายไปแทบจะทันทีที่เขาแสดงความเป็นสุภาพบุรุษ ยอมรับผิชอบในสิ่งที่เกิดขึ้น ทั้งๆ ที่เธอไม่ได้ขัดขืนและไม่ได้อ้อนวอนเลยสักนิด หญิงสาวกอดเขาแนบแน่น พุดอะไรไม่ถูก รับรู้แต่เพียงสัมผัสอบอุ่นที่เรือนผม หน้าผาก และจูบแรงๆ ที่แก้ม ตามด้วยเสียงกระซิบถ้อยคำที่ทำให้ไบหน้าแดงก่ำ ทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ยอมตามใจเขาทุกอย่าง

ดวงอาทิตย์เพิ่งพ้นขอบฟ้า ทอรัศมีสีทองอร่ามทอดจับผืนทรายเนียนละเอียดและฟองคลื่นสีขาวที่สาดซัดมาเกยหาดเป็นระยะ ไกลออกไปกลางผืนน้ำสีฟ้าอมเขียว เจ็ตสกีสองลำของหนุ่มสาวคู่หนึ่งกำลังประลองความเร็วกันอย่างสุดสี ต่างลำพองใจในชัยชนะของตนเพราะผลัดกันนำผลัดกันตามตลอดเวลา

เสียงหัวเราะที่ลอยมาตามลมบ่งบอกถึงความสุขของคนทั้งคู่ ก่อนที่หนุ่มสาวจะชะลอความเร็วและดับเครื่องยนต์ ปล่อยให้มันลอยลำนน้ำผืนน้ำส่วนตนเองกระโจนลงไปว่ายน้ำแข่งกันต่อจนต่างฝ่ายต่างเหนื่อยจึงว่ายน้ำกลับมาเกาะเจ็ตสกีอีกครั้ง

คู่ภรรยานมองหญิงสาวตรงหน้าด้วยแวตาวับหวาน แม้บุษบงกชจะหอบหายใจแรงด้วยความเหน็ดเหนื่อย ไบหน้าแดงระเรื่อเพราะเลือดผาดและผมเปียกสปีดติดศีรษะ แต่มันกลับยิ่งดึงดูดให้เขาอยากสัมผัส

ชายหนุ่มขยับเข้าไปใกล้ โนมไบหน้าลงไปหา แต่เจ้าตัวกลับเบือนหนี

พ่อเลี้ยงเบา

“พี่จูน...อายเค้า”

“อายุใครคะ อยู่กันสองคนกับเจ็ตสกีสองคันนี่” ชายหนุ่มแย้งแล้วจับกางเกง ชีต และยื่นเพราะอยู่ในน้ำกันมานานพอสมควร ไม่ให้เธอหลบเลี้ยงได้อีก ก่อนประทับริมฝีปากลงจูมพิตอย่างดูดี

“ไม่มีแรงต้านทานจากหญิงสาว มีแต่โอนอ่อนและเริ่มเรียนรู้ที่จะตอบสนองเขาได้อย่างถูกใจ

หลังจากเล่นน้ำทะเลจนหน้าใจ ทั้งคู่ก็กลับเข้าฝั่ง หนุ่มสาวจอดเจ็ตสกีที่ริมหาดแล้วช่วยกันขึ้นขึ้นมาเกยฝั่งก่อนเดินกลับบ้านพัก แต่แล้วจู่ๆ บุขงภทก็รู้สึกเหมือนถูกจับตามองจนต้องเหลียวมองไปรอบๆ สุภรจูนสงสัยรับถามทันที ก่อนร้องเอวหญิงสาวให้เข้ามาเดินใกล้ๆ

“มองหาอะไรจ๊ะ”

“บุขรจูนเหมือนมีคนจ้องอยู่”

“คิดมากนะ”

เขานึกว่าเธอคิดไปเองจึงบอกไปเช่นนั้น แต่มันไม่ใช่อย่างที่เขาคิด เพราะพอกลับถึงที่พัก ก็พบใครบางคนยืนรออยู่ที่หน้าบ้าน จ้องมองมาเขม็ง “อาร์” บุขงภทตกใจไม่น้อยที่เห็นหน้าคนป่วยซึ่งตอนนี้ควรนอนพักอยู่ในโรงพยาบาล ไม่ใช่มายืนทำหน้าที่หมิงที่อยู่ออย่างนี้

“อาร์ไม่สบายเกือบตาย แต่บุขไม่ไปดูแล กลับมาอยู่กับผู้ชายอื่น มันเป็นใคร” อาร์ชี้หน้าชายที่เดินมากับเพื่อนสาวของตน ท่าที่ที่ทั้งคู่เดินโอบประคองกันมาบ่งบอกถึงความสนิทสนมซิดใจไกลอย่างที่เขาไม่เคยได้รับมาก่อน

“ผมชื่อจูน เป็นแฟนบุข” สุภรจูนบอกเสียงดังฟังชัดเมื่อมาหยุดยืนตรงหน้าชายหนุ่มที่ใบหน้ายังซีดเซียวจนเขาคิดว่าหมอไม่น่าจะให้ออกมาจากโรงพยาบาล

“แฟน! ไม่จริง! ผมต่างหากที่เป็นแฟนบุข เราคบกันมาตั้งสี่ปี คุณ

อย่ามาโมเม ปล่อยมือจากแฟนผมได้แล้ว”

อาร์กซ์ตรงเข้าไปผลักอกศุภรุจน์เพื่อให้ถอยออกห่างจากหญิงสาว แต่แค่ถูกอีกฝ่ายผลักกลับเพียงเบาๆ เขาก็เซแทบจะล้มลง

“อย่ามายุ่งกับเมียผมอีก ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าผมไม่เตือน” ศุภรุจน์เอ่ยเสียงเข้มพลางชี้หน้าอย่างที่อาร์กซ์ทำเมื่อครู่ “บุษ...ไปเอาบุญแจรงมาให้เพื่อนสิ” ประโยคหลังเขาหันมาสั่งหญิงสาวที่กำลังยืนตะลึงกับคิกหน้าางที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดฝัน

“ค่ะ” บุษบงกชรับคำสั่งเขาหลังจากอึ้งไปชั่วครู่ แต่อาร์กซ์ขยับเข้าขวาง ไม่ยอมให้เธอเดินไปไหน เพราะต้องการพูดกันในหูรู้เรื่องก่อน

“อธิบายมาสิบุษ บุษแอบคบกับผู้ชายคนนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ แล้วทำไมต้องหลอกให้อาร์รัก หลอกให้อาร์รอ อาร์ให้เกียรติบุษมาตลอด ไม่เคยคิดข่มเหงล่วงเกิน เพราะเชื่อคำที่บุษบอกให้อรจนกว่าบุษจะมั่นใจ แล้วทำไม... ทำกับอาร์แบบนี้”

คำพูดชายหนุ่มบอกให้คนฟังรู้ว่าเขาจำเหตุการณ์ที่เป็นสาเหตุให้ต้องเจ็บป่วยจนเข้าโรงพยาบาลไม่ได้เลยสักนิด

“ก็เพราะบุษไม่เคยมั่นใจในตัวอาร์ ที่สำคัญ...บุษคิดว่าบุษไม่เคยรักอาร์แบบซู้สาวนะ”

“ไม่จริง! เพราะบุษเจอมัน แอบคบกับมัน บุษถึงพูดแบบนี้ เมื่อก่อนบุษไม่เคยพูดแบบนี้กับอาร์เลย”

“แบบนี้เขาไม่เรียกแอบทรอกนะ เพราะบุษเป็นเมียผม แล้วเราจะแต่งงานกัน เพียงแต่จะแต่งงานไหนคงไม่เกี่ยวกับคุณ ...ช่วยหลีกทางให้เธอด้วย” ศุภรุจน์ส่งเสียงเข้มพลางเดินเข้ามาใกล้บุษบงกช สีหน้าท่าทีของเขาบอกให้รู้ว่าเขาพร้อมที่จะทำให้อาร์กซ์พ้นทางได้ตลอดเวลาหากยังยืนขวางไม่ยอมหลีกทางให้บุษบงกชเดิน

อาร์กซ์มองภาพตรงหน้าด้วยแววตาปวดร้าว เขาจ้องตาบุษบงกชอย่างตัดพ้อก่อนจะหลีกทางให้แต่โดยดีเมื่อประเมินแล้วว่าอย่างไรเสียเขาก็

ผู้ชายคนนี้ไม่ได้ บุษบงกชเดินผ่านหน้าเขาเข้าไปในบ้าน ปล่อยให้ชายที่ไม่สวมเสื้อ ผេงรูปร่างกำยำและมีดกล้ำสวयงาม ยืนเผชิญหน้ากับเขาเพียงลำพัง ไม่นาน เธอก็กลับออกมาแล้วส่งกุญแจรถยนต์ให้เขา พร้อมบอกว่า กระเป๋าเสื้อผ้าของเขาอยู่ในรถเรียบร้อยแล้ว

“บุษจะกลับกรุงเทพฯ พร้อมอาร์ใหม่” อาร์ภักซ์อดถามไม่ได้จริงๆ ที่รู้ดีว่าคงเป็นคำถามสุดท้าย เพราะคำตอบของเธอก็คือการปฏิเสธนั่นเอง

“ไม่ละ อาร์ขั้บรตตี้ๆ นะ”

อย่างไรเสียบุษบงกชก็ยังห่วงใยเขา อาร์ภักซ์เป็นเพื่อนชายซึ่งเธอสนิทที่สุดจนหลายคนมองว่าเป็นคู่รักกัน และเธอก็ไม่เคยปฏิเสธ...กระทั่งวันนี้

ที่ผ่านมเธอคงเข้าใจผิดกับความรู้สึกของตนเอง อาจเป็นแค่ความเหงาที่ชักนำให้คิดและเข้าใจว่าความรู้สึกดีๆ ที่เธอมีต่ออาร์ภักซ์อาจพัฒนาเป็นความรักได้ แต่แล้ว เขาก็ทำให้ความรู้สึกดีๆ ทั้งหมดทั้งมวลที่มีต่อเขาหายไปในช่วงพริบตาไปกับเหตุการณ์ที่ชายหาดวันนั้น จริงอยู่ แม่เขาจะเมามายจนจำอะไรไม่ได้เลยกระทั่งถึงตอนนี้ แต่เธอก็อยากจะเชื่อว่านั่นเป็นความต้องการในส่วนลึกของเขา และถ้ามีโอกาส เขาต้องทำอีกแน่ เธอจึงไม่เสียใจลัคนิดที่ผลักไสให้เขาออกห่างจากชีวิตได้

แต่...เธอใช้คำว่าผลักไสเสียหรือ

บุษบงกชนึกถามตนเองว่าทำไมถึงคิดแบบนั้น ตลอดเวลาอาร์ภักซ์ก็ติดกับเธอ ให้เกียรติเธอมาตลอด แต่เขาพลาดเพราะเมามายเพียงครั้งเดียว เธอก็ถือเป็นข้ออ้างในการเลิกคบหา หรือจริงๆ แล้ว เป็นเพราะมีผู้ชายคนใหม่เข้ามาในชีวิตเธอ และเข้ามาแบบเต็มตัวเสียด้วย เขาได้ทุกอย่างที่อาร์ภักซ์อยากได้ โดยเฉพาะร่างกายที่เธอยอมพลีให้โดยไม่อึดเอื้อน ดูไปก็เหมือนคนใจง่าย

ก็ใจง่ายจริงๆ เพราะหัวใจเธอหุ่่มให้ผู้ชายที่อยู่ข้างกายยามนี้ไปหมดทั้งดวงแล้วเช่นกัน

“มองตาม...อาลัยอาวรณ์”

เสียงที่ดังขึ้นด้านหลังทำให้บุษบงกชที่กำลังตกอยู่ในห้วงคำนึงต้องหันไปมองเจ้าของเสียง ก่อนจะกระหึ่มข้อศอกเข้าเต็มท้องเขาอย่างหมั่นไส้ เพราะคนพูดพูดด้วยใบหน้าเบื่อนยิ้ม ทำให้ขบึ้งตึ๊งหรือคิดอย่างที่ไมุ่ดจริง ๆ

“โอ๊ย! ทำร้ายผิว โอ๊ย! จุก หายใจไม่ออก ผายปอดๆ” ชายหนุ่มแกลึงงอตัวกอดเธอเอาไว้แล้วยื่นหน้าเข้ามาจนชิด บุษบงกชหัวเราะคิก

“บ๊องแล้วพี่รุจน์!”

“นั่น...ว่าผิว! อย่างนี้ต้องจัดชุดใหญ่ก่อนอาหารเช้า” พูดจบเขาก็ซ้อนร่างแบบบางเปี้ยกขึ้นขึ้นไว้ในวงแขน พาเดินคุ่มๆ เข้าไปในบ้านทันทีโดยไม่ฟังเสียงพ้อ

“ไม่เอานะพี่รุจน์...ไม่เอา”

“จะเอาๆ ผิวจะเอา แล้วเมื่อกี้ห้ามปฏิเสธด้วย”

แม้มันจะดูรวดเร็วเกินไปกับการพบรักและตกลงจะใช้ชีวิตร่วมกันของทั้งคู่ แต่บุษบงกชก็ยินดีทำตามความประสงค์ของศุภรุจน์ที่อยากพาเธอไปอยู่ที่บ้านของเขาทันทีที่กลับจากทะเล

หญิงสาวกลับมาเก็บข้าวของที่ห่อพักเพื่อย้ายไปอยู่กับเขา แต่พอเปิดประตูห้องเข้าไปก็ต้องแปลกใจที่ข้าวของของนบนทรีซึ่งบอกว่าจะรีบกลับไปหาพ่อแม่ที่ต่างจังหวัดยังอยู่ครบถ้วน ยกเว้นเจ้าตัวที่ไม่ได้อยู่ในห้องเวลานี้

บุษบงกชเดินตรงไปที่ห้องส่วนตัว เก็บเสื้อผ้าและของใช้ใส่กระเป๋าดูเดินทางใบใหญ่สองใบ เธอไม่มีเครื่องใช้อย่างอื่นเพราะทุกอย่างเป็นของห่อพักซึ่งให้เช่าพร้อมเฟอร์นิเจอร์และเครื่องใช้ไฟฟ้าที่จำเป็น แม้จะแพงหน่อยแต่ก็นับว่าสะดวกสบาย ยิ่งมีนบนทรีมาช่วยหารค่าเช่าห้องด้วยก็ยิ่งช่วยแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายไปได้มากทีเดียว

หญิงสาวลากกระเป๋าออกมาจากห้องซึ่งอยู่ด้านใน ตั้งใจจะโทรเรียกศุภรุจน์มาช่วยยก เพราะเธอบอกกับแม่บ้านเอาไว้แล้วว่าจะมาเก็บของเพื่อย้ายออก รวมทั้งเคลียร์ค่าเช่าไว้เรียบร้อยแล้วตั้งแต่ก่อนไปที่ทะเล

“อ้าว! มาพอดีเลยแน่นะ ยังไม่กลับบ้านหรือยังไง ไหนบอกว่าจะรีบ”

เธอถามเมื่อเห็นนนทรีเปิดประตูเข้ามาในห้อง ทว่าเพื่อนสาวกลับมองมาด้วยสายตาแปลกๆ ก่อนถามกลับเสียงเย็นชา

“คงสนุกมากสินะถึงได้เพิ่งกลับเอาป่านี้นี้”

บุษบงกชเดาว่าอาร์กซ์คงบอกนนทรีเรื่องเธอกับศุภรุจนแล้วเป็นแนนนทรีซึ่งชื่นชอบเธอมากๆ ถึงออกอาการหน้ายักษ์ใส่เธอถึงเพียงนี้ แต่เธอจะสนใจทำไมในเมื่อเขาและเธอรักกัน แล้วศุภรุจนเองก็ไม่ได้เป็นอะไรกับนนทรี เจ้าหล่อนถึงจะมาใช้สิทธิ์ทิ้งหวงอะไรก็ได้

หญิงสาวสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วยิ้มให้เพื่อน ก่อนตอบซำๆ ซัดๆ

“จะ...สนุกมาก มีความสุขมากด้วย” คงไม่เป็นการใจร้ายจนเกินไปหรอกนะถ้าจะแถมยิ้มกว้างๆ ประกอบคำพูดไปด้วยอีกสักครั้ง

แต่เพียงเสี้ยวนาที รอยยิ้มที่ตั้งใจจะย่นนนทรีก็เลือนจางไปจากใบหน้า ความสุขความสนุกอย่างที่บอกไปหายวับ บุษบงกชทิ้งตัวลงนั่งบนกระเป๋าดำเดินทางใบใหญ่อย่างตลกใจ อ่อนแรงกับคำที่นนทรีบอก

“สนุกจนไม่คิดจะฆ่านศพผิวเก่าเลยสินะ...อาร์มันตายแล้ว”

“อาร์!” หญิงสาวไม่ตั้งใจคำว่าผิวเก่าที่นนทรียัดเยียดให้ แต่ลมหายใจสะดุดแทบขาดห้วงเมื่อได้ยินคำว่า ‘งานศพ’

...อาร์ตายแล้วหรือ? เมื่อไหร่ ยังไง ก็เมื่อสองวันก่อนยังเจอกันอยู่เลย

ไม่ต้องถามหรือสงสัยนาน เพราะคำตอบเหล่านั้นกำลังพรingsงออกมาจากปากนนทรี

“พออาร์มันกลับมาถึงกรุงเทพฯ มันก็เอาแต่กินเหล้าเมามา ตัดพ้อว่าแก๊งมันไม่มีผิวใหม่ แล้วในที่สุดมันก็ผูกคอตาย ตอนนี่ศพยังตั้งสวดอยู่ที่วัด แกจะไปไหมล่ะ ชวนผิวใหม่แกไปด้วยก็ได้นะ”

นนทรีพูดด้วยอารมณ์ขุ่นเคืองและคับแค้นใจ ทว่าไม่ใช่เพราะบุษบงกชเป็นเหตุให้อาร์กซ์ตาย แต่เพราะเพิ่งได้รู้ว่าผู้ชายที่อาร์กซ์เอยถึง

คือศุภรุจณ์

แค่เห็นศุภรุจณ์นั่งรอใครสักคนอยู่ที่ห้องรับแขกด้านล่าง เธอก็เดาเรื่องทั้งหมดได้ทันที ผู้ชายที่เธอหมายตาเอาไว้กลับถูกเพื่อนรักคาบไปกิน หากรู้สึกนึกคิดว่าการอยู่ที่บ้านพักชายทะเลเป็นเพื่อนบุษบงกชซึ่งต้องอยู่เฝ้าอารักษ์ที่ป่วยเข้าโรงพยาบาลจะทำให้ได้ใกล้ชิดศุภรุจณ์มากขึ้น เธอก็คงอยู่ด้วยแล้ว ไม่ทั้งสองคนนั้นให้ใกล้ชิดกันจนพัฒนาความสัมพันธ์มาถึงขั้นนี้

“เผววันไหน” นานทีเดียวกว่าบุษบงกชจะเอื้อนเอ่ยออกมาด้วยประโยคสั้นๆ และเผวเบา น้ำตาแห่งความเศร้าเสียใจและสำนึกผิดว่าตนเองเป็นต้นเหตุทำให้อารักษ์คิดสั้นฆ่าตัวตายไหลลงมาเป็นสาย

นนทรีหันมามองแล้วเหยียดริมฝีปากหยาบ

“แกจะร้องให้ทำไม สมใจแกแล้วไม่ใช่หรือที่สลัดอาร์ไปเสียไกล...ไปอยู่คนละโลกเลยทีเดียวนะ เพื่อที่แกจะได้มีความสุขกับการแย่งผู้ชายของเพื่อน แกก็รู้ว่า...”

ถ้อยคำประณามหยาบหยันที่พรั่งพรูออกมาถูกหยุดด้วยเสียงหัวเราะที่ดังแทรกขึ้น

“ไม่มีใครแย่งใคร มีแต่เรารักกัน”

ศุภรุจณ์เปิดประตูเข้ามาหน้าตาซึ่งขึง เขามองคนพูดด้วยสายตาจำหนึอย่างชัดเจน ก่อนหันไปมองบุษบงกชที่นั่งร้องไห้อยู่บนกระเปาะเดินทาง ก้าวเข้าไปหาแล้วซับน้ำตาให้โดยไม่ถามสาเหตุเพราะเขาได้ยินที่นนทรีพูดทั้งหมดแล้ว แต่เลือกถามเรื่องฐานะของเธอแทน

“เก็บของหมดหรือยังครับ”

“หมดแล้วค่ะ” บุษบงกชตอบปนสะอื้น

“งั้นก็ไปกันเถอะ”

ศุภรุจณ์ประคองหญิงสาวให้ลุกขึ้น ก่อนหันไปทางนนทรี เอ่ยเสียงเรียบเป็นประโยคสุดท้าย

“พี่ไม่มีผู้ชายของใคร นอกจากสามีของบุษคนเดียวนะ เข้าใจตามนี้”

นะเนน”

...สามีของบุษ...

ทำไมคำนี้ถึงทิ่มแทงจนเจ็บกระดองใจอย่างนี้ละ นนทรีมองตามคนทั้งคู่ไปด้วยสายตาริษยาอย่างไม่คิดปิดบัง

“บุษจะไปฟังสวดไหม”

ชายหนุ่มถามเมื่อขับรถออกมาระยะหนึ่ง และเห็นว่าบุษบังกชหยุดละอื่นแล้ว หญิงสาวหันมามองเขาแล้วส่ายหน้าซ้ำๆ

“ให้มันจบลงแค่นี้เถอะค่ะ บุษรู้จักแหนดิ ปานนี้คงพูดจนบุษกลายเป็นคนน่ารังเกียจไปแล้ว”

“เนี่ยนะ...เพื่อนสนิทที่คบกันมานาน”

ศุกร์จันต์อดหัวเราะไม่ได้ แต่เป็นการหัวเราะสมเพศคนที่เอ่ยถึง เขาพอดูออกในตอนทีพบเจอหญิงสาวทั้งสองคนพร้อมกัน รวมถึงตอนที่นนทรีไปรับประทานอาหารที่บ้านพักเขาตามคำเชิญของเอกสิทธิ์ วันนั้นนนทรีพยายามพูดถึงบุษบังกชกับศุกร์ พูตให้คนฟังคิดไปไกลถึงความสัมพันธ์ของคนทั้งสองซึ่งเขาเองก็อดจะคล้อยตามไม่ได้ หากแต่เขาก็ได้พิสูจน์ด้วยตนเองแล้วว่ามันไม่ได้เป็นเช่นนั้น และพอมาได้ยินนนทรีต่อว่าบุษบังกชเรื่องแย่งผู้ชายของเพื่อน ซึ่งเขาค่อนข้างมั่นใจว่าเจ้าหล่อนหมายถึงเขา ก็ยิ่งมองเห็นชัดเจนถึงแผนสกัดดาวรุ่งของนนทรี

ที่ว่าแผนนั้นก็ใช้ไม่ได้ผล เพราะเขาคว่าดาวดวงนี้มาครอบครองเรียบร้อยแล้ว

“โอเค ให้มันจบไป เรามาเริ่มชีวิตใหม่ของเราดีกว่า ...พร้อมจะเข้าไปพบพ่อแม่พี่หรือยัง” เขาเอื้อมมากำมือบอบบางแล้วบีบเบาๆ ยิ้มให้เมื่อบุษบังกชหันมาสบตา

หญิงสาวเงยบั้นไปชั่วอึดใจหนึ่ง ก่อนยิ้มตอบแล้วเอ่ยเสียงสดใส

“พร้อมค่ะ”

สิ่งก่อสร้างที่ตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้าควรต้องเรียกว่าคฤหาสน์ เพราะใหญ่โตโอ้อ่างอย่างที่บุษบงกชคาดไม่ถึง มันเป็นตึกสองชั้นที่ออกแบบอย่างงามหรู กึ่งกลางเป็นบันไดหินอ่อนกว้างขวางทอดสู่ประตูบานใหญ่ จากหน้ามุขนี้ ยังมองเห็นปีกตึกซ้ายขวาที่มีระเบียงยาวตลอดแนวได้อย่างชัดเจน เห็นอ้อในไต้ ตัวคฤหาสน์ขนาดใหญ่ยังตั้งอยู่ท่ามกลางแมกไม้ นานาพรรณณดูร่มรื่นขึ้นตา

...บ้านพี่รุจน์หรือนี้

ในสมองของเธอมียแต่คำถามนี้เวียนวน ก่อนหันไปมองชายหนุ่มที่กำลังขับรถเข้าจอดในโรงจอดรถซึ่งอยู่ด้านข้างตัวตึก ประหนึ่งจะถามว่า ใช้บ้านเขาแน่หรือ มันใหญ่โตหรูหราจนเธอไม่ยากเชื่อ และชวนให้นึกกริ่งเกรงกับการเข้าไปทำความรู้จักบิดามารดาของเขา

ศุภรุจน์เอื้ออ้อมมากุมมือเธอไว้เมื่อจอดรถเสร็จ แคเห็นสีหน้าและแววตาของหญิงสาว เขาก็เข้าใจ

“ไม่ต้องกลัว พ่อแม่พี่ใจดีมาก” เขาเน้นคำว่า ‘มาก’ เพื่อให้เธอเบาใจ คลายกังวล

“ค่ะ...บุษพร้อมแล้วค่ะ”

บุษบงกชสูดลมหายใจลึกยาวก่อนกล่าวอย่างมั่นใจ ก้าวลงจากรถแล้วเดินเข้าไปในบ้านพร้อมศุภรุจน์เพื่อไปพบบิดามารดาของเขาที่ดูเหมือนจะรออยู่ก่อนแล้ว

คงไม่มีใครรู้ว่า ถ้าให้เลือกใหม่อีกครั้ง เธอคงขอกลับไปตั้งหลักก่อนมา

๕

สายตาวาดกิ้วของหญิงสาวในชุดขาวแปรเปลี่ยนเป็นสนเท่ห์
เมื่อได้ยินคำถามจากคนที่คร่อมอยู่เหนือร่างเธอ

...เขาถามถึงใครกัน?

“ว่าไง...เอาไอ้เอกไปไว้ที่ไหนเสียล่ะนุช ถึงได้มาแต่งกับไอ้หน้าจืด
คนนี่”

ศุภรุจนถามซ้ำพลางจ้องตาคคนที่นอนนิ่งอยู่ใต้ร่างเขา แต่ดูคล้าย
คำถามนั้นจะก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงบางอย่าง แวหวาดกิ้วในดวงตา
คุ้งามซึ่งเขาเคยหลงไหลเลือนหายไป เหลือเพียงความแข็งกระด้างไม่ต่าง
จากน้ำเสียงที่เธอเอ่ยออกมา

“ฉันจะไปรู้ได้ยังไง! ตัวไม่ได้ผูกติดกันนี่”

พูดเสียงแข็ง ขณะคำถามมากมายเกิดขึ้นในใจ ...เอกไหนอีกล่ะ?
ฉันจะรู้ไหมเนี่ย

ศุภรุจนทำเสียงหยันในลำคอ ละมือข้างหนึ่งมาบีบคางเธอไว้

“ตัวไม่ติดกับไอ้เอก เพราะมีไอ้หน้าจืดนั้นเข้ามาติดแทนละสิ

แพศยา!”

หญิงสาวตะลึงไปชั่วครู่กับคำพรุสวาทที่ออกจากปากชายหนุ่ม ก่อนจะตอกกลับแรงไม่แพ้กัน

“แกมันก็ไอ้ผู้ชายไม่มีความรับผิดชอบ ไอ้เลว!”

“เฮอะ! ฉันนี่นะไม่มีความรับผิดชอบ ถ้าไม่รับผิดชอบ ฉันจะพาผู้หญิงอย่างเธอเข้าบ้านหรือ”

“ฉันเป็นยังไง”

“ก็เป็นผู้หญิงใจง่ายนะสิ”

“กรี๊ด! ไอ้บ้า!” เธอตื่นกรรกรรร้องก่อนจะเงยไป

ชายหนุ่มไม่ได้แต่จ้องมองใบหน้าคนหมดสติล้มป้ชัญญะนิ่งนาน แล้วเหตุการณ์เมื่อวันเก่าก่อนก็ย้อนคืนกลับมาอีกครั้ง...

ศุภรุจน์ตรงเข้าสวมกอดหญิงสาวที่ยืนอยู่ริมหน้าต่าง ทอดสายตาออกไปด้านนอกอย่างเหม่อลอย บุษบงกชสะดุ้งเล็กน้อยก่อนซ่อนสายตาดูขึ้นมองเขาแล้วยิ้มให้ ทว่ารอยยิ้มในวันนั้นดูผิดแผกไปจากรอยยิ้มที่เคยปรากฏบนใบหน้างดงามของเธอจนเขาแปลกใจ รีบรี้งร่างแบบบางให้หันมาหา เขยคางหญิงสาว แล้วถามซ้าๆ น้ำเสียงอ่อนโยน

“เป็นอะไรคะ... ไม่สบายหรือเปล่า”

มือเรียวยาวแบบผู้ชายแตะแก้มนวลอย่างห่วงใยระคนเอ็นดู บุษบงกชส่ายหน้าซ้าๆ ยิ้มให้เขา หากยังคงเป็นรอยยิ้มที่ไร้ความสดใสเหมือนเคย นั่นยิ่งทำให้ศุภรุจน์สงสัยมากขึ้น เขาจึงถามอีกครั้ง ท่าทีจริงจังกว่าเดิม

“มีอะไรไม่สบายใจหรือไม่สบายกายตรงไหน บอกพี่สิครับ บุษมาอยู่กับพี่แล้ว พี่อยากดูแลให้บุษมีความสุขทั้งกายทั้งใจนะ”

“บุษไม่ได้เป็นอะไรหรอกค่ะ แค่ใจหายเมื่อคิดว่าอีกไม่กี่วันพี่รุจน์ก็จะจากบุษไปไกล”

“พี่ไปเรียนต่อ ไม่นานก็กลับ ไม่ได้ไปแล้วไปลับเสียหน่อย อย่าคิดมากสิคะ”

เขาก็้มลงจูบหน้าผากแล้วตามด้วยแก้มนวลเนียน ก่อนกอดกระชับ ร่างแบบบางเอาไว้ บุษบงกชกอดเขาตอบเช่นกัน เป็นกอดที่แนบแน่นกว่าปกติ บอกให้รู้ว่าเธอกลัวการห่างเหินและพลัดพรากเพียงใด

“แต่บุษขอดใจหายไม่ได้นี่คะ” หญิงสาวพูดอื้ออึ้นบอกเขา

ศุภรุจนจับไหล่บางแล้วดันตัวเธอออก อยากมองสบตาเวลาพูด

“พี่ไม่ได้ไปรวดเดียวสองปีนี่ครับ ปิดเทอมก็กลับมาหาบุษได้ บุษอยู่ที่นี้มีทั้งพ่อทั้งแม่พี่ แล้วยังคุณอร บุษไม่เหงาหรอก พี่เสียอีก ไปเรียนต่อคนเดียวคงจะเหงาและคิดถึงบุษมากๆ” พูดจบเขาก็จูบหน้าผากเธออีกครั้ง

“แล้วพี่รุจนจะไม่ไปพบพ่อแม่บุษก่อนหรือคะ”

“บุษจำ...พี่รักบุษนะ ถึงเราจะเพิ่งพบเจอกันไม่นาน แต่พี่ก็อยากไปทำความรู้จักพ่อแม่บุษ อยากไปบอกท่านถึงเรื่องของเรา แต่ตอนนี้พี่ไม่สะดวกและไม่มีเวลาจริงๆ บุษเข้าใจพี่นะ” เขาดึงเธอเข้ามากอดไว้คล้ายจะยืนยันคำพูดของตน

บุษบงกชได้แต่ซุกหน้ากับอกเขา กอดเขาไว้แน่นอย่างไม่รู้จะทำอะไรดีกว่านี้

เช้าวันนี้ท้องฟ้าแจ่มใส อากาศเย็นสบาย สองหนุ่มสาวจับจูงมือกัน เดินเล่นไปบนผืนหญ้าอ่อนนุ่มชุ่มน้ำค้าง สีเขียวของใบไม้ที่พราวพรั่งด้วยหยาดน้ำเล็กๆ ยังความสบายตาได้ยล ดอกไม้เบ่งบานรับแสงอรุณรุ่ง นกตัวน้อยบินโฉบเข้ามาดูตุน้ำหวานจากเกสรดอกไม้แล้วบินวนส่งเสียงเจื้อยแจ้ว

ที่ว่าหญิงสาวที่เดินเคียงข้างชายหนุ่มไม่ได้มีสีหน้าสดใสตามบรรยากาศรอบตัว แม้เดินเคียงข้างกับคนที่รัก แต่กลับรู้สึกหงอยเหงา นั่นเพราะอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้าศุภรุจนก็จะเดินทางไปศึกษาต่ออย่างต่างประเทศ

แล้ว และทิ้งเธอไว้ในบ้านหลังนี้กับญาติมิตรของเขา

“บุษเจ้า...” ศุภรุจน์หยุดเดินแล้วเรียกชื่อหญิงสาวเสียงหวานกว่า
ทุกครั้ง

บุษบงกชเองก็รู้สึกว้าวใจของเธอที่ออกจากปากเขาเมื่อครู่ซึ่งไพเราะ
เสนาหุเลี่ยเหลือเกิน อยากให้เขาเรียกอีกหลายๆ ครั้ง แต่ก็ทำได้เพียงแค
่คิดเท่านั้น

เขามองสบตาเธอแล้วยิ้มหวานพอกับน้ำเสียง ก่อนจะหยิบแหวน
ทองคำวงเล็กมาจากกระเป๋า สวมให้ที่นิ้วนางข้างซ้ายแล้วจุ่มพิตแผนว

“วันแต่งงานพี่จะสวมแหวนเพชรให้นะครับ”

“ขอบคุณค่ะพี่รุจน์” หญิงสาวกราบแทบอกเขา ก่อนเงยหน้าขึ้นมอง
เขาอย่างซาบซึ้ง

บุษบงกชไม่รู้จะทำไมเธอถึงไม่ยากละลายจากเขา หญิงสาวมอง
เขาเหมือนจะตราตรึงเอาไว้ในความทรงจำเป็นครั้งสุดท้าย เช่นเดียวกับ
ศุภรุจน์ที่มองหญิงสาวอย่างลึกซึ้ง อารมณ์อาลัยอย่างบอกไม่ถูก รู้แต่เพียง
ไม่อยากจะจากเธอไปไหนทั้งนั้น...

ศุภรุจน์ลุกจากร่างที่นอนแน่นิ่ง ก่อนดึงผ้าห่มมาคลุมให้เพราะคิดว่า
อากาศในห้องคงเย็นเกินไปสำหรับคนสวมชุดเจ้าสาวแบบเกะอก เขาเพิ่ง
พิศวงหน้าที่แสนสวยนี่นาน ในหัวเวลาที่เผลอไผล ความคะเนิงหาอารมณ์
ก็ฉวยชัด แต่ก็ยังเป็นเพียงชั่วอึดใจเดียวเท่านั้น เมื่อเขารู้ตัวและกลับมาสู่
ปัจจุบัน ดวงตาคมกล้าก็ประจุกความโกรธแค้นเอาไว้เช่นเดิม

ชายหนุ่มเลื่อนสายตามาตามลาดไหล่หนาวเย็น จนมาสะดุดที่มี
มือเรียวยาวซึ่งโผล่พ้นชายผ้าห่มออกมา แสงจากเพชรน้ำงามสามเม็ดซึ่งประดับ
อยู่บนเรือนแหวนบนนิ้วนางข้างซ้ายของเธอแยงตาเขา ทำให้โพล่หนีไปถึง
แหวนทองคำวงเล็กที่เคยสวมให้เธอ พร้อมคำมั่นสัญญาว่าจะมีแหวนเพชร
มาเปลี่ยนให้ในวันวิวิธ ไม่คาดคิดเลยว่ากรมองสบตากันอย่างเสนหวน

หลังจากสวมแหวนในวันนั้นจะเป็นการสื่อความรักผ่านดวงตาครั้งสุดท้าย เพราะเมื่อเขากลับมาบ้านตอนเปิดเทอมแรก บุซบงกชดูแปลกไปมาก

หลังจากไม่ได้พบหน้ากันหลายเดือน กอดแรกของเขากลับดูเหมือนทำให้เธออึดอัด บุซบงกชยืนตัวแข็งในอ้อมกอดที่เขาบรรจงมอบให้ด้วยความรักและความคิดถึง เธอไม่สบตาเขา จะเพราะตกใจ คาดไม่ถึงว่าเขาจะกลับมา หรือเพราะเหตุใดก็เหลือจะเดา ที่เขากลับบ้านโดยไม่แจ้งล่วงหน้า ก็เพราะต้องการทำให้คนทั้งบ้านแปลกใจเล่น แต่เขากลับต้องแปลกใจในท่าทีห่างเหินของคนเป็นเมียเสียเอง

“เป็นอะไรไปคะคนดี ไม่ดีใจหรือที่พี่กลับมาหาบุซ” เขาเซยคางหญิงสาวขึ้น บังคับกลายๆ ไม่ให้เธอหลบตาเขา

“เปล่าค่ะ แค่แปลกใจที่พี่รุจน์กลับมาเจียบๆ” เธอบอกเสียงค่อย ดวงตาดำขลับที่จำต้องสางสบตาเขาโดยไม่อาจหลบเลี่ยงบอกความรู้สึกบางอย่างที่ยากจะแยกแยะ แต่หนึ่งในนั้นคือละอายใจ

เขาบรรจงจูบหน้าผากเธออีกครั้ง เน้นนานให้สมกับความคะนองหา แล้วกอดกระชับร่างแบบบางไว้ รับรู้ถึงความผ่ายผอมที่ครองเรือนร้าง แต่เขาจากไปไม่กี่เดือน รูปร่างเธอเปลี่ยนไปถึงเพียงนี้เชียวหรือ?

“บุซไม่สบายหรือเปล่า เหมือนจะผอมไปนะจ๊ะ” เขาไม่ยอกเอ่ยตรงๆ ว่าเธอผอมลงมาก

“บุซสบายดีค่ะ” เธอตอบเสียงอู้อี้กับบอกเขาแล้วถามกลับ

“พี่รุจน์สบายดีไหมคะ อยู่ที่โน่นเหงาหรือเปล่า”

“พี่สบายดี แต่เหงาซะมัด เหงามาก คิดถึงเมียจะตาย ถึงจะคุยกันทางไหนๆ ก็ไม่เหมือนคุยกันต่อหน้า ได้กอดได้ทำอะไรๆ อย่างที่ใจคิด” เขาไม่พูดเปล่า หากเริ่มทำ ‘อะไรๆ’ อย่างที่ปรารถนา

แต่บุซบงกชกลับเบือนหน้าหนี ยันตัวออกห่างแล้วบอกเสียงอ้อมแอ้ม

“ไม่เอาค่ะ บุซมีรอบเดือน”

“รอบเดือนหรือ?” เขาแปลกใจในสิ่งที่เธอบอก เพราะจำได้ว่ามันไม่ใช่

ช่วงเวลานี้ แต่ในเมื่อเธอยกเหตุผลนี้มาอ้าง เขาก็ต้องเชื่อและยินยอม ชายหนุ่มทำท่าเสียดายเล็กน้อย ก่อนจะกอดเธอเอาไว้เฉยๆ แม้ว่าจะอดแปลกใจไม่ได้กับท่าทีอึดเอื้อนและเหตุผลที่ยกมาอ้างของบุษบงกช

ตลอดเวลาที่เขากลับมาอยู่ที่บ้าน บุษบงกชไม่เคยให้เขายุ่งเกี่ยวกับเธอฉันสามีภรรยา จนกระทั่งเขากลับไปเรียนต่อ และหลังจากนั้นไม่นาน องค์กรก็ส่งข่าวไปถึงเขาว่าบุษบงกชออกจากบ้านไปพร้อมกับเอกสิทธิ์ เพื่อนรักของเขา

เอกสิทธิ์เป็นบุตรชายของนายแพทย์ประสิทธิ์ แพทย์ประจำตระกูลที่คอยดูแลคนในครอบครัวเขามาโดยตลอด เอกสิทธิ์อายุมากกว่าเขาแค่สองปี นับว่ารุ่นราวคราวเดียวกัน จึงเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็กๆ เมื่อโตขึ้น เอกสิทธิ์ก็เจริญรอยตามบิดาด้วยการเรียนแพทย์ และรับหน้าที่ต่อจากบิดาที่รักษาพลองทุกที่ด้วยการเข้ามาดูแลคนในครอบครัวเขา และเมื่อเพื่อนรักของเขาสนิทสนมกับองค์กรเป็นพิเศษ ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายจึงหวังจะให้ทั้งคู่ได้แต่งงานกัน

ไม่คิดเลยว่าเมื่อบุษบงกชก้าวเข้ามาในบ้านและจากไป เอกสิทธิ์จะพลอยหายหน้าไปด้วย ทั้งยังปฏิเสธที่จะแต่งงานกับองค์กรทั้งที่ผู้ใหญ่เตรียมหาฤกษ์ไว้ให้แล้ว น้องสาวผู้นำสงสารของเขาเจ็บปวดกับเรื่องครั้งนี้มาก จนถึงขนาดคิดสั้นกินยาฆ่าตัวตาย และถึงแม้จะรอดชีวิตมาได้ องค์กรก็ใช้ชีวิตไม่ต่างจากหุ่นยนต์ ไร้ความรู้สึก ไร้เสียงหัวเราะและรอยยิ้มมาเกือบสองปี

หากที่นำแปลกและยังติดค้างคาใจเขาอยู่ก็คือ ในเมื่อทั้งสองคนร่วมกันทำร้ายจิตใจเขาสองคนที่น้องได้ขนาดนี้ แล้วทำไมบุษบงกชถึงแต่งงานกับผู้ชายคนใหม่ แทนที่จะแต่งงานกับเอกสิทธิ์ชายชู้ของเธอ

ศุภรุจน์มองแหวนเพชรบนนิ้วนางของคนบนเตียง ก่อนดึงสร้อยเส้นยาวที่เขาสวมติดตัวตลอดเวลาออกมา เพชรรูปหยดน้ำส่องประกายเจิดจ้า ล้อแสงไฟวาววับ

แหวนวงนี้เขาซื้อไว้เพื่อสวมให้บุษบงกชในวันแต่งงาน แต่ไม่คิดเลยว่าจะไม่มีโอกาสนั้นอีกแล้ว เธอสวมแหวนของชายอื่นไปแล้ว อดคิดไม่ได้ว่าแหวนทองวงเล็กที่เขาเคยสวมให้ เธอเก็บไว้ที่ไหน หรือขว้างทิ้งไปแล้ว เมื่อหมดรักในตัวเขา

“บุษ...บอกพี่ได้ไหม ทำไมถึงหมดรักพี่เร็วนัก”

เขาพิมพ์ขณะที่ไล่มือไปตามใบหน้าดวงมที่เขาคเคยหลงใหล และยิ่งพิศมอง ความรู้สึกเดิมๆ ก็ยิ่งหวนกลับมา แต่เมื่อรู้ตัว เขาก็รีบชักมือกลับลุกออกจากเตียงอย่างรวดเร็ว นึกอยากไปล้างมือเพราะกลัวคราบขาวของชายอื่นที่แปดเปื้อนอยู่บนเรือนร่างเธอจะติดมือเขา

หากไม่ทันจะเดินออกไป ชายหนุ่มก็ชะงักเท่าเหมือนนี่อะไรขึ้นมาได้ เขาเดินกลับไปทีคนซึ่งนอนหมดสติอยู่บนเตียงอีกครั้ง แล้วรูดแหวนเพชรวงงามออกจากริ้วเรียวสวย ก่อนจะเดินออกจากห้องไป

คนที่เป็นเจ้าบ่าวน่าจะมีความสุขที่สุดในวันวิวาห์ แต่นั่นไม่ใช่เขา ถึงตอนนั้นภูมินทร์ก็ยังมึนงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่หาย เพราะแค่เขาก้าวเข้าไปในเรือนหอเพื่อดูว่าไฟฟ้าที่ดับมีต้นันเกิดจากสาเหตุอะไร เจ้าสาวของเขาก็ซบรทหายไปในความมืด ทิ้งไว้เพียงจดหมายตัดสัมพันธ์สั้นๆ เลียบไว้กับซีเหล็กดัดประตุรัว

ขอโทษนะคะ ฉันยังไม่พร้อม เราเลิกกันนะคะ

เขาอ่านมันเป็นร้อยรอบ พยายามโทรศัพท์ติดต่อเจ้าของจดหมายซึ่งวันนี้ทำให้ผู้ชายทั้งงานหรือทั้งโลกก็เป็นได้อัจฉาเขาที่มึนนางฟ้าแสนสวยยื่นเคียงข้าง นางฟ้าเดินดินที่จับต้องได้จริง แต่ไม่ทันข้ามคืน เธอก็ทำให้เขากลายเป็นผู้ชายที่น่าสมเพชเวทนาที่สุด โดยปฏิเสธการเข้าห้องหอและทิ้งเพียงกระดาษแผ่นนี้ไว้ให้ดูต่างหน้า

ภูมินทร์ขยำนั่นจนยับย่นคามือ ก่อนออกจากเรือนหอที่ไร้งงเจ้าสาวเมื่อได้ย็นเสียงรถเพื่อนสนิทที่เขาโทร. ให้มารับเพื่อไปยังบ้านของเจ้าสาว

เผื่อว่าบางทีเธอจะกลับไปทีนั้น หรืออาจมีญาติของเธอสักคนหรือเพื่อนบ้าน ก็ยังดี ที่พอจะบอกเขาได้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับความคิดของเธอ จึงมาเปลี่ยนใจกะทันหันเอาตอนที่เธอจะเข้าหอ ทั้งที่เธอและเธอช่วยกันเตรียมงานมาแรมเดือน สิ้นสวดซึ่งเธอบอกว่าไม่จำเป็นเพราะไม่มีพ่อแม่ให้ตอบแทนค่าน้ำนมแล้ว เนื่องจากท่านทั้งสองเสียชีวิตพร้อมกันเมื่อปลายปีก่อนด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ กระนั้นเขาก็ยังมอบให้ตามประเพณี งานพิธีก็ทำครบถ้วน ไม่มีขาดตกบกพร่อง ทั้งยังสัญญาว่าหลังแต่งงาน เขาจะพาเธอไปกราบพ่อแม่บุญธรรมของเธอซึ่งพำนักอยู่ต่างประเทศและไม่ได้มาร่วมงานครั้งนี้เพราะชราภาพมากแล้ว ถือเป็นภาระอันหนักหน่วงไปด้วยในตัว ทั้งหมดนี้ทั้งมวลก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาจริงใจกับเธอมากเพียงใด จึงเดาไม่ออกเลยว่าเธอคิดอะไรอยู่ถึงทำกับเขาเช่นนี้

เมื่อไปถึงหน้าบ้านหลังใหญ่ของเธอซึ่งเวลานี้ปิดเงียบเพราะไม่มีคนอยู่ เขาก็เห็นรถคันที่เขาขับพาเธอออกจากงานเลี้ยงแต่งงานเดินทางไปยังเรือนหอ ถูกจอดทิ้งไว้

ภูมินทร์และเพื่อนลงจากรถอย่างเร่งรีบ ก้าวยาวๆ ไปยังรถซึ่งตกแต่งประดับประดาอย่างสวยงามด้วยดอกไม้หลากสี ดอกไม้ยังอยู่ แต่ไม่มีแม่เงาเจ้าสาว ครั้นภูมินทร์ลองเปิดประตูรถดู ก็เปิดได้ทันที ทั้งภูมิจึงเสียดายเสียบบ่าอยู่ เหมือนเธอตั้งใจคืนรถให้เขา

“คุณตัดสัมพันธ์ผมจริงๆ หรือ? คุณยอมถึงขนาดเข้าพิธีแต่งงานกับผม แล้วทำไมมาเปลี่ยนใจเอาตอนนี้” เจ้าบ่าวที่เพิ่งถูกเจ้าสาวทิ้งไปหมาดๆ พึมพำอย่างไม่เข้าใจ

“มันเกิดอะไรขึ้นวะ กูง” เพื่อนคนที่พามาถามขึ้นตรงๆ เพราะภูมินทร์บอกให้เขาไปรับที่เรือนหอ แล้วตรงมาที่นี่ พอมาถึงก็เจอรถบ่าวสาวจอดทิ้งไว้พร้อมภูมิจึงแจ ส่วนเพื่อนเขาก็ได้แต่ยืนรำพึงรำพันอยู่ข้างรถ

ภูมินทร์หันมามองหน้าเพื่อนแล้วส่ายหน้าซ้ำๆ ไม่รู้จะตอบไปว่า

อย่างไรเพราะเขาก็ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก มินงไปหมด ได้แต่ออกไปสั้นๆ ว่าไว้ค่อยเล่าทีหลัง ก่อนจะก้าวขึ้นรถคันที่ถูกจอดทิ้งไว้ ขับออกไปจากหน้าบ้านที่มืดมิดกลับไปยังเรือนหอร้างเจ้าสาวด้วยหัวใจแหลกสลาย เหลือเพียงความปวดร้าวที่แผ่ไว้ด้วยความกลางแคลงใจ

ผู้หญิงใจง่าย...คำนี้ดังวนเวียนอยู่ในลิ้นๆ เจ็บปวดและน่ารำคาญจนหญิงสาวต้องพยายามบังคับเปลือกตาบอบบางให้ลึมขึ้น ปลดปล่อยตนเองออกจากความมวงงุนແປลกๆ ก่อนกะพริบถี่ขับไล่ความมึนงและเรียกทุกสัมผัสให้ตื่นตัวเต็มที่ แต่แล้วก็กลับต้องลุกพรวดพราด กระโดดหนีไปชนหัวเตียง เมื่อรู้ชัดว่าถ้อยคำที่ได้ยินนั้นออกจากปากผู้ชายตรงหน้า หาใช่ในความฝัน

“แก...ออกไปนะ!”

“เรียกผัวให้ดีๆ หน่อย คนอุตสาห์เข้ามาปลุก ยังมีหน้ามาไล่”

“ปลุก?”

...นี่เขาใช้คำว่า ‘ผู้หญิงใจง่าย’ มาเรียกเรา ปลุกเราให้ตื่นนอนขึ้นหรือ?

“ใช่ จะนอนกินบ้านกินเมืองหรือยังไง ลุกขึ้นมาทำหน้าที่เมียที่ดีเดี๋ยวนี้”

...หน้าที่เมีย ช่างกล้าพูดนะ ฉันไม่ได้เป็นเมียนายสักหน่อย เอ๊ะ... หรือว่า...

บัวบุชใจหายวาบ รีบก้มลงสำรวจตัวเองทันที ก่อนถอนหายใจโล่งอกเมื่อพบว่าตนเองยังอยู่ในชุดราตรีสีขาวเช่นเดิม

ปฏิกิริยาของเธอทำให้เขายิ้มเหยียด เบ้าปากหนาจนดูน่าเกลียด หญิงสาวเซตหน้าใส่ในคำต่อมาของเขาทันที

“ไม่ต้องกลัวว่าจะถูกลักหลับ คนอย่างคุณรูจน์ไม่กินของเหลือเดน โดยเฉพาะของที่เคยคายแล้วมีคนมารับช่วงต่อ...”

ใบหน้าเขาสะบัดตามแรงฝ่ามือของคนที่ถูกพุดใส่หน้า แรงตบจากฝ่ามือเล็กๆ ส่งให้มุมปากเขามีเลือดไหลซึมออกมาและมันก็กระซากอารมณ์แค้นของเขาออกมาได้ไม่แพ้กัน ศุภรุจน์จับต้นแขนสองข้างของหญิงสาว รังรังบางมาจนขีด แล้วก็มลงจูบอย่างเร้าร้อนให้เธอได้ลิ้มรสเลือดเขาจากฝีมือเธอเอง บัวบุษชาติดิ้นรนเบือนหน้าหนี แต่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เมื่อเขาบิดริมฝีปากลงมา เลือดตรสปร่านั้นก็แทรกเข้ามาในปากเธอทันที

แต่ไม่นาน ชายหนุ่มก็ผลักเธอออกห่าง ก่อนความโหยหาและอารมณ์จะทำให้เขาเสียวคำพุดที่เปล่งออกไปเมื่อครู่

“ฉันให้เวลาเธอจัดการกับตัวเองสิบห้านาที แล้วลงไปทำอาหารเช้า”

“ไม่” หญิงสาวใช้หลังมือป้ายปากอย่างขยะเขยงกับจูบรสแปลกๆ ที่มีเลือดของเขาปนมา ขณะที่ในใจยังหวีหวั่นไม่หาย... ถ้าหากเขาไม่หยุดแค่นี้ เธอคงไม่อาจต้านทานได้เพราะมันวาบหวามไปทั้งตัว

“อย่าหวังว่าฉันจะพุดแบบในละครว่า เธอไม่อาบฉันอาบให้เองหรือกนะบุษบงกช แต่ถ้าเธอไม่จัดการตัวเองฉันจะให้คนงานก่อสร้างแถวนี้มาช่วย และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเธอ ฉันจะไม่ยุ่งเกี่ยวทั้งนั้น” เขาพุดหลังจากหักห้ามใจตัวเองแล้วถอยห่างออกมา ถึงอย่างไรเธอก็คือผู้หญิงที่เขาเคยรักมากมาก่อน

บัวบุษชาติหน้าถอดสีไปกับคำขู่ ก่อนรีบลุกขึ้นร้องเรียกหาข้าวของ “เสื้อผ้าของใช้ฉันล่ะ” มีกระเป๋าเสื้อผ้าของเธออยู่ในรถคู่บ่าวสาว ถ้าเขาจะเปิดกระเป๋าปรังหลังดู

“ในตู้” เขาชี้ไปที่ตู้หลังเล็กๆ แล้วกำชับ

“แต่สิบห้านาทีอย่าลืม เตี่ยวฉันจะกลับมา” เขาบอกแล้วเดินออกไปจากห้องทันที

ศุภรุจน์ออกจากห้องไปแล้ว หากหญิงสาวได้แต่นั่งนิ่งงันอยู่บนเตียง มันเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตฉัน...

หรือบุษอยากให้เป็นแบบนี้ ถึงได้ตัดสินใจให้อั้วผู้ชายไม่รับผิดชอบ

คนนี่ปรากฏตัวเข้ามาพัวพัน

บุษอยากให้บัวแก้แค้นแทนใช่ไหม?

ภาพหญิงสาวหน้าตาเหมือนเธอไม่มีผิดเพี้ยนชวนตัวเองกับชื่อในห้องนอนยังติดตา ใบหน้านามที่ประดับรอยหมองเศร้า ดวงตาที่ทอดมองเธอครั้งสุดท้ายในวันที่พบหน้าหลังจากไม่ได้เจอกันนานหลายปีเต็มไปด้วยความรักและคิดถึง ทว่าเศร้าสร้อยจนสุดจะบรรยาย

‘เจอหน้าเค้า แทนที่ตัวจะดีใจ กลับมาทำหน้าที่เศร้าใส่ ทำอะไร? กลับเข้ามาแบ่งมรดกของพ่อกับแม่หรือยัง? ตัวนะไม่มีสิทธิ์แล้วไม่รู้ตัวหรือยัง?’

ประโยคแรกเมื่ออยู่กันตามลำพังหลังเธอกลับมาเยี่ยมบ้านแล้วพบว่าบุษบงกชก็กลับมาด้วยเช่นกัน พ่อกับแม่บอกเสียงแสบๆ ว่าตั้งแต่เรียนจบ บุษบงกชไม่เคยกลับมาเลย มีแต่โทรศัพท์มาพูดคุย บอกว่าย้ายไปอยู่กับแฟน ถึงเวลาจะพามาทราบท่านทั้งสอง การที่บุษบงกชทำตัวเช่นนั้นทำให้พ่อกับแม่เสียใจจนลั่นวาจาว่าจะไม่ยกทรัพย์สินใดๆ ให้บุษบงกชแม่แต่สตางค์แดงเดียว ในเมื่อเห็นผู้ชายคนนั้นดีกว่าพ่อแม่ ก็ให้หาเลี้ยงกันเอาเอง ด้วยเหตุนี้บุษบงกชจึงไม่กล้ากลับบ้าน และไม่เคยขอความช่วยเหลือเรื่องเงินทองแม่แต่น้อย

น่าแปลกที่จู่ๆ พี่สาวฝาแฝดของเธอก็กลับบ้านมาเพียงลำพัง แต่ก็ดีเพราะถ้าบุษบงกชพาผู้ชายคนนั้นมาด้วย พ่อกับแม่คงโกรธมากและอับอายเพื่อนบ้านมากกว่านี้ เพราะขนาดบุษบงกชกลับมาคนเดียว พ่อยังสั่งให้อยู่แต่ในห้อง ห้ามออกไปเพ่นพ่านให้คนเห็น ให้เป็นที่สงสัยถามไถ่ถึงการห่างหายจากบ้านเกิดไปนาน โดยเฉพาะวันนี้ซึ่งมีคนมาที่บ้านมากเป็นพิเศษ เพราะพ่อจัดงานเลี้ยงต้อนรับเธออย่างใหญ่โต

‘พี่คิดถึงตัวนะเจ้าบัว’

‘คิดถึงคำทำอะไร มีผิวไปแล้วก็คิดถึงผิวตัวไปสิ หลีกทาง เค้าจะไป

อาบน้ำนอน' เธอเดินผ่านหน้าบุษบกช แต่แฝดผู้พี่เรียกไว้แล้วเดินตาม

'เจ้าบัว พี่คิดถึงตัวนะ อยากคุยด้วยให้หายคิดถึง...ได้ไหม'

'โอ๊ย! ก็บอกว่าเค้าจะอาบน้ำนอน เค้า่วงนะ'

'พี่คุยแป๊บเดียวก็ได้' บุษบกชเข้าที่และเดินเข้าไปในห้องนอนของเธอจนได้ พี่สาวฝาแฝดยืนมองเธอชั่วครู่ ก่อนเดินเข้ามาใกล้แล้วเอ่ยปาก

'พี่ท้อง'

ในเวลานั้นเธอได้แต่เบิกตากว้าง ยกมือปิดปาก ไม่กล้าเปล่งเสียงอะไรออกมาเพราะกลัวพ่อกับแม่จะได้ยิน สังคมบ้านนอกเช่นนี้ หากลูกสาวบ้านไหนพลั้งพลาดตั้งท้องก่อนแต่งงาน จะตกเป็นขี้ปาก ตกเป็นหัวข้อสนทนาในวงนิทหาไปนาน จนบางครั้งบางครั้งคลอดลูกออกมาแล้ว เสียงนิทหาที่ยังไม่จางหาย

'แล้วมาบอกเค้าทำไม บอกผิวให้รับผิดชอบสิ' เธอไม่รู้จะเอ่ยอะไรออกไปได้ดีกว่านี้ ปมปัญหาที่คนสองคนช่วยกันผูก ก็ต้องช่วยกันแก้

'พี่ไม่ได้บอกพี่รุจน์ พี่บอกเขาไม่ได้ เขาต้องไม่ให้ภัยพี่แน่...เจ้าบัว' บุษบกชเอ่ยทั้งน้ำตา มองก็รู้ว่าเจ้าตัวพยายามสะกดกลั้นเอาไว้ แต่กลั้นไม่อยู่เอาจริงๆ

'เลว แสดงว่ามันห้ามตัวท้องมันหรือ? มันตั้งใจจะไม่รับผิดชอบใช้ไหม ผู้ชายสารเลว!'

'เจ้าบัว อย่าว่าพี่รุจน์แบบนั้น มันเป็นความผิดของตัวเอง พี่ใจง่าย...' เสียงอธิบายขาดหาย มีเสียงสะอื้นแทรกขึ้นแทน ก่อนที่คนพูดจะทิ้งตัวลงนั่งบนเตียงนอนอย่างคนทอดอาลัย มือเล็กๆ ยื่นไปคว้าข้อมือของแฝดผู้น้องมากุมไว้

'เจ้าบัวจะกลับมาอยู่ที่นี้ไหม'

'คงไม่หรอก เค้าต้องช่วยพ่อจำแม่จำดูแลร้านอาหารที่โน่น' เธอหมายถึงลุงกับป้าที่รับเธอเป็นลูกบุญธรรม

'แล้วพ่อกับแม่ล่ะ'

คำถามของบุษบงกชทำเอาเธอวิ่งไปเล็กน้อย ยอมรับว่าครั้งแรกที่ถูกยกให้อยู่ในการอุปการะของลุงกับป้า เธอโกรธเคืองและน้อยใจพ่อแม่เป็นอันมากจนลั่นน้าวว่าจะไม่กลับมาเหยียบที่นี้อีก ในเมื่อพ่อกับแม่ไม่รักเธอ เธอก็จะไม่รักพ่อแม่ด้วย แต่เมื่อเติบโตขึ้น ความเป็นอยู่ที่สะดวกสบายในต่างประเทศก็ทำให้เธอเปลี่ยนความคิด เริ่มเห็นถึงความหวังดีของพ่อแม่ และยอมรับความจริงที่ว่า เป็นเพราะตอนอยู่ที่เมืองไทย มีเหตุการณ์ที่ทำให้เธอเกือบตายถึงสองครั้งสองครา พ่อกับแม่จึงจำต้องตัดใจยกเธอให้ลุงกับป้าเลี้ยงดูเป็นการแก้เคล็ด ลุงกับป้าเองก็เลี้ยงดูเธอมาเป็นอย่างดี อาจจะดีเสียกว่าตอนที่อยู่กับพ่อแม่เสียอีก แล้วอย่างนี้จะเรียกว่าพ่อแม่ไม่รักได้อย่างไร

เมื่อความน้อยใจสลายไป บัวบุษบาจึงกลับมาเยี่ยมบ้านหลังจากจบการศึกษาแล้ว ซึ่งพ่อกับแม่ก็จัดงานเลี้ยงต้อนรับอย่างใหญ่โต

‘ตัวโง่’ เธอโยนให้บุษบงกช

‘พี่เป็นลูกที่เลว อยู่ดูแลท่านทั้งสองไม่ได้หรอก เจ้าบัวกลับมาดูแลพ่อกับแม่แทนพี่นะ... พี่ขออภัย’

เธอไม่รู้จะทำไม้คำพูดของบุษบงกชถึงฟังดูแผ่วเบา เลื่อนลอย ทั้งยังชวนใจหายอย่างบอกไม่ถูก เธอไม่ชอบความรู้สึกนี้จึงเสด็จบทโกลีให้พี่สาวฝาแฝดกลับออกไป

‘ตัวออกไปได้แล้ว คำจะอาบน้ำเข้านอนละ พรุ่งนี้แม่ชวนไปใส่บาตรแต่เช้า...ไปๆ’ เธอจุกดูบุษบงกชให้ลุกขึ้น แล้วดันหลังให้เดินออกจากห้องก่อนจะปิดประตู พี่สาวหันมามองเธออีกครั้ง แวตานั้นอาลัยอาวรณ์ยิ่งนักก่อนจะเอ่ยเสียงแผ่ว

‘ลาก่อนเจ้าบัว’

เธอไม่คิดเลยว่าคำลานั้นคือการลาจากจริงๆ ไม่ใช่แค่ข้ามคืน หากเป็นชั่ววันรันดร

วันรุ่งขึ้น เธอลุกขึ้นอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวแต่เช้ามืดเพื่อลงไป

ใส่บาตรพร้อมมารดา แต่เมื่อลงไปที่ครัวกลับเห็นมารดาเตรียมข้าวของอยู่คนเดียว ใจก็นึกเคืองบุงบงกชขึ้นทันที

‘อะไรกัน บุงไม่ลุกมาช่วยแม่ทำกับข้าวหรือยัง?’

‘ก็แม่ไม่ได้ชวนมัน’ น้ำเสียงราบเรียบของมารดาบอกให้รู้ว่าแทบไม่มีบุตรสาวคนนั้นอยู่ในสายตาอีกแล้ว

‘ถึงแม่ไม่บอก แต่บุงรู้ว่าเราจะใส่บาตรกัน ก็น่าจะมาช่วย คนอะไรไม่มีน้ำใจเลย บัวไปตามมาดีกว่า’

‘ไม่ต้องหอรอกลูก’

คำค้ำของแม่ไม่เป็นผลเมื่อเธอเดินจ้ำอ้าวกลับขึ้นไปชั้นสองของบ้าน ตรงเข้าเคาะประตูห้องนอนของแฝดผู้พี่

‘บุง...ตัวมาช่วยแม่ทำกับข้าวสิ เร็วๆ เข้า บุง’ เธอร้องเรียกอยู่ครู่หนึ่ง หากก็ไม่มีวี่แววเคลื่อนไหวใดๆ ภายในห้อง อารมณ์จุ่นเฉียวพุ่งขึ้นตามนิสัยหญิงสาวหุนประตู่แรงๆ อีกครั้งทว่าก็ไม่มีเสียงตอบรับ นึกเอะใจจึงลองเปิดดู ก่อนจะพบว่าประตูบานหนาเปิดออกได้อย่างง่ายดาย

‘บุง! ไม่นะ!’

อารมณ์จุ่นเฉียวเปลี่ยนเป็นตกใจเมื่อเปิดประตูเข้าไปแล้วพบว่าคนที่เธอเรียกหาไม่ได้นอนหลับอยู่บนเตียง แต่แขวนร่างตนเองไว้กับซื่อ ที่พื้นใกล้ๆ กันมีแก้วน้ำล้มล้มตะแคงอยู่

การจากไปของบุงบงกชถูกปิดเป็นความลับ เพราะบิดามารดาทั้งเสียใจและอับอายกับการต่วนตัดสินใจลาโลกไปเช่นนี้ หากเรื่องนี้เปิดเผยออกไป ย่อมต้องมีคนตั้งข้อสงสัย และเมื่อนั้นการซุดคุ้ยถามหาสาเหตุการตายก็จะตามมา พ่วงด้วยคำครหาหนีหาไม่รู้จักจบ ครอบครัวยุคจึงตัดปัญหาปกปิดการตายของบุงบงกชให้เป็นความลับที่สุด และเงินก็บันดลทุกอย่างไม่ได้จริง แคมเปญปิดปากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เรื่องการตายของบุงบงกชก็จะ เป็นความลับตลอดไป

...ตัวต้องจบชีวิตเพราะความไม่รับผิดชอบของผู้ชายคนนี้ ในเมื่อ

ชะตากรรมลิขิตให้เค้ามาพบกับมัน เค้าก็จะสะสางให้เอง จะเอาคืนให้สาสม!
นายศุภรุจน์ ผู้ชายไม่รับผิดชอบ เห็นแก่ตัว!

‘พี่รุจน์มาช่วยบุษทำอาหารเดี๋ยวนี้เลย’

หลังจากยืนมองคนที่ถูกบังคับให้ลงมาทำอาหารอยู่นาน ชายหนุ่มก็
เปลือยออกมาเมื่อนึกถึงวันเก่าๆ...

บุษบงกชส่งเสียงกระแง่กระงอดมาจากหน้าโต๊ะเตรียมอาหารหลังจาก
คนที่อาสามาเป็นลูกมือเอาแต่ยืนมอง เธอทำอาหารอร่อยทั้งที่เป็นสาว
สมัยใหม่ เป็นเพราะตอนอยู่บ้าน แม่เธอสอนให้ทำอาหาร และต้องรับหน้าที่
ทำอาหารให้คนทั้งบ้านรับประทานมาตั้งแต่อยู่ประถมฯ

‘แล้วน้องของบุษละ’ เขาอดถามถึงไม่ได้ แต่หญิงสาวส่ายหน้าแทน
คำตอบ เขาจึงเลิกเอ่ยถึงน้องสาวของเธออีกเพราะมั่นใจว่าเด็กคนนั้นคงไม่
อยู่บนโลกนี้แล้ว บุษบงกชจึงมีสีหน้าเศร้าสร้อยและเลี้ยวที่จะเอ่ยถึง

‘ทำกับข้าวเหนียวมัยยะ’ เขาเปลี่ยนเรื่อง

‘ไม่เหนียวค่ะ’

‘อ้าว! ในเมื่อไม่เหนียว แล้วทำไมต้องให้พี่ช่วยด้วยล่ะคะ’ เขาแกล้ง
พ้อพร้อมทำหน้าจอนบุษบงกชหัวเราะคิก แต่ไม่ยอมตามใจ ยังคงให้เขา
ช่วยทำอาหารอยู่ดี ซึ่งเขาก็เต็มใจและมีความสุขมากที่ได้อยู่กับเธอไม่ว่า
ช่วงเวลาใด

‘รางวัลที่พี่ช่วยทำกับข้าว คินนี้...’ เขาก็มลงกระซิบบ้างหูซึ่งที่อยู่กัน
แค่สองคน

‘บ้า...พี่รุจน์’

‘นะจ้ะ’

บุษบงกชหน้าแดงเมื่อรู้ถึงรางวัลที่เขาเอ่ยขอ ก่อนจะค้อนใส่แล้วเดิน
หนี

‘จะหนีไปไหนบุษ พี่คิดทบทน์ทบทอกนะ’ เขาส่งคำพูดตามไป แต่แทนที่

เธอจะหยุด กลับวิ่งหนีไปเสียอย่างนั้น พร้อมส่งเสียงหัวเราะสดใสลอยตามลมมาคล้ายจะทำหาย เขาอดหัวเราะตามไม่ได้ รีบออกวิ่งกวาดตามไปทางชายหาดหน้าบ้าน

‘จับนูชี่ให้ได้ก่อน’ คนวิ่งนำหันมาร้องทำหายแล้ววิ่งหนี เขาหรือจะยอมให้หยามกันเพียงนี้ แค่นี้แรงลับขาไม่กี่ก้าวก็ไล่ตามจนทัน เขาพุ่งไปกอดเธอไว้ทั้งตัวจนลืมหูลืมตาไปกับพื้น หนุ่มสาวกอดกันแน่น ทั้งตัวไปตามแรงเหวี่ยง เสียงหัวเราะสดใสดังก้องชายหาด

‘นูชี่จ๋า... เราจะมีที่นี่กันทุกปีเพื่อรำลึกความหลังนะ เราเจอกัน รักกัน และมีความสุขมากมายที่นี่ พี่อยากพานูชี่มาที่นี่ทุกปี ถ้ามีลูก พี่จะไม่พาลูกมา...’

‘อ้าว! ทำไมแบบนั้นล่ะคะ’

นูชี่บงกชถามเขาอย่างแปลกใจ ก็มีอย่างไหนจะไม่พาลูกมาด้วย แต่คำตอบของเขากลับทำให้เธอต้องก้มหน้ายิ้มเอียงอาย

‘ก็เพราะพี่อยากรำลึกความหลังกับแม่ของลูกตามลำพังนะสิ ลูกนะพาไปเที่ยวเมื่อไหร่ที่ไหนก็ได้...จริงไหมจ๊ะ’

แต่สุดท้ายมันก็เป็นแค่ความหวังลมๆ แล้งๆ ของเขาเพียงผู้เดียว เพราะเธอเปลี่ยนใจ ทั้งเขาไปแต่งงานกับคนอื่น!

ดวงตาของคนที่ยืนมองแผ่นหลังหญิงสาวซึ่งกำลังง่วนกับการทำอาหารวาวโรเจอร์วาวกองเพลิงที่ภูน้ำร้อนสะอาดใส ชายหนุ่มรู้สึกคล้ายจะทนมองต่อไปไม่ได้ ต้องหมุนตัวเดินหันหลังกลับไปทันที

ครั้นได้ยินเสียงฝีเท้าหนักๆ ก้าวถอยห่างออกไป ดวงตาคุ้งงามที่ยามนี้ไร้แววอ่อนหวานก็ปรายมองตามเจ้าของเสียงฝีเท้านั้นไปทันที เมื่อครูพอลงมาชั้นล่าง เขาก็ออกคำสั่งให้เธอทำอาหารเข้าโดยด่วน ส่วนเขาก็ยืนมองอยู่ครู่ใหญ่ แล้วจู่ๆ ก็เดินกลับออกไป ทั้งเธอไว้เพียงลำพังกับมีดคมวาววับที่เธอกำลังมองมันอย่างซึ่งใจอยู่ในเวลานี้

ก่อนลงมาทำอาหารตามคำสั่งเจ้า บัวบุชาเปิดตู้ใบเล็กที่เขาบอกว่าใส่
เสื้อผ้าเธอเอาไว้เพื่อหาเสื้อผ้าเปลี่ยน ตอนแรกเธอคิดว่าเขาเอากระเป๋าเสื้อผ้า
ของเธอที่อยู่ในรถบ่าวสาวมาด้วย แต่กลับพบว่าเสื้อผ้าทั้งหมดในตู้นั้นเป็น
ของบุษบกข ที่เธอมั่นใจว่าเป็นเสื้อผ้าของพี่สาวฝาแฝดตนเองก็เพราะสวม
พอดีทุกชิ้น แม้กระทั่งชุดชั้นใน

เธอเข้าใจไม่ผิดเรื่องผู้ชายคนนี้กับบุษบกขแน่ๆ แต่...

“เค้าไม่เข้าใจว่าทำไมผู้ชายไม่รับผิดชอบคนนี่ถึงเรียกตัวว่าผู้หญิง
ใจง่าย หรือเพราะการที่ตัวยอมเป็นเมียมันโดยไม่มีการแต่งงานทำให้ดูว่า
ตัวเป็นคนใจง่าย แล้วมันละตินักหรือ ทำไมไม่รับผิดชอบเด็กที่เกิดขึ้นมา
จนตัวต้องตัดช่องน้อยไปแบบนี้ แต่ไม่เป็นไร เค้าจะเอาคืนให้ตัวให้สาสม
ตอนนี้เค้าขอดูก่อนว่าเลือดคนใจดำมันสีอะไร”

บัวบุชาละมือจากหน้าเตาปรุงอาหาร หยิบมีดเล่มนั้นมำก้าไว้ แล้ว
เดินตามศุภรุจนออกไปทันที